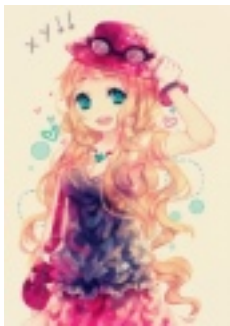

Nhóc Con, Em Chẳng Bao Giờ Chịu Nghe Lời

Contents

Nhóc Con, Em Chẳng Bao Giờ Chịu Nghe Lời	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8: Chương	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	17
12. Chương 12	18
13. Chương 13	20
14. Chương 14	22
15. Chương 15	23
16. Chương 16	25
17. Chương 17	26
18. Chương 18	28
19. Chương 20: Chương 19	30
20. Chương 21	31
21. Chương 22	33
22. Chương 23	34
23. Chương 24	36
24. Chương 25	37
25. Chương 26	39
26. Chương 27	40
27. Chương 28	42
28. Chương 29	43
29. Chương 30	45
30. Chương 31	46
31. Chương 32	48
32. Chương 33	50
33. Chương 34	51
34. Chương 35	52
35. Chương 36	54
36. Chương 37	56

Nhóc Con, Em Chẳng Bao Giờ Chịu Nghe Lời

Giới thiệu

Cơn mưa đầu tiên, những tia nắng ấm áp trong lòng anh xuất hiện. Đó là em
Cơn mưa tiếp theo, cùn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-con-em-chang-bao-gio-chiu-nghe-loi>

1. Chương 1

Một cô gái nhỏ bé đang nằm ngủ ngon lành trên vai một kẻ xa lạ. chàng trai ấy thoả chí ngắm nhìn cô một cách say mê. Cô gái ấy có một mái tóc vàng óng như những sợi nắng óng ánh vậy, đôi mi cong, đôi mắt to tròn, môi đỏ hồng, cơ mà mũi không cao cho lắm. Còn chàng trai kia ngũ quan cũng ưa nhìn nhưng mà đây không phải người quan trọng trong truyện đâu. Chỉ là vô tình ngồi gần trên máy bay mà thôi

_Cô bé máy bay đáp rồi kìa

Tiểu Anh dụi dụi mắt, từ từ ngồi dậy rồi nhoẻn miệng cười nói lên tiếng cảm ơn. Nhưng khi cô vừa mới đứng dậy định bước đi khỏi máy bay thì thanh niên ấy nắm chặt tay cô lại

_Cho anh sdt của em đi

_Xin lỗi, em có bạn trai rồi - Vừa nói, Tiểu Anh vừa rút tay ra

Tên đó lưu luyến nhìn cô, rồi cuối cùng đưa ra một quyết định vô cùng long trọng: “Về nhà nhất định sẽ không giặt cái áo này” (Thôi đi anh, tương tự vừa vừa thôi. Đừng có mà đem về đem áo ra hít hít ngửi ngửi đó nha)

Mái tóc vàng óng bước ra khỏi sân bay khiến ọi người khá là chú ý. Tiểu Anh nhắc điện thoại lên gọi cho Thanh Thanh, cả hai đã hẹn gặp ở đây trước đó nhưng cô không biết nhớ ở đâu. Dù sao cũng chưa gặp nhau lần nào mà

_Em ở đâu vậy

_Đây...

Tiểu Anh bắt đầu đổ mồ hôi. Rốt cuộc thì đây là đâu và đâu là đây vậy hả. Cô vẫn đang nghe điện thoại mà sao bên kia lại im lặng đến như vậy. Đúng thật là... Nói thế ai mà biết đường đi tìm

khều khều

_Á...

Tiểu Anh xoay người nhìn thấy có một cô gái đang khều mình. Khều bất ngờ như thế ai mà không giật mình cho được cơ chứ. Thanh Thanh đúng là biết cách hù người ta mà

_Em là Thanh Thanh

_Vâng

_Em định dọa chết chị à. Về thôi

_Mưa rồi - Thanh Thanh lại kêu cô

Đương nhiên là cô biết có mưa rồi. Lúc còn 10' nữa thì đáp máy bay mà đột nhiên mưa cái ào. Ít ra máy bay còn an toàn, chứ không toi đời cô luôn rồi. À mà cũng mau cô có đem theo dù nữa.

Tiểu Anh nắm tay Thanh Thanh dắt đi ra ngoài như dắt trẻ vậy. Cô lấy một cây dù màu trắng trong suốt rồi cùng Thanh Thanh đón chiếc Taxi

Về nhà nào...

Nhưng mưa lớn lắm

Trên xe, cô quan sát cô gái tên Thanh Thanh này. Nhỏ cứ xoay mặt ra ngoài cửa trong khi mưa trắng xóa chẳng ngấm được cảnh gì cả. Tiểu Anh lẳng lặng trút hơi thở cuối cùng, à không, phải là trút lên tiếng thở dài nào nề. Không biết con bé có thể thích ứng với môi trường mới hay không nữa

——-Tôi là đường phân cách không gian——-

_Z...z...z...

Hoàng Thiên đang ngủ như chết trên chiếc ghế sofa bỏ mặt Thiên Ân đang lau dọn bàn ghế

_Thằng điên kia, mày thức dậy ngay cho ông

_Z...z...z...

_Cái thằng này

Cốp

_Oái... Đứa nào dám phang cây vào đầu ông. Thiên Ân, mày nói xem thằng nào

Hoàng Thiên đang ngủ bỗng nhiên thấy một vật êm ái nào đó “va chạm” vào cái đầu thân yêu của mình liền bỗng nhiên choàng tỉnh. Ngồi bật dậy tìm ngay tên hung thủ kia là ai

_Tao

Đáp trả phản ứng thái quá của Hoàng Thiên, Thiên Ân chỉ thốt ra một chữ quá ư là nhẹ nhàng

Hình như máu nóng của ai đang lên cao thì phải...

_Cái thằng khốn kiếp, chỗ ông đang ngủ mà mày dám phá đám à

_Mày có chết tao cũng đào mồ lòi mày lên thôi. Bây giờ thì mày lau dọn nhà cửa ngay và luôn cho tao

Thiên Ân lấy cây lau nhà thả vào người Hoàng Thiên rồi sau đó biến vào trong nhà bếp làm cái quái gì đó. Bỏ mặc Hoàng Thiên ngoài này đang âm thầm chửi rửa anh. Hoàng Thiên đây chơi suốt đêm qua tới 8:00 mới ngủ rồi tới tận chiều vẫn chẳng thèm thức

Bây giờ đã hơn 16:00 rồi, mưa chiều nay không chịu dứt gì hết

2. Chương 2

Chuông cổng reo

_Ra coi ai ngoài đây kìa

_Tao không nghe, không nghe thấy gì hết

Hoàng Thiên bịt tai lại ngây thơ vô số tội không thèm để tâm cho dù tiếng chuông vẫn chưa chịu dứt. Hoàng Thiên đâu biết rằng ở ngoài cổng cũng có người đang rửa cậu

_Cái thằng này, mày không ra ngay chị sẽ băm mày thành trăm mảnh ngay. Chị mày không có kiên nhẫn đâu

_Cái thằng kia, điếc tai tao rồi đó. Mở cửa mau lên - Thiên Ân không ngừng la hét

_Tao không có rảnh a - Hoàng Thiên tiếp tục bịt kín hai tai

Hoàng Thiên lười biếng làm cả Thiên Ân mất cả kiên nhẫn, cuối cùng cũng phải xách dù ra ngoài mà mở cổng cho người nào đó

Trời mưa như thế này ra ngoài phiền thật

Vừa thấy bóng một người nam bước ra, dù bị dù che khuất gương mặt nhưng cô vẫn chạy ủa ra màn mưa ôm chầm lấy người đó. Thiên Ân bỗng nhiên đờ người ra, anh vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra. Hình như có một cảm giác mềm mềm ẩm ẩm thì phải

1s

2s

3s

_Ai vậy ???

Một tiếng nói kì lạ làm Tiểu Anh giật mình. Đây rõ là không phải giọng của em trai khả ái của cô. Ngược đời mắt to tròn lên nhìn Thiên Ân, anh cũng cúi xuống nhìn Tiểu Anh. Bốn mắt nhìn nhau trào máu hòng rồi...

_Thiên Ân ???

Anh vừa gật đầu cái rụp là Tiểu Anh vội cướp dù trên tay Thiên Ân luôn rồi chạy vội vào nhà. Thiên Ân không bị ướt mưa mới là lạ ấy. Thấy thế, Thanh Thanh bước tới gần, nâng cao dù để che bớt mưa cho anh.

_Cảm ơn - Nói rồi cả hai cùng nhau vào nhà

Nhưng mà vào tới nhà làm mắt suýt văng ra ngoài vì kinh ngạc quá mức. Cái mà nhỏ và anh nhìn ấy chính là cảnh tượng cũng na ná như khi nãy, chỉ là lố hơn thôi. Tiểu Anh ôm chầm lấy eo Hoàng Thiên, cậu thì cúi đầu xuống một tay ôm tóc một tay ôm eo cô. Rồi Hoàng Thiên còn hôn nhẹ lên trán cô

Rốt cuộc thì đây là cái thể loại tình cảm lãng mạn loạn luân gì đây. Cả Thiên Ân và Thanh Thanh đều không biết hai người là chị em song sinh đâu nên mới kinh ngạc trở mắt lên thế này.

_E hèm...

Nghe tiếng ho của Thiên Ân khiến hai chị em chợt tỉnh ra. Hoàng Thiên vuốt nhẹ mái tóc cô rồi tuôn ra rất nhiều lời hỏi thăm khiến cô trả lời không kịp gì hết

_Sao lại về trễ thế cơ chứ. Sao chị về mà không báo em hay một tiếng. Chị bảo thằng Phúc (bạn trai Tiểu Anh) đưa chị về cơ mà. Trời mưa thế này đi máy bay có sao không. Chị làm cái gì mà...

_Câm nín dút. Em tin em phun ra thêm câu nào nữa là chị đập em cho rằng môi lẫn lộn không vậy hả. Hỏi gì cũng phải từ từ cho người ta trả lời chứ

Hoàng Thiên im ru luôn -_- ...

Chị em vừa gặp nhau tình cảm chưa bao nhiêu mà đã chơi mắng nhau xối xả vậy rồi. Sau khi miệng Hoàng Thiên chịu ngừng hoạt động thì mới sực nhớ ra hình như có đứa thừa thải nào lạc loài quanh đây thì phải

_Chị em ??? - Trên đầu Thiên Ân và Thanh Thanh lác lác đầy dấu chấm hỏi

Thiên Ân làm bạn với Hoàng Thiên được gần 1 năm nhưng chẳng biết cậu có chị song sinh, huống chi lại là người chị lùn hơn em như thế này thì ai mà đoán cho được. Thanh Thanh nhà ta lại càng ngây thơ không biết gì hết. Nhưng mà chẳng thể nào hiểu được hai chàng làm bạn gì mà hay phét, biết rõ về nhau thấy ghê à

_Đây là chị song sinh của tao

_Sao tao chưa từng nghe qua - Thiên Ân bức xúc

_Ai bảo không hỏi chi - Hoàng Thiên lại đáp trả hờ hững

Rốt cuộc thì đây là cái thể loại bạn tốt gì đây

_Cô đúng là “cao” thật, bị đột biến gen à

Thiên Ân vừa nói, vừa quơ tay so sánh chiều cao của cô với Hoàng Thiên. Tiểu Anh xô tay anh ra, còn liếc xéo Thiên Ân nữa. Ân tượng đầu đối với anh coi như sâu sắc xấu luôn rồi

_Tôi bị cái gì không liên quan tới anh - Tiểu Anh quát

Nói gì thì nói, chứ đừng chạm chiều cao của cô thì Tiểu Anh cóc thêm ưa đâu. 17t mà cao 1m58 thì đâu có lùn gì lắm đâu... Mà tất cả là do Hoàng Thiên hết, là do cậu giành hết mấy em cm của cô

——Tôi là đường phân cách giận dữ——

3. Chương 3

Tất cả cùng nhau quây quần ở ngoài sân, ngồi xuống đất mà tán gẫu. Chuyện Thiên Ân là bạn trai (không lẽ bạn gái à) của Hoàng Thiên thì cô biết lâu rồi. Nhưng về Tiểu Anh thì anh không biết tí ti gì luôn, Hoàng Thiên lại càng mù tịt về sự xuất hiện của cô bé tên Thanh Thanh

Giờ kể chuyện bắt đầu

Thanh Thanh là cháu của chú Hàn Vũ. Khi hay tin Tiểu Anh về nước thì liền gọi cho cô chăm sóc vì ba mẹ nhỏ không có ở nhà.

Ừ thì hai bạn Hoàng Thiên và Tiểu Anh là chị em song sinh thiệt. Nhưng người ngoài nhìn vào ai mà tin cho được. Tóc cô thì vàng óng, tóc cậu thì đen bóng. Chiều cao chênh lệch 20cm mà chị lùn hơn em. Cô lại thường đeo chiếc kính gọng đen để che đi một phần gương mặt của mình. Nhìn sơ qua thì có vẻ không giống

Cơ mà Tiểu Anh cũng có vài phần giống Thiên Ân. Tóc cô vàng, tóc anh nâu. Anh cũng có đeo kính cơ mà kính cận. Giống nhau sơ sơ vậy là tuyệt rồi

Mà cô về hơi trễ so với ngày nhập học cũng do giấy tờ rắc rối quá thôi. Về không báo trước cho nó bất ngờ ấy mà. Còn bạn trai thì ...

_Chia tay rồi

Lại nữa sao -- . Em đi có 1 năm mà chia tay tới 4 thằng rồi

_Xì. Tụi nó chán chết. Không thú vị gì cả

Một năm thay 4 thằng cũng đâu nhiều lắm đâu. Lúc có Hoàng Thiên ở trường, cậu làm bạn trai của cô nên mấy thằng kia không dám hó hé. Còn giờ thì... Phieden chết cô rồi

——Tôi là đường phân cách vượt thời gian——

Nhưng mà ngôi nhà này trước đây có 2 thằng con trai sống, bây giờ lại thêm 2 cô con gái nữa. Có chút không tự nhiên cho lắm... Chẳng hạn như...

Một buổi trưa nóng nực, Thiên Ân từ nhà tắm bước ra với duy nhất chiếc khăn tắm che đi chỗ cần che. Trước giờ anh đều như vậy mà. Mà trời vẫn còn nóng, anh định xuống bếp rót vài ly nước nhưng ai ngờ ra khỏi cửa chưa đầy 3 bước thì bắt gặp cô

Tiểu Anh xoa tóc, tai đeo headphone định vào phòng Hoàng Thiên chơi ai ngờ bắt gặp cảnh nhạy cảm như thế này. Trong lòng cô ngại ngùng lại càng bức thêm cho nên ngay lập tức liền phóng ra chắn trước mặt anh

[c][img] d.f24.photo.zdn /upload/original/2015/05/17/18/04/3156368361_1328764188_574_574.jpg[/img][[/c]

_Ở nhà có con gái thì anh cũng phải dè dặt tí cơ chứ

_Ai bảo cô đột ngột tới làm gì. Tôi đâu có quen đâu

Thiên Ân vừa nói vừa dẫn cô vào chân tường. Mặt cô thoáng đỏ hồng làm tăng vẻ lúng túng hơn nữa

_Anh mau về phòng ăn mặc chỉnh tề ngay cho tôi. Nếu không...

_Nếu không thì em thế nào

Thiên Ân cúi sát mặt cô. Ngay lập tức Tiểu Anh giơ chân cao lên rồi giẫm vào chân anh một phát khiến Thiên Ân nhảy lò cò luôn

Côi vội chạy đi chơi luôn...

Sau khi cô biến mất, Thiên Ân định bước vào phòng ai ngờ lại bắt gặp Thanh Thanh. Gương mặt nhỏ đang dần đỏ khi nhìn vào body của anh. Thanh Thanh ngượng, Thiên Ân cũng ngượng. Anh vội chạy vào phòng rồi đóng cửa cái rầm.

Dựa tường, anh thở dài...

_Ôi trời ạ...

——-Tôi là đường phân cách ngưng ngừng——

Thứ uống cô yêu thích nhất đó chính là trà sữa. Bởi vậy cô hiện đang đi tới một quán trà sữa đây này. Nhưng Tiểu Anh nào biết được nơi đây cô sẽ gặp phải rắc rối không hề nhẹ do nhan sắc cute của mình.

Vừa mới bước vào quán thôi, tay vừa mới đẩy cửa kính để vào quán thì ngay lập tức thu hút mọi ánh nhìn. Vì phía bên góc cửa có treo cái chuông gió nên ai đẩy vào đều phát ra tiếng chuông. Cô cũng nào biết được, ngay khoảnh khắc đó có một tiếng *tách* vang lên (ai bảo không cài chế độ im lặng làm gì)

Tới quầy kêu một ly trà sữa rồi về bàn đọc sách. Từng cử chỉ của cô đều được mọi người chú ý đến. Dù là khi Tiểu Anh vuốt tóc hay là cô nâng ly trà lên, hoặc là lúc cô ngược mắt nhìn về một nơi xa xăm. Cô thu hút mọi ánh nhìn, thu hút cả những tiếng *tách* khe vang.

——-Tôi là đường phân cách lướt thời gian——

_Hoàng Thiên, mày ngó vào xem nào

Thiên Ân đang lướt Facebook vô tình thấy một số thứ thú vị nên liền hú Hoàng Thiên vào xem thử. Đương nhiên thứ mà Thiên Ân đưa cho cậu xem chính là hình ảnh quen thuộc của Tiểu Anh. Là những pic chụp lại khoảnh khắc cô vuốt tóc, phồng má (ngậm trà sữa không chịu nuốt ất mà), uống trà, liếm môi và thần thờ. Trông cô thấy cưng dễ sợ luôn á. Không ngờ những khoảnh khắc vô tình ấy lại làm náo loạn cả cộng đồng mạng (chém gió không thương tiếc luôn)

4. Chương 4

Bởi vậy nhan sắc cô đã làm lung lay cộng đồng mạng (có một cảm giác chém chém ở đây thì phải). Mọi người đang lùng kiếm Facebook của cô và mệnh danh Tiểu Anh nhà ta là...

_Công Chúa Trà Sữa sao. Ai đặt tên mà nghe sốc thế nhỉ - Thiên Ân vừa ngó ảnh, vừa tám tặc bình luận

_Coi cái gì vui thế nhở? Oa...

Tiểu Anh thấy hai chàng trai đang coi gì đó liền chụm đầu coi ké thử. Để rồi phải giật mình ngạc nhiên khi thấy chính mình trong đó. Nhan sắc cô đáng yêu thế này từ lâu rồi cơ

Lượt chia sẻ của những tám hình này hình như không phải con số nhỏ. Lướt xem những bình luận lại càng sốc hơn. Lúc này cô chỉ muốn tìm bác sĩ thôi. Oa, bác sĩ đâu rồi. Ở đây có rất nhiều người muốn tặng tim cho cô luôn nha. Phải đem chúng đi bán thôi

Sau một đêm, hình ảnh cô đã lan truyền rộng rãi (chém hơi mát tay thì phải)

Sau một đêm, có rất nhiều người muốn lòng bắt Tiểu Anh như muốn ăn tươi nuốt sống

Cô bắt đầu sợ rồi đây

_A... Hoàng Thiên giúp chị đi. Làm ơn...làm ơn đi mà

Tiểu Thiên nảy lên một ý tưởng vô cùng độc đáo để chế ngự những mối phiền phức kia. Nhưng kế hoạch này phải có sự phối hợp với cậu mới được. Nhưng mà Hoàng Thiên có chút không an tâm...

_Lại là chiêu trò quái dị gì nữa đây. Em phát sợ chị rồi đó

Kế hoạch, kế hoạch á. Đó chính là khiến cho Hoàng Thiên trở thành bạn trai của cô như lúc còn ở bên Nhật vậy. Trước đây cũng vậy, lúc còn đi học mọi người cũng đều nghĩ hai người là một cặp cả nên không có thằng nào hó hê tới gần. Bởi vậy để cắt đuôi những phiền toái này, Tiểu Anh lại tiếp tục sử dụng chiêu thức cũ nữa rồi

_Lại đây chụp với chị cái nào

_Ôi lại nữa...

Tiểu Anh nắm lấy điện quăng cho Thiên Ân để chụp cô với cậu. Tiểu Anh kiss vào má Hoàng Thiên một phát (cái anh chị này đúng thật là...). Biết chụp hình để làm gì không, là để đăng lên Facebook ấy mà

Sau khi hình ảnh đã được đăng tải trên trang cá nhân của Hoàng Thiên xong, không bao lâu trên Facebook lại dậy sóng thêm lần nữa với nghi vấn “Công chúa đã có bạn trai ???”. Nhưng có vài người lại cứng đầu bảo là “Chắc chỉ là bạn thôi...”. Nhưng ít ra đối với cô, phiền phức đã giảm bớt một phần rồi

Thiên Ân ngu ngơ với cách xử lí cô, còn Thanh Thanh thì khỏi nói đi. Mặt nhỏ còn ngổ hơn chữ ngổ nữa cơ.

_Hình ảnh gì cũng xong rồi, vậy chuyện đi học chị tín sao. Chị ở nhà chơi hết 3 ngày rồi đó - Hoàng Thiên bức xúc

_Ờ ờ biết rồi - Tiểu Anh hờ hững - Nhưng còn Thanh Thanh, em có muốn đi học không

_Em học lớp 9

_Ờ nhĩ

Lúc này Tiểu Anh mới nhớ ra Thanh Thanh mới có 15t nên sao mà học lớp 11 cùng mọi người được cơ chứ. Nhưng mà bỏ nhỏ ở nhà hay học lớp 9 thì Tiểu Anh không an tâm. Thôi thì cứ cho đi học đại vậy. Cơ mà không biết có sao không

_Được không - Tiểu Anh nghiêng đầu hỏi

Đáp lại với câu hỏi ấy là cái gật đầu khe khẽ của Thanh Thanh. Ừ thì cứ đi học đại đi, kiến thức có thể bổ sung sau mà. Tuy rằng tính cách nhỏ rất dễ bị bắt nạt nhưng dù sao cũng có Tiểu Anh ở đây thôi mà

Tới đâu tính tới đó vậy

——-Tôi là đường phân cách chuẩn bị nói xấu người ta——-

Tiểu Anh và Hoàng Thiên ngồi trong phòng xì xầm tám chuyện với nhau. Mục tiêu lần này chính là Thanh Thanh

Theo như cô được biết, Thanh Thanh là “tiểu thư treo trong phòng kín” vốn trước giờ không chui ra khỏi phòng nên rất kém giao tiếp. Học cũng toàn mượn gia sư về dạy. Cho nên trở nên ít nói hơn dù tính cách vốn rất dễ thương. Nhưng mà mấy ngày qua cô có cố gắng làm nhỏ nói, chọc nhỏ cười. Hình như cũng không thành công lắm thì phải

_Em thích ăn kem không

Thanh Thanh nghe Tiểu Anh hỏi xong liền ngờ nghệch một hồi rồi lại gật đầu cái rụp. Giọt mồ hôi đầu tiên rơi trên trán cô

_Thế ưa hương gì nè

Nhỏ lại ngờ nghệch mỗi thời gian...

1s trôi qua

30s cũng lướt qua

Cũng đã 5' rồi đó nha

5. Chương 5

Tiểu Anh ngáp dài ngáp ngắn chờ chờ đợi đợi mà chờ hoài chả nghe câu gì hết. Chỉ là người ta đang suy nghĩ câu trả lời đó thôi, có điều suy nghĩ hơi bị nhanh thôi à

Từ phía ngoài, cánh cửa đột nhiên mở ra. Thò vào trong chính là cái đầu vô duyên của Thiên Ân. Chàng ta chỉ là vào trong đây hóng chuyện thôi mà. Chỉ có điều là trong đây...

_Hai người biểu diễn kịch câm cơ à

bẹp - Bé dếp thân yêu đang yên vị trên mặt Thiên Ân, mặt anh tối sầm luôn rồi (dếp trong nhà còn đỡ đó, giày cao gót là tiêu gương mặt sáng ngời luôn rồi)

_Anh biến ra khỏi phòng tôi ngay. Ngay ngay ngay

Tiểu Anh quăng dếp xong vẫn không ngừng la hét. Cô đã không ưa mặt anh rồi mà Thiên Ân cứ ám cô hoài thế cơ. Lại còn vào phòng người ta mà không thêm gõ cửa nữa cơ. Tiểu Anh cóc thêm ưa nhá

_Tôi không thêm đấy, cô làm được gì tôi nào

Thiên Ân chống tay nhìn cô đầy hách dịch. Tiểu Anh cóc sợ nhá, cô dùng dùng bước tới gần Thiên Ân. Khi độ cao tầm gần 1m, đôi chân nhỏ nhắn xinh xắn vô thức được nâng lên mà đá vào bụng anh một phát. Thiên Ân vắng ra xa xa...

_Biến nhá

rầm

Tiểu Anh xua xua tay rồi đóng sầm cửa lại một cách “siêu nhẹ nhàng”. Còn Thiên Ân ở ngoài cũng đập cửa thô bạo không kém. Đương nhiên là anh rất ức chế khi bị người khác đối xử như thế này rồi.

_Cô quá đáng lắm, có cần nặng tay đến vậy không chứ.

_Ai nặng tay hồi nào. Tôi đá bằng chân cơ mà

Tiểu Anh ở bên trong vẫn chu mỏ mà cãi lại. Cô là ai chứ, trước giờ có chịu nhường nhịn ai bao giờ đâu. Còn Thiên Ân phía bên ngoài cửa cười nhếch môi lên mà nói vọng vào trong

_Em coi chừng tôi (không phải cô sao ta)

_Sợ quá cơ. Plè

Trong khi hai người kia đang chí choé cãi nhau thì Thanh Thanh ngồi trong phòng bỗng dưng phì cười. Chẳng ai biết nhờ cười vì điều gì. Có thể vì Tiểu Anh, vì Thiên Ân, hoặc là cái gì đó mà chả ai biết cả. Nhưng mà nhìn thấy Thanh Thanh cười, bây giờ tới mặt cô ngờ nghệch ra đây này

_Em cười cái gì cơ

_... - Một khoảng im lặng kéo dài không có hồi kết

——-Tôi là đường phân cách bay tới trường học——

3 tháng trước Thiên Ân chạy xe moto đến trường thì bị tai nạn nhẹ nhẹ nên từ đó về sau cứ vác xe đạp tới trường cho nó an lành. Bởi vậy 4 đứa leo lên 2 cái xe lon ton đi học. Chỉ có mỗi Thanh Thanh nhà ta là không biết đạp xe thôi. Với lại để con gái đạp cũng tội cộng thêm hai nàng mặc váy nên hai chàng ta đành chở cô nàng đến trường thôi. Tiểu Anh thì lại không an tâm khi để Thanh Thanh ngồi trên xe Thiên Ân nên đành ngồi chung xe với anh thế thôi

Cuối cùng cũng an toàn đến trường học rồi

Vừa đi về lớp học, Tiểu Anh và Hoàng Thiên tỏ ra vô cùng thân thiết. Khi vừa tới trước cửa lớp, cả 4 người đều khựng lại. Hoàng Thiên vuốt tóc cô cho gọn gàng rồi cúi người xuống ngắm nhìn gương mặt đằng sau

chiếc mắt kính xinh xắn. Sau khi tất cả đã ổn hết, Hoàng Thiên tự do lôi cô ngồi vào bàn mình rồi cậu cùng Thiên Ân xuống bàn dưới (nhường bàn cho hai nàng mà)

Hàng chục con mắt từ khoảnh khắc đầu tiên gặp cô đã mở to hết cỡ luôn. Giới trẻ bây giờ nắm bắt thông tin nhanh lắm nên vấn đề Tiểu Anh và Hoàng Thiên là một đôi đang rất được nghi vấn ở đây. Đừng nhìn cô nhiều như vậy, cô không có quen a

Nhìn Tiểu Anh nheo mắt khó chịu, Hoàng Thiên cũng không nhịn được mà lên tiếng

__Cô ấy là bạn gái của tao. Nhìn đủ chưa hả. Tụi bây nhìn thêm phát nữa là tao móc hết mắt luôn bây giờ Chớp chớp chớp. Tiểu Anh chớp mắt 3 lần nhìn cậu đầy nghi vấn. Cô nhớ lúc còn bên Nhật cô dạy dỗ em trai mình tốt lắm mà. Tự dưng bây giờ ăn nói khùng bố như thế, Tiểu Anh không biết có phải do tên Thiên Ân khó ưa kia không

Bởi vậy hiện tại Tiểu Anh liếc nhìn Thiên Ân với ánh mắt thiện cảm vô cùng. Anh càng nhìn cô càng không hiểu lý do gì hết trơn á. Nhưng mà cái nhìn đầy thiện ý như vậy làm anh không thể không lên tiếng

__Nhìn hoài rớt con mắt ra bây giờ

“Đấy, thấy không. Đã bảo là em trai ngoan của mình bị lây từ tên này mà. Đúng thật là...” (mọi người cũng biết câu này của ai suy nghĩ mà nhỉ)

Thiên Ân vừa nói câu đấy lại vừa nhe răng ra cười làm cô càng nhìn lại càng không ưa tí tẹo nào. Gai mắt lắm cơ á

__Cười nữa đi. Cười hồi rụng răng luôn bây giờ

Cô cũng có vừa đầu mà bảo người ta. Coi chừng Hoàng Thiên học thói từ chị mình ấy chứ. Nhưng mà hiện tại bé Thanh Thanh đang xoay xuống hóng mọi người nói chuyện và nhìn sâu vào trong nụ cười Thiên Ân. Nụ cười ấy thật sự rất đẹp mà

6. Chương 6

Trong giờ học vốn dĩ cũng không yên bình cho lắm

Thanh Thanh từ một học sinh lớp 9 bỗng nhiên ngơ ngác nhảy vào kiến thức lớp 11. Muốn hiểu bài cũng hơi bị căng à

__Nhìn vào dãy toán học này xem. Em hiểu không - Tiểu Anh cầm cây viết chỉ chỉ vào quyển sách toán

Thanh Thanh khẽ lắc đầu khiến cô mỉm cười và gật đầu cái rụp

__Đúng rồi. Bởi vậy vào lớp em cứ ngồi chơi đi

Quả là một ý kiến độc đáo à, chơi xúi dại không. Bởi vậy mới khiến Thiên Ân ngồi phía dưới cũng phải cười nắc nẻ rồi cốc đầu Tiểu Anh một phát không hề nhẹ.

__Ai bảo xúi dại làm gì

Câu nói của anh khiến cô phải quay sang trừng mắt với anh rồi lại chuyển ánh nhìn về phía Hoàng Thiên

Khẽ thở dài, cậu bèn phải lên tiếng

__Thôi đi Thiên Ân. Mày cầm cho tao học cái

__Chặc chặc. Từ lúc nào mà mày siêng thế. Tao không có biết a

Từ phía sau, Thiên Ân đưa hai tay ra trước bẹo má Tiểu Anh rồi còn lắc qua lắc lại. Trông mặt cô cau có lại rất dễ thương, trông hai tay bé xíu của cô với với dễ đánh anh lại càng dễ thương hơn. “Dễ thương” là từ duy nhất xuất hiện hiện giờ trong não anh, khiến anh không thể không hé miệng cười. Và đối với nụ cười rạng rỡ ấy, Thanh Thanh không thể không lưu tâm mà cứ tròn mắt nhìn

“Đẹp thật”

——-Tôi là đường phân cách tan học——-

Hiện tại đang là mùa mưa, cho nên lúc ra về mới phải phiền phức như thế này. Tất cả đều không mang áo mưa, chỉ có mỗi Tiểu Anh là đem theo hai cái dù trắng trong suốt. Hình như cô luôn mang dù trong người thì phải.

Tình thế ép buộc, tất cả đều đành dắt xe mà về. Lúc đầu thì Tiểu Anh cầm dù, Thiên Ân dắt xe nhưng diện tích cái dù không quá lớn mà cô lại chủ yếu nghiêng dù về phía mình. Cho nên...

_Em xem tôi đây này, cánh tay phải ướt hết cả rồi này

_Xí, mặc kệ anh. Đã che à còn nêu ý kiến này nọ. Thôi dẹp, không thêm che cho anh

Nói xong lời nói ấy, cô chạy vèo về phía Hoàng Thiên mà che cho cậu. Thanh Thanh đứng kế bên cũng bắt đầu lo lắng nên bèn bước khễ đến mà che cho anh

_Có sao không

_À, chẳng sao đâu - Thiên Ân nở nụ cười cho nhỏ khỏi lo

Không sao, anh mà không sao á. Nhờ ơn Tiểu Anh mà nguyên người Thiên Ân đã bị ướt không ít rồi. Lần này anh về nhà mà bệnh là phải trả thù cô nhóc này ấy chứ. À mà bây giờ hình như Thanh Thanh cố ý nghiêng dù nhiều về phía anh thì phải, vai áo trái nhỏ dính mưa đôi chút

_Em che về phía mình một chút đi. Ướt rồi kìa

Thanh Thanh cúi mặt xuống, khễ lắc đầu và gương mặt thoáng đỏ ửng. Hoàng Thiên lúc đấy cũng vô tình nhìn vào mặt nhỏ như do màn mưa nên không nhìn rõ lắm. Chỉ biết một điều là...

“Trông em ấy có hơi kì kì thì phải???”

Liệu đây có phải là bước đầu tiên bắt đầu cho tình cảm nhỏ bé của cô bé nhút nhát này hay không nhỉ

——-Tôi là đường phân cách tối thui——-

Hiện tại, dù đang ở trong phòng đọc truyện tranh nhưng mà Tiểu Anh không thể nào tập trung được với tiếng la hét của Hoàng Thiên phía dưới nhà. Cô thật không ngờ giọng em trai cô lại có thể cao đến mức như vậy, cửa kính trong nhà cũng bắt đầu rung rinh hết cả rồi. Hình như Tiểu Anh có nghe vài câu như là...

_Cái thằng kia, bật đèn lên cho ông mau

_Không đấy - Là giọng Thiên Ân thì phải

_A... Tất cái phim bệnh hoạn kia mau lên cái thằng này

_Tao đang coi cơ mà

_A...a...a...

Đúng là chịu hết nổi với mấy cái tên này, Tiểu Anh bắt đầu lết thân xuống phòng khách. Và theo sau chân cô không quá xa chính là Thanh Thanh.

Quả thực, phòng khách rất tối. Từ ánh sáng mờ mờ ảo ảo, Tiểu Anh thấy Hoàng Thiên đang đứng run rẩy còn người ngồi trên ghế sofa chắc là Thiên Ân.

_Hu...hu...hu

Nghe tiếng gió rít cùng với tiếng khóc thảm thiết, Tiểu Anh bắt đầu đơ người ra rồi từ từ ngược lên nhìn tivi. Quả thực đúng như cô nghĩ, có một bạn xoa tóc mặc váy trắng bay vèo vèo trong đấy, đây chắc chắn là phim ma. Cũng từ khoảnh khắc ấy, Tiểu Anh nhanh chóng phóng cái vèo ôm chặt lấy thân thể của Hoàng Thiên với tư thế đầy ám muội

Ma - đó là thứ mà Tiểu Anh và Hoàng Thiên sợ nhất trên đời (bệnh di truyền từ mẹ đó)

7. Chương 7

Nhìn tư thế mờ ám của hai chị em họ, Thiên Ân đành phải bước tới gần họ mà phán vài câu

_Chắc chắc. Rốt cuộc thì đây là cái thể loại tình cảm lãng mạn loạn luân gì nữa đây

Nhận ra lời nói đầy thiện chí của anh, cô lập tức phóng khỏi người Hoàng Thiên. Mặt đối mặt với Thiên Ân, Tiểu Anh bắt đầu lên tiếng mắng trả anh (cô mà nhìn ai cơ chứ)

_Này này. Tôi đây... A... >

Ngay lúc khí thế đang hùng hồn thì bỗng dưng tivi chiếu cảnh tên sát nhân đâm mấy chục nhát vào bụng nạn nhân rồi móc ruột gan mà nhai ngấu nghiến. Cảnh đó làm Hoàng Thiên ngồi thụp xuống để ghế sofa che chắn tầm nhìn còn cô thì nhảy lên ôm chầm lấy Thiên Ân. Khoảnh khắc ấy làm trái tim anh khẽ lệch nhịp

_Anh/mày có tắt tivi không thì bảo !!!

_Đang coi mà

Thái độ Thiên Ân lúc đáp trả rất thản nhiên và cùng lúc này cánh tay anh cũng vô thức mà vòng sang ôm lấy thân hình bé nhỏ của cô. Nhưng mà cảnh lãng mạn này không duy trì được lâu cho lắm

rụp - Công tắc đèn được Thanh Thanh bật lên. Lúc có ánh sáng, Tiểu Anh đột nhiên lại cảm thấy ngượng ngùng khi ôm anh chặt như vậy (ôm trong bóng tối không ngượng đâu ha) nên bèn chui ra khỏi người anh thật nhanh.

xẹt - Hoàng Thiên rón rén bước tới và tắt màn hình tivi rồi vội thở phào. Sau đó lại quay sang mà nói với cô

_Tối nay chị ngủ chung với em đi

Tiểu Anh nhanh chóng gật đầu lia lịa. Nếu tối nay hai người không ngủ chung thì bị mất ngủ mất thôi.

Thiên Ân có chút hụt hẫng khi thấy cô rời khỏi mình. Nhưng quả thực đúng là khâm phục sự nhát gan của hai chị em. Thiên Ân siêu thích xem phim kinh dị, mấy lần trước coi phim thì Hoàng Thiên cứ ôm khư khư anh trông giống gay vậy. Bây giờ có sự xuất hiện của Tiểu Anh thì thú vị hơn nhiều

“Tiểu Anh, hình như dù là ban đêm như tôi cũng đã bị em làm cho say nắng mất rồi. Mong chỉ là cảm nhẹ mà thôi”

——-Tôi là đường phân cách siêu sợ ma a——-

Hiện tại đang là giờ ăn trưa ở trường, một tuần chỉ có hai buổi học lúc chiều thôi cho nên cũng chỉ ăn ở trường có 2 lần/tuần. Không ngờ việc hiếm hoi này hôm nay lại có điều đặc biệt. Kịch hay vẫn còn dài mà

_Ui, đói chết đi được - Vừa ngồi xuống ghế cô đã không ngừng than vãn và xoa xoa bụng mình

Lần lượt mọi người đưa ra thức ăn mà mình muốn. Tiểu Anh nhà ta tuy than đói nhưng lại chỉ muốn uống sữa thôi

_Có phải bữa sáng đâu mà lại uống sữa. Cái khác đi - Thiên Ân không hài lòng mà trách mắng

_Không. Uống sữa vào mới ngủ ngon được cơ chứ - Tiểu Anh không chịu thua mà chu mỏ lên cãi lại

_Cái gì mà ngủ với chả ngon ở đây chứ

_Tiết học trưa nay quả thực rất nhàm chán a

Xong, cuối cùng thì ai ai cũng hiểu được lí do uống sữa của cô rồi. Câu trả lời quả thực rất có sáng tạo nha. Sáng tạo tới mức làm Thiên Ân suýt té bật ngựa rồi này. Nhưng anh cũng nhất mực không thống nhất với cách ăn của cô

_Thì ăn cái gì đó rồi uống kèm sữa không được à

_Kệ đi mà. Mày phiền quá - Ngăn chặn điệp khúc cãi vã, Hoàng Thiên lại lên tiếng can thiệp

_Đó, thấy chưa. Tôi đã bảo mà anh không nghe. Plè - Tiếng trêu chọc xuất phát từ miệng cô mà ra
Đấy, Tiểu Anh có chịu nghe lời anh đâu

_Em ăn gì - Thiên Ân dịu dàng hỏi Thanh Thanh

_Giống... anh - Thanh Thanh cúi mặt xuống mà giọng nói nhỏ dần đi

Hoàng Thiên không thể không bận tâm đối với cô bé này. Cậu có linh cảm kì lạ nào đó...

Nhưng kịch hay vẫn chưa bắt đầu mà

Trong lúc Hoàng Thiên đang nhai nhai cơm Tiểu Anh vẫn chăm chú uống sữa. Nhưng mà cứ cách 2-3 phút thì lại cứ kêu tên cậu

_Hoàng Thiên

_Sao?

Sau khi Hoàng Thiên cất tiếng hỏi, đôi mắt to tròn cứ chớp chớp và ngón trỏ cứ chỉ vào môi. Đối với gương mặt ngây thơ vô số tội đó Hoàng Thiên chỉ mỉm cười

_Há miệng ra

Cô lại cười tít mắt mà há miệng ra đón nhận đồ ăn. Người ngoài nhìn vào còn có không ít ghen tị. Nhưng mà lúc Hoàng Thiên ăn bị dính chút thức ăn nơi khoé môi khiến ai ai cũng đều chú ý (ăn uống gì đâu mà tèm lem hà). Tiểu Anh nhìn thứ đó mà thích thú, liền nhón người về phía cậu. Cô dùng môi mình chạm khoé môi cậu, dùng lưỡi mà liếm liếm đồ ăn sau đó cười tinh nghịch. Hoàng Thiên lấy tay để ra sau gáy Tiểu Anh kéo về phía mình rồi đặt nhẹ lên môi cô một nụ hôn nhẹ

_Được rồi. Ngồi ngoan đi - Hoàng Thiên vuốt nhẹ tóc cô

_Ôi trời ạ - Thiên Ân lau mồ hôi

Rốt cuộc thì đây là cái thể loại tình cảm lãng mạn loạn luân gì nữa đây. Người ngoài nhìn hai người tình cảm mà ghen tị. Thiên Ân thì nổi hết da gà còn Thanh Thanh thì đơ hết cổ. Hai người có cần thân mật đến vậy không. Khâm phục chị em nhà này quá rồi a.

——-Tôi là đường phân cách tâm tư——-

8. Chương 8: Chương

Nhìn tư thế mờ ám của hai chị em họ, Thiên Ân đành phải bước tới gần họ mà phán vài câu

_Chắc chắc. Rốt cuộc thì đây là cái thể loại tình cảm lãng mạn loạn luân gì nữa đây

Nhận ra lời nói đầy thiện chí của anh, cô lập tức phóng khỏi người Hoàng Thiên. Mặt đối mặt với Thiên Ân, Tiểu Anh bắt đầu lên tiếng mắng trả anh (cô mà nhìn ai cơ chứ)

_Này này. Tôi đây... A... >

Ngay lúc khí thế đang hùng hồn thì bỗng dưng tivi chiếu cảnh tên sát nhân đâm mấy chục nhát vào bụng nạn nhân rồi móc ruột gan mà nhai ngấu nghiến. Cảnh đó làm Hoàng Thiên ngồi thụp xuống để ghé sofa che chắn tầm nhìn còn cô thì nhảy lên ôm chầm lấy Thiên Ân. Khoảnh khắc ấy làm trái tim anh khẽ lệch nhịp

_Anh/mày có tắt tivi không thì bảo !!!

_Đang coi mà

Thái độ Thiên Ân lúc đáp trả rất thần nhiên và cùng lúc này cánh tay anh cũng vô thức mà vòng sang ôm lấy thân hình bé nhỏ của cô. Nhưng mà cảnh lãng mạn này không duy trì được lâu cho lắm

rụp - Công tắc đèn được Thanh Thanh bật lên. Lúc có ánh sáng, Tiểu Anh đột nhiên lại cảm thấy ngượng ngùng khi ôm anh chặt như vậy (ôm trong bóng tối không ngượng đâu ha) nên bèn chui ra khỏi người anh thật nhanh.

xẹt - Hoàng Thiên rón rén bước tới và tắt màn hình tivi rồi vội thở phào. Sau đó lại quay sang mà nói với cô

_Tối nay chị ngủ chung với em đi

Tiểu Anh nhanh chóng gật đầu lia lịa. Nếu tối nay hai người không ngủ chung thì bị mất ngủ mất thôi.

Thiên Ân có chút hụt hẫng khi thấy cô rời khỏi mình. Nhưng quả thực đúng là khâm phục sự nhát gan của hai chị em. Thiên Ân siêu thích xem phim kinh dị, mấy lần trước coi phim thì Hoàng Thiên cứ ôm khư khư anh trông giống gay vậy. Bây giờ có sự xuất hiện của Tiểu Anh thì thú vị hơn nhiều

“Tiểu Anh, hình như dù là ban đêm như tôi cũng đã bị em làm cho say nắng mất rồi. Mong chỉ là cảm nhẹ mà thôi”

——Tôi là đường phân cách siêu sợ ma a——

Hiện tại đang là giờ ăn trưa ở trường, một tuần chỉ có hai buổi học lúc chiều thôi cho nên cũng chỉ ăn ở trường có 2 lần/tuần. Không ngờ việc hiếm hoi này hôm nay lại có điều đặc biệt. Kịch hay vẫn còn dài mà

_Ui, đói chết đi được - Vừa ngồi xuống ghế cô đã không ngừng than vãn và xoa xoa bụng mình

Lần lượt mọi người đưa ra thức ăn mà mình muốn. Tiểu Anh nhà ta tuy than đói nhưng lại chỉ muốn uống sữa thôi

_Có phải bữa sáng đâu mà lại uống sữa. Cái khác đi - Thiên Ân không hài lòng mà trách mắng

_Không. Uống sữa vào mới ngủ ngon được cơ chứ - Tiểu Anh không chịu thua mà chu mỏ lên cãi lại

_Cái gì mà ngủ với chã ngon ở đây chứ

_Tiết học trưa nay quả thực rất nhàm chán a

Xong, cuối cùng thì ai ai cũng hiểu được lí do uống sữa của cô rồi. Câu trả lời quả thực rất có sáng tạo nha. Sáng tạo tới mức làm Thiên Ân suýt té bật ngựa rồi này. Nhưng anh cũng nhất mực không thống nhất với cách ăn của cô

_Thì ăn cái gì đó rồi uống kèm sữa không được à

_Kệ đi mà. Mày phiền quá - Ngăn chặn điệp khúc cãi vã, Hoàng Thiên lại lên tiếng can thiệp

_Đó, thấy chưa. Tôi đã bảo mà anh không nghe. Plè - Tiếng trêu chọc xuất phát từ miệng cô mà ra

Đấy, Tiểu Anh có chịu nghe lời anh đâu

_Em ăn gì - Thiên Ân dịu dàng hỏi Thanh Thanh

_Giống... anh - Thanh Thanh cúi mặt xuống mà giọng nói nhỏ dần đi

Hoàng Thiên không thể không bận tâm đối với cô bé này. Cậu có linh cảm kì lạ nào đó...

Nhưng kịch hay vẫn chưa bắt đầu mà

Trong lúc Hoàng Thiên đang nhắm nhai cơm Tiểu Anh vẫn chăm chú uống sữa. Nhưng mà cứ cách 2-3 phút thì lại cứ kêu tên cậu

_Hoàng Thiên

_Sao?

Sau khi Hoàng Thiên cất tiếng hỏi, đôi mắt to tròn cứ chớp chớp và ngón trỏ cứ chỉ vào môi. Đối với gương mặt ngây thơ vô số tội đó Hoàng Thiên chỉ mỉm cười

_Há miệng ra

Cô lại cười títt mắt mà há miệng ra đón nhận đồ ăn. Người ngoài nhìn vào còn có không ít ghen tị. Nhưng mà lúc Hoàng Thiên ăn bị dính chút thức ăn nơi khoé môi khiến ai ai cũng đều chú ý (ăn uống gì đâu mà tèm lem hà). Tiểu Anh nhìn thứ đó mà thích thú, liền nhón người về phía cậu. Cô dùng môi mình chạm khoé môi cậu, dùng lưỡi mà liếm liếm đồ ăn sau đó cười tinh nghịch. Hoàng Thiên lấy tay để ra sau gáy Tiểu Anh kéo về phía mình rồi đặt nhẹ lên môi cô một nụ hôn nhẹ

_Được rồi. Ngồi ngoan đi - Hoàng Thiên vuốt nhẹ tóc cô

_Ôi trời ạ - Thiên Ân lau mồ hôi

Rốt cuộc thì đây là cái thể loại tình cảm lãng mạn loạn luân gì nữa đây. Người ngoài nhìn hai người tình cảm mà ghen tị. Thiên Ân thì nổi hết da gà còn Thanh Thanh thì đơ hết cổ. Hai người có cần thân mật đến vậy không. Khâm phục chị em nhà này quá rồi a.

——-Tôi là đường phân cách tâm tư——-

9. Chương 9

_Em không phải là mẫu người nó thích

_Em biết

_Vậy thì em có muốn thay đổi bản thân một lần hay không

Gương mặt Hoàng Thiên ánh lên tia tinh nghịch trong khi Thanh Thanh đơ ra hết cổ. Cái não của nhỏ chưa hoàn toàn hoạt động được những điều cậu nói thì Hoàng Thiên đã tự do hành động rồi. Cậu cứ thế mà lôi nhỏ đi

_Được rồi, chúng ta bắt đầu nào

Hiện tại đã là 23:30 rồi đó nha. Đêm khuya thế này Hoàng Thiên không nỡ còng lưng ra đạp xe nên đành lôi chiếc motor ra. Nhưng trước khi khởi hành cậu phải điện ột người cái đã

[... Oái, cái thằng điên nào giữa đêm khuya dám phá giấc ngủ của tao vậy có tin là...]

_Đẹp, thức ngay cho tao nhờ

[...Mày là cái thằng khốn kiếp nào...]

_Ông nội mày đây - Hoàng Thiên nhếch môi

Đầu dây bên kia này giờ cứ trả lời theo tư thế ngái ngủ, nghe tới tên ông nội liền ngồi bật dậy ngó xem điện thoại có phải hiện số ông không (sợ ông nội lắm). Nhờ vậy mà chàng ta mới bắt đầu tỉnh ngủ

[...Ông nội cái đầu mày. Lôi đầu tao dậy có chuyện gì thế...]

_À định nhờ mày ra chỗ làm việc kia cái

[...Ách. Sáng mai không được à. Buồn ngủ chết thì làm được gì...]

_Mày có ngon thì tới sáng xuất hiện thử đi, tao mách hết chuyện xấu của mày ra cho ông nội mày cho xem

[...Haizzz. Được rồi, 20' nữa tao tới liền ngay...]

Cuộc nói chuyện của Hoàng Thiên kết thúc là ngay lập tức nhận ra đôi mắt đầy thắc mắc của Thanh Thanh vẫn đang nhìn mình. Đội nón bảo hiểm giùm nhỏ, sau đó bế Thanh Thanh lên xe xong xuôi rồi mới chịu giải thích cho nhỏ nghe

_Nó là Bảo Lâm, người sẽ giúp em thay đổi hình thức bên ngoài

Chiếc xe motor từ từ phóng vèo vèo. Ngồi trên xe, tuy rằng trong lòng có không ít lo sợ nhưng Thanh Thanh đang bận suy nghĩ rồi

“Thay đổi... để được yêu”

Thanh Thanh thích Thiên Ân, có lẽ vì nụ cười toả nắng, vì tích cách trẻ con của anh (đối với cô), vì cách mà anh ân cần dịu dàng đối với nhỏ. Có lẽ là vậy đấy

Chiếc xe dừng lại tại một cửa hàng tên “You’re Princess” nhưng đóng cửa mất rồi a. Mà Thanh Thanh càng ngạc nhiên hơn khi Hoàng Thiên lại có chìa khoá bước vào cửa hàng người ta (cảnh sát bắt bây giờ). Cậu cứ nắm tay nhỏ mà lôi vào tự nhiên. Căn phòng tối thui đang dần được bật sáng lên

Từ phía cửa, một chàng trai lịch lãm đang ngáp dài ngáp ngắn, người đó đưa mắt nhìn Hoàng Thiên đầy bất mãn (ai bảo phá giấc ngủ ngta làm chi). Vừa thấy bóng người đó, Hoàng Thiên bỗng nhếch môi đầy thích thú

_Cô gái này trông chờ vào cậu

Bảo Lâm nhìn tổng thể nhan sắc của nhỏ rồi chốt lại một câu “thật không tệ a”. Nhỏ vốn xinh sẵn rồi mà.

Bảo Lâm vuốt vuốt nhẹ mái tóc Thanh Thanh, tóc nhỏ khá mịn nên dễ bị xơ rối lắm. Rốt cuộc hần (Bảo Lâm) quyết định dưỡng tóc Thanh Thanh một tí, đuôi cả tóc nhỏ luôn. Còn về vấn đề nhuộm thì cần phải hỏi ý kiến một chút

_Nhuộm tóc không mày

Hoàng Thiên nhìn lại tóc nhỏ, tóc Thanh Thanh màu đen trông cũng xinh nhưng sẽ không làm nhỏ nổi bật cho lắm. Nên cho Thanh Thanh một màu vô cùng dễ thương a, như chính sự dễ thương vốn có của nhỏ vậy

_Màu hồng nhạt pha vài sợi đỏ đi

_Mày sáng tạo khiếp

_Còn nữa, cắt tóc em ấy lên một chút đi. Phần đuôi tóc cúp vào bên trong một tí cho dễ thương

_Mệt, cái thằng lảm lời

Đây đang làm tóc cho Thanh Thanh cơ mà, trong khi nãy giờ nhỏ ngồi im ru còn hai thằng kia lại bình luận khí thế. Tuy rằng nãy giờ cãi cọ với Hoàng Thiên nhưng Bảo Lâm luôn làm theo ý cậu, phải là ý hay chứ tầm xàm thì dẹp luôn nhá

Trong khi Bảo Lâm đang tân trang mái tóc cho Thanh Thanh thì Hoàng Thiên lại đi lòng vòng cửa tiệm. Vì nơi đây còn có rất nhiều trang phục phù hợp với mọi tính cách của thiếu nữ. Trang phục làm nổi bật lên nét đẹp của Thanh Thanh thật sự có không ít nha

10. Chương 10

Có bộ áo liền váy thiết kế khá đơn giản với các gam màu chủ đạo như trắng, hồng và xanh dương. Các loại áo sơ mi từ dài đến ngắn tay cậu chọn chục cái cũng với những gam màu hoà nhã như vàng, hồng, trắng và xanh dương. Cậu chọn luôn cả các chiếc váy và quần ngắn với các màu sắc như đen, trắng, xanh dương, đỏ, cam, tím. Còn áo pull thì đủ màu với các kiểu in trên áo toàn là động vật cây cỏ. Theo mắt thẩm mỹ của Hoàng Thiên thì Thanh Thanh sẽ đạt tới trình độ dễ thương siêu cấp

Tiếp đó còn chọn trang sức nữa. Từ nhẫn, vòng tay, dây chuyền, hoa tai đều chọn kim cương sáng lấp lánh với những viên đá quý màu hồng và xanh dương. Đối với Hoàng Thiên, màu trắng, hồng và xanh dương sẽ làm cho con gái dễ thương, tím thì mộng mơ còn đen là cá tính, trắng còn là sự thuần khiết nữa

Thoắt cái đã 4h sáng

Vén màn cửa ra, Bảo Lâm ú ớ gọi cậu

_Thằng điên kia, xong rồi này

Hoàng Thiên lon ton chạy vào liền thấy Thanh Thanh đang gục lên ghế mà ngủ. Nhưng mà... Mái tóc đen dài được thay bằng tóc hồng dài hơn vai 5cm đuôi tóc cúp vào bên trong. Tỷ lệ tóc đỏ/tóc hồng là 1/100 trong cùng cực kì

_Chắc, bạn tốt cho tao quyết nhá

_Quyết cái đầu mày. Lấy thân đền đáp cho tao mau

_Ôi cái thằng gay. Biền

_Mày mới gay á. Trả tiền ngay không thì bảo

_Rồi rồi, khổ lắm nói mãi

_Nói thế còn chưa vừa với cái đầu mày đâu

Nghe hai tên này cãi lộn riết Thanh Thanh cũng tỉnh ngủ luôn. Sau khi nhìn vào chiếc gương siêu to bự trước mặt mình lại làm nhỏ tỉnh táo hơn nữa. Thanh Thanh suýt không nhận ra mình vì tất cả dường như quá khác lạ đi. Từ mức độ dễ thương vốn có, Thanh Thanh của chúng ta đã trở nên dễ thương siêu cấp a

Hoàng Thiên cầm đt nhắn tin cho Tiểu Anh với một lời nhắn “Xin nghỉ hôm nay cho em và Thanh Thanh nhé chị thân yêu” rồi lại lôi Thanh Thanh lên chiếc motor

——-Tôi là đường phân cách xuyên không gian——

_Hắc xì... - Tiểu Anh bị nhảy mũi do cả đêm ngủ ở ngoài sân

Chuyện của Thanh Thanh không phải là cô cố ý nghe lén nhưng mà là do hai người đó phá giấc ngủ của cô cho nên Tiểu Anh cũng có nghe được đôi chút. Chỉ là vô tình thôi nhá

Nhưng mà hình như hứng sương đêm, bản thân cũng có chút cảm lạnh rồi. Đã thế sáng nay còn không có Hoàng Thiên chăm sóc, bản thân lại càng thê thảm hơn nữa. Tiểu Anh rất là mong Thiên Ân sẽ không tìm cách phá rối cô, cô đây cũng không có sức đáp trả đâu

Nhưng mà lúc vào học, Thiên Ân lại nhảy lên bàn với lí do bàn trống lại càng làm Tiểu Anh thấy không thoải mái hơn. Cuối cùng, trong suốt tiết học Tiểu Anh chỉ toàn là ngủ nhưng mà lại ngủ trên vai anh làm cho Thiên Ân không dám nhúc nhích vì sợ làm cô ngã. Cái điều kì lạ nhất chính là vai anh khá nóng, Thiên Ân nghĩ do mình thích cô nên khi cô ngủ trên vai anh mới cảm thấy nóng vậy. Nhưng thật sự thì cô đã bị sốt rồi

Ra về, trời đổ mưa lớn

Sáng nay vì trong người có chút không khỏe nên Tiểu Anh cũng chẳng nhớ phải đem theo dù. Báo hại đi chưa nửa chặng đường đã phải trú mưa. Nhìn sắc mặt cô có đôi phần nhợt nhạt làm Thiên Ân không khỏi lo lắng

_Có sao không vậy

_Không cần anh quan tâm đâu

Tiểu Thiên xoay lưng định bỏ đi thì Thiên Ân nhanh chóng nắm lại. Bây giờ anh mới phát hiện ra, tay cô thật rất nóng

_Tay rất là nóng đấy. Đi đến bệnh viện đi - Câu nói Thiên Ân đầy hàm ý quan tâm

_Mưa thế này, đi cho bệnh nặng thêm hả gì - Tiểu Anh khó chịu quát nạt lại

_Ừ nhỉ, để tôi đón taxi cho em

——-Tôi là đường phân cách không gian——

Vào 6:45 ở gần một bãi biển xinh đẹp vắng người, thật ra thì là khách sạn gần đấy.

Hoàng Thiên mượn tạm một phòng vì dù sao cũng không qua đêm ở đây. Anh đưa cho cô một cái áo liền váy màu xanh dương, cái nón rộng vành trắng có cái nơ màu xanh dương và một đôi dép xanh luôn

_Bây giờ học cách giao tiếp nhé Thanh Thanh - Nói rồi Hoàng Thiên lôi Thanh Thanh đi dạo gần đấy

11. Chương 11

Hoàng Thiên cùng nhỏ dắt tay nhau đi ra đường. Trước tiên là đi ngang các quán ven đường ăn chơi chút đã (cái này mà giao tiếp hả anh) Cậu ghé xe đẩy bán bò viên, cả hai cùng đứng đấy chọn lựa

_Em muốn dùng cái nào

_...Em không biết mấy cái này

Thanh Thanh lắc đầu lia lịa. Hoàng Thiên đành phải mua mỗi thứ một ít như 3 xâu chả cá, 3 xâu chả tôm, 5 xâu bò viên và 3 xâu có trứng cút. Cậu đưa từng xâu cho nhỏ ăn thử một miếng, cái miệng bé nhỏ há ra nuốt lấy từng viên bé nhỏ. Nhăm nhăm xong từng cái, đôi mắt nhỏ sáng rực lên, đôi môi vô thức hé lên nụ cười thích thú.

Tiếp đó Hoàng Thiên dắt Thanh Thanh đi ăn đá bào. Cậu mua lấy hai ly thật lớn, thật nhiều màu sắc. Hoàng Thiên ăn lấy một muỗng trong người bỗng nhiên thấy sản khoái. Còn Thanh Thanh... con bé vừa nhắm có một muỗng khuôn mặt bỗng nhiên cứng đờ trông ngổ vô cùng

_Thật... Thật lạnh TT TT

Cuối cùng khi cả hai ăn hết ly đá bào...

_Nào... nào em... đóng băng TT TT

Quả thật nếu ăn quá nhiều đá bào nào sẽ bị đóng băng

Tiếp theo là ăn một món ăn Hàn Quốc là Tobokki, còn gọi là bánh gạo cay vô cùng thơm ngon. Hoàng Thiên đứng cách sạp tầm 7 bước sau đó lại hỏi thúc nhỏ mua Tobokki

_Em nhớ mua 2000 won Tobokki đó

_Mua... Không được đâu

Với sự thúc đẩy của Hoàng Thiên, cuối cùng Thanh Thanh cũng bước tới. Nhỏ run run nâng nhẹ cánh tay cầm tờ 100k lên rồi lấp bắp lên tiếng

_Cô...

_Sao con - Cô bán hàng nhẹ giọng hỏi

_Con... mua... 2000 won

_Ukm... Chờ cô chút

Mua 2000 won đưa tờ 100k đ, không phải cô này hiền thì đã bị chửi chết luôn rồi. Cuối cùng cô bán hàng cũng thối cho 50k đ và 500 won (độc đáo nha). Thanh Thanh nhét tiền thối vào túi rồi lon ton lại chỗ Hoàng Thiên đang chờ. Khi nhỏ lại tới nơi Hoàng Thiên liền xoa xoa mái tóc của nhỏ (như xoa đầu cún vậy á) rồi tươi cười

_Em giỏi lắm

Đôi môi Thanh Thanh bắt giắc mỉm cười. Nhưng nụ cười đó đã tắt ngay sau khi nhỏ ăn miếng Tobokki đầu tiên. Thay vào đó chính là đôi mắt căng hết cỡ, cái tay bé nhỏ quạt lia lịa cái lưỡi thần yêu. Đôi môi mấp máy vô thức

_Cay... Thật cay...

Ai đó bỗng nhiên phì cười

——-Tôi lại là đường phân cách không gian——-

16:00 tại nhà

Tiểu Anh đang nằm đắp chăn trên chính chiếc giường của mình sau khi đã bận rộn bị lôi đi khám bệnh. Hiện tại Thiên Ân như người vợ đảm đang nấu cháo sắn sớt cho chồng...

Hình như ngôn từ có cái gì đó sai sai thì phải

Tiểu Anh từ từ cũng tỉnh ngủ, tự sờ vào trán mình, thật nóng. Cô lại còn đắp chăn, nóng lại càng thêm nóng. Nhưng nếu ra mồ hôi cô sẽ giảm nhiệt nhanh hơn, mau hết bệnh hơn. Nhưng bây giờ cổ họng Tiểu Anh thật đắng nha

Tiểu Anh nằm đó mà ngẫm nghĩ về Thanh Thanh. Liệu thứ tình cảm non nớt ấy của nhỏ đối với Thiên Ân có thật là tình yêu. Cô cứ suy nghĩ, nếu tình cảm đó là ngộ nhận thì sao, nếu Thiên Ân không đáp trả tình cảm đó thì sao. Liệu có phải người chịu đau nhất là Thanh Thanh hay sao. Tiểu Anh thật không muốn xía vào chuyện người khác nhưng bản thân lại không thể không bận tâm. Cơ mà cứ càng suy nghĩ bản thân lại càng cảm thấy đau đầu

Ở phía dưới bếp, cháo đã được nấu xong. Sau khi cẩn thận cho chúng vào một cái chén to, Thiên Ân lật đật đem lên phòng cho cô ngay. Nhưng cổ họng Tiểu Anh thật đắng khiến bản thân thật chẳng muốn ăn tí nào. Thiên Ân ngồi kế bên lại không ngừng miệng kêu la lại càng làm cô khó chịu hơn nữa

_Em xem, bệnh đến thế này mà còn ương bướng nữa. Ngồi dậy ăn tí cháo đi

_Ngoan, chỉ vài muỗng thôi mà

_Tôi không ăn

_Thôi nào Tiểu Anh, ăn cho lấy lại sức này

_Em ăn...

_Anh đúng là phiền phức mà. Tôi đã bảo là không ăn rồi anh có nghe không

Cứ nghe Thiên Ân lải nhải bên tai suốt làm Tiểu Anh siêu bực mình, bản thân không kiềm chế được mà quát lên, chân tay cũng quơ loạn xạ. Bởi thế mà có một thứ đã hi sinh oanh liệt...

xoảng - Chén cháo vô thức bị quăng xuống đất, chén vỡ, cháo và thủy tinh văng tung tóe ra sàn. Tiểu Anh tròn mắt đầy ngạc nhiên, cô cũng không ý thức được mình vừa làm cái gì. Mọi chuyện diễn ra dường như quá nhanh

12. Chương 12

Thiên Ân cũng đứng lặng người một thời gian. Trong chén cháo đó chứa 1 phần công sức, 9 phần còn lại là tình cảm của anh. Thiên Ân đã rất chuyên tâm nấu cháo, thế nhưng chén cháo lại bị vứt bỏ, như thể thứ tình cảm của anh đã bị vứt bỏ. Đột nhiên cảm thấy bản thân anh có một sự tổn thương không hề nhẹ. Và Tiểu Anh cũng đã hiểu điều ấy, cũng biết bản thân mình đã quá tay rồi nhưng lại chẳng biết phải làm gì để chuộc lỗi

Thiên Ân đứng lặng người nhìn chén cháo văng xuống nền nhà một thời gian sau đó lại lặng lẽ cúi người chuẩn bị lau dọn những thứ đó. Nhưng chỉ khi anh vừa xoay người thì Tiểu Anh đã nhanh chóng bước xuống giường, từ phía sau lưng lại ôm chầm lấy thân thể của anh.

_Thiên Ân, thật xin lỗi

_Anh đừng giận có được không

_Tôi thật không cố ý mà, tôi biết mình sai rồi. Anh... anh đừng giận mà... xin anh...

Những câu nói sau của cô lại hay bị đứt quãng vì vốn dĩ Tiểu Anh đang khóc tới mức ướt áo của anh. Thiên Ân đương nhiên cũng có thể cảm nhận được điều này, phải nói là rất rõ

Thiên Ân tách hai tay cô khỏi eo mình ra, sau đó nhẹ nhàng xoay người lại. Tiểu Anh ngược lên nhìn, chỉ thấy anh đáp trả cái nhìn của cô bằng nụ cười dịu dàng. Dịu dàng tới mức làm người khác ngây người

__Tôi không sao, cũng sẽ không giận em. Đừng khóc mà

Lời nói anh chứa đầy sự ôn nhu. Nhưng lòng Tiểu Anh vẫn không an tâm tí nào, cô sợ anh còn giận cô. Thế nên đôi mắt long lanh cứ nhìn vào Thiên Ân, đôi môi hồng như cánh đào vẫn không ngừng mấp máy

__Thật sẽ không giận chứ

Nhìn đôi môi anh đào xinh xắn kia hé mở với cự li gần như vậy thật rất hấp dẫn người khác. Đặc biệt đối với Thiên Ân, sức hấp dẫn kia lại tăng lên gấp bội. Nó khiến anh không tự chủ được mà cúi xuống kề cạnh mặt cô

__Sẽ không...

Kết thúc câu nói của mình, Thiên Ân rốt cuộc cũng không khống chế được mà hôn cô. Mắt Tiểu Anh mở to hết cỡ, cứ tròn mắt mà nhìn trong khi anh đã nhắm hết hai mắt cả rồi. Lần lượt từng hơi thở nóng hổi phả vào mặt anh, quyến rũ đến mê người khiến Thiên Ân càng muốn tiến sâu hơn vào trong cái miệng bé nhỏ kia. Chỉ là hiện giờ Tiểu Anh đang bị bệnh nên không có sức thôi, chứ nếu không nhất định cô sẽ chống cự quyết liệt. Mà cũng nhờ thế, Thiên Ân thật chẳng khó khăn gì để tách hàm răng cô ra, cái lưỡi tham lam lại tiến sâu vào. Rốt cuộc hai bạn lưỡi thân mến cũng gặp được nhau, lưỡi anh quấn chặt luyến tiếc không rời xa cô tí nào. Từng góc ngách trong miệng cô cũng bị anh tham quan rồi chiếm sạch, từng những vị ngọt còn lại cũng bị anh lấy hết. Lần này miệng Tiểu Anh bị mất trắng rồi, Thiên Ân thì lại lời to rồi.

Nụ hôn của họ rất sâu, lại trải qua rất lâu như thể một thế kỉ. Tuy Thiên Ân rất luyến tiếc nhưng mà lại không thể không rời khỏi môi cô. Nếu không, anh nhất định sẽ bị thiếu oxy mà chết mất

Lúc anh rời khỏi môi cô lại phát hiện ra Tiểu Anh trong quá trình hôn lại mệt mà ngủ quên. Tuy rằng hôn đã xong thật nhưng Thiên Ân vẫn chưa buông cô vội mà lại ôm một hồi lâu thật lâu. Cho tới khi bản thân cảm thấy có chút thỏa mãn rồi Thiên Ân mới dịu dàng bế cô lên giường rồi đắp chăn cẩn thận. Sau đó Thiên Ân lại nhẹ nhàng dọn dẹp chén cháo bị vỡ khi nãy, tiếp đó lại tiếp tục nấu cháo cho cô. Chén cháo lần đầu tuy có thất bại nhưng anh tin lần thứ hai sẽ thành công. Anh có thể hôn cô một lần, anh tin mình còn có thể hôn cô được nhiều lần hơn nữa. Anh tin rằng tình cảm này sẽ có ngày được cô đáp trả. Ngày đó sẽ đến nhanh thôi mà

Hiện tại, Thiên Ân đang cảm thấy rất hạnh phúc. Trong khi đó, Tiểu Anh lại cảm thấy có chút...

Chỉ là cô không biết sau nụ hôn đó phải đối mặt với anh như thế nào nên mới vờ ngủ thôi. Ngay khi bóng dáng Thiên Ân ra khỏi phòng, đôi mắt Tiểu Anh đã nhẹ mở ra. Cô nằm đó suy nghĩ về hành động của anh, về mình, về cả Thanh Thanh nữa. Có lẽ bắt đầu từ bây giờ Tiểu Anh phải tạo khoảng cách đối với Thiên Ân. Thanh Thanh là một con bé đầu óc đơn giản, nếu như nhỏ đã tìm được một nửa của mình thì cô phải tích cực hợp tác cho họ. Nhưng mà nếu như Thiên Ân thích cô thì mọi chuyện thật đúng là... phiền phức quá

Tiểu Anh đang bệnh mà, bây giờ lại thêm rối não nữa nè

Vài tiếng sau Thiên Ân lại đem chén cháo lên cho cô. Lần này rút kinh nghiệm, Tiểu Anh ngoan ngoãn ăn vài muỗng cháo. Sau đó uống thuốc rồi tiếp tục ngủ

Mọi thứ cứ diễn ra bình thường như chưa từng xuất hiện nụ hôn nào cả

2 tiếng nữa thì Hoàng Thiên và Thanh Thanh sẽ về tới nhà mà

Còn những chuyển biến tình cảm của Hoàng Thiên vs Thanh Thanh, chờ chờ đợi đợi thêm tí nữa là sẽ có kịch hay thôi

Hình như trời vừa mới tạnh mưa thì phải

13. Chương 13

Quay trở lại phía Hoàng Thiên và Thanh Thanh

Hiện tại Thanh Thanh đang bị Hoàng Thiên lôi đi mua kem ăn. Nhỏ cứ nắm chặt áo Hoàng Thiên mà rụt rè bước rồi lâu lâu cứ liếc nhìn xung quanh. Cuối cùng cũng để Thanh Thanh phát hiện ra phía ngoài cửa hàng có bóng một đứa bé trai nhìn những ly kem mà thèm thuồng. Trong lòng nhỏ bỗng dâng lên những cảm xúc lạ lẫm.

Sau khi đợi Hoàng Thiên mua xong hai ly kem, Thanh Thanh liền kéo áo cậu lôi đến chỗ đứa bé. Khi trông thấy một bé trai mặt mày lem luốc đứng trước mặt mình, cùng với động tác cầm lấy ly kem chìa ra trước mặt đứa bé của nhỏ khiến cho Hoàng Thiên không tránh khỏi ngạc nhiên. Thanh Thanh nở một nụ cười nhẹ đối với đứa trẻ ấy

__Em... ăn không

Đứa bé ấy có chút rụt rè, Thanh Thanh lại nở nụ cười tươi hơn

__Nhận lấy đi

Đứa bé liếc nhẹ qua Hoàng Thiên, thấy cậu cũng mỉm cười mới dám nhận lấy ly kem ăn ngon lành

Bây giờ mới nhận ra trên tay đứa bé còn có một con chó con lông vàng cam. Nó ăn kem rồi chìa ra cho chó con liếm một tí nữa. Hoàng Thiên cúi người hỏi thăm cả hai

__Em sống một mình cùng với chú chó này à

__Không, em còn sống với mẹ nữa - Đứa nhỏ khẽ lắc đầu

__Vậy cuộc sống thế nào - Hoàng Thiên tò mò hỏi

__Thật sự... có chút khổ cực. Ồ...

Thanh Thanh đưa ra số tiền là 1 triệu đồng, đó là tất cả tài sản mà nhỏ đang mang theo bên mình. Thanh Thanh có ý tốt muốn tặng cho đứa bé

__Em... nhận lấy đi

__Không, không được - Đứa bé xua tay - Em không dám

__Chẳng phải em đang gặp khó khăn sao, cứ lấy mà làm vốn buôn bán nhỏ. Tuy không nhiều nhưng sẽ giúp được em phần nào đó trong cuộc sống

__Em...

Đứa bé biết rõ hoàn cảnh của mình cũng đang rất cần tiền cho nên trông nó có chút phân vân. Cuối cùng, nó nhìn con chó nhỏ lần cuối rồi đưa cho Thanh Thanh

__Thật cảm ơn anh chị. Anh chị có thể nhận lấy con chó con này không ạ, cứ xem như hai người dùng số tiền này để mua nó. Vốn dĩ nhà em cũng không có khả năng để cho nó sống thật tốt

Đứa trẻ này tỏ ra thật hiểu chuyện

Thanh Thanh khẽ liếc nhẹ Hoàng Thiên thì trông thấy cậu mỉm cười rồi gật đầu, lúc đó nhỏ mới nhận lấy con chó con. Hoàng Thiên lấy 1 tr của nhỏ cùng với 1 tr của mình rồi dúm vào tay đứa bé. Vậy là coi như chú chó con ấy có giá tới 2 tr rồi

Đứa bé cười vui vẻ, vẫy tay chào tạm biệt với cả hai. Hoàng Thiên xoay sang tiếp tục xoa đầu Thanh Thanh, còn nhỏ thì đang cười híp cả mắt.

__Em ngoan lắm

Chưa kịp để Thanh Thanh trả lời, cậu đã nhanh chóng nắm tay dắt cô đến một nơi. Một nơi vô cùng đẹp...

17:20

Mắt Thanh Thanh long lanh mở to tròn nhìn ngắm cảnh vật trước mắt. Lại đây này giờ mà bây giờ cả hai mới có cơ hội nhìn ngắm biển. Vào thời khắc hoàng hôn như thế này, cảnh vật trước mắt bỗng trở nên thật lung linh. Mặt trời chuyển sang màu hồng cam, nhuộm luôn cả sắc trời màu hồng sẫm. Không những thế, cả bầu trời xinh đẹp kia còn in bóng mình xuống mặt biển. Với những chuyển động nhẹ nhàng của từng cơn sóng biển, nét đẹp ấy lại trở nên ảo diệu hơn

Thanh Thanh đặt con chó con đang say ngủ lên cát, sau đó nắm lấy bàn tay để cậu dẫn đi

Hoàng Thiên cùng Thanh Thanh đang hòa mình giữa lòng biển. Trong lúc nhỏ đang say sưa ngắm cảnh, Hoàng Thiên cúi người tát nước vào người nhỏ. Thanh Thanh bị ướt nhẹp như thế liền đứng nhìn ngơ ngác trông ngổ cực kì.

_Em sao thế, sao không chơi thử đi

_Không...-Thanh Thanh lắc đầu liên tục

Hoàng Thiên lại tát nước vào người nhỏ một lần nữa, mắt Thanh Thanh trở nên long lanh ngấn nước. Là Hoàng Thiên bắt nạt nhỏ, nhỏ sắp khóc rồi này

Trông thấy Thanh Thanh có biểu hiện lạ, Hoàng Thiên nắm tay kéo nhỏ vào trong lòng mình rồi ân cần hỏi han

_Em có sao không

_Em...

Thanh Thanh xô Hoàng Thiên ra rồi dấm vào lồng ngực cậu mấy phát

_Xấu xa, đáng ghét. Anh làm ướt hết cả người em

Nhìn thái độ kì lạ của nhỏ, Hoàng Thiên không thể nào nhịn được cười. Thanh Thanh dễ thương đến thế kia mà

_Ừ, xin lỗi xin lỗi nhé

Hoàng Thiên vừa xin lỗi, vừa cười lại vừa bẹo má Thanh Thanh khiến á của nhỏ sưng đỏ lên trông yêu vô cùng. Cho đến khi cậu buông tay ra, lùi về sau một bước thì Thanh Thanh lại tiến thêm một bước để trả đũa cái bẹo má ấy. Nhưng ai mà ngờ cô tiểu thư này lại hậu đậu tới mức mới bước có một bước mà lại trượt chân ngã, còn lôi Hoàng Thiên làm tấm đệm rồi ngã lên đấy nữa cơ chứ

Ở đây không có cảnh môi chạm môi mà chỉ đơn thuần là trạng thái tai Thanh Thanh áp vào lồng ngực của cậu. Tiếng tim đập tuy không quá rộn ràng nhưng đủ để nhỏ có thể nghe thật rõ. Thanh Thanh ngược lên nhìn Hoàng Thiên thì lại thấy Hoàng Thiên nhìn mình, trên gương mặt lại có chút... Nhỏ bò nhẹ nhàng ra trước một chút ặt mình đối mặt với mặt Hoàng Thiên ở phía dưới. Nhìn hành động có chút kì lạ kia, Hoàng Thiên cũng không khỏi thắc mắc và kèm theo một chút mong chờ. Thanh Thanh ngờ nghệch nhìn Hoàng Thiên vài giây, sau đó lại cúi người xuống

Khoảng cách hai gương mặt càng lúc càng gần hơn

Hoàng Thiên nhìn chăm vào đôi môi anh đào kia, trông chờ một nụ hôn ngọt ngào

Nhưng thật tiếc...

_Hình như gương mặt anh có cát này, để em lau cho

Nhìn hành động ngây thơ vô tội của Thanh Thanh, Hoàng Thiên khe thở dài

_Em thật là...

_Em thế nào ???

_Thôi, chúng ta chuẩn bị về nhà đi

“Thanh Thanh ngốc? Không, Hoàng Thiên còn ngốc hơn”

19:00 - Cả hai về tới nhà

14. Chương 14

Hoàng Thiên và Thanh Thanh vừa về tới nhà là đơ hết cả người khi trông thấy Tiểu Anh nằm dài ra trên ghế sofa xem tivi, trên người còn đắp một lớp chăn dày còn Thiên Ân thì ngồi ghế kế bên để trông chừng cô. Nhìn thấy khung cảnh có chút kì lạ, Hoàng Thiên không thể không lên tiếng

_Hai người làm sao vậy

_Haizzz..., chị mày bị cảm rồi

___ Cái gì cơ ??? Chị !!!

Hoàng Thiên lập tức phóng đến bên cạnh khám xét từ đầu đến chân xem thử cô còn bị cái gì nữa không, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm

_Hoàng Thiên... Oa...oa...

Khi cậu vừa về thì Tiểu Anh lập tức nhõng nhẽo ngay. Hoàng Thiên phải ngồi đấy vỗ về, xoa xoa cái lưng bé nhỏ của cô trong khi miệng không ngừng mắng yêu

_Cơ thể đã dễ dàng nhiễm bệnh rồi mà chị lại không chịu cẩn thận gì hết. Chị phải để em bận tâm tới bao giờ cơ chứ

_Chị... Sao em mắng chị cơ chứ. Oa...oa...

_Haizzz... Xin lỗi, xin lỗi... - Hoàng Thiên tiếp tục vỗ nhẹ vào lưng cô - Để em bế chị lên phòng, ngồi ở đây cảm nắng hơn thì sao

Vừa dứt lời xong, Hoàng Thiên ngay lập tức cúi người bế cô lên, mà Tiểu Anh cũng rất ngoan ngoãn vòng tay qua cổ của cậu. Không những thế, cô còn dụi dụi đầu mình vào trong lồng ngực của Hoàng Thiên, hành động đương nhiên cũng đầy ám muội rồi

Tuy sau việc ngắm hoàng hôn cùng Thanh Thanh, Hoàng Thiên cũng đã có một chút tình cảm với nhỏ. Nhưng cho dù có tình cảm với nhỏ đi chăng nữa thì cũng chẳng làm mất đi những hành động đầy ám muội của chị em nhà này đâu. CỬ CHỈ ẤY VẪN CỨ TIẾP TỤC ĐẦY THÂN MẬT VÌ NÓ VỐN DĨ ĐÃ TRỞ THÀNH BẢN NĂNG CỦA HỌ RỒI. BẢN NĂNG BIẾN THÁI...

Thiên Ân nhìn Tiểu Anh không rời mắt, cho đến khi cô bắt đầu khuất dạng thì lại lắc đầu mà mỉm cười. Anh say đắm nhìn Tiểu Anh, Thanh Thanh lại chăm chú nhìn biểu hiện của anh. Đương nhiên ai cũng thấy có một điều khác thường...

Lúc này Thiên Ân mới chuyển ánh nhìn sang Thanh Thanh và ngỡ ngàng với những thay đổi của nhỏ

_Em mới thay đổi kiểu tóc đó à

_Vâng - Thanh Thanh cúi đầu e lệ

_Đễ thương lắm

Thiên Ân mỉm cười rồi bước đi trở về phòng mình, bỏ lại Thanh Thanh đứng đấy một mình và mỉm cười hạnh phúc. Bởi vì anh đã khen nhỏ mà (nhưng mà Thiên Ân khen xong rồi về phòng chứ đâu còn để tâm tới Thanh Thanh nữa đâu)

Tối đó có nhiều người suy nghĩ tới quên ngủ

“Cái tên Thiên Ân xấu xa, đáng ghét, khôn kiếp. Vì hấn mà mình cứ nhầm mắt là suy nghĩ tới cái nụ hôn chết tiệt kia. Nụ hôn đó, nó... nó... Ax... Mình có chút... Nhưng mà còn Thanh Thanh, con bé thích Thiên Ân mà, mình đây không thể có tình cảm với tên khó ưa này. Xua xua... Thiên Ân xấu xa tan biến đi”

” Cô bé Thanh Thanh trước giờ đã rất ngu ngơ rồi, bây giờ lại còn dễ thương từ ngoại hình lẫn hành động. Tim mình hình như đã có chút lệch nhịp rồi. Nhưng mà người cô ấy chú ý vốn không phải là mình rồi, việc mình cần làm không phải yêu đương mà là tác hợp. Đúng, mình phải tác hợp cho họ”

“Cuối cùng thì Thiên Ân đã chịu chú ý đến mình. Thật tốt quá”

“Tuy hành động của em ấy thật có chút quá đáng. Nhưng mà dù sao thì mình đã được bù đắp xứng đáng bằng một nụ hôn rồi. Em ấy thật rất đáng yêu. Mà hãy mau mau khỏi bệnh đi để anh còn dẫn đi chơi nữa”

Nhưng mà tới sáng hôm sau, Hoàng Thiên lại xin phép nghỉ học vì lí do chăm “bạn gái” đang bệnh. Ngày hôm đó, Thiên Ân và Thanh Thanh ngồi cùng một chiếc xe đạp, ngồi chung một cái bàn nhưng lại rất ít khi giao tiếp với nhau. Thanh Thanh cũng thấy có chút kì lạ, anh của hôm nay khác với anh trước đây lắm. Thiên Ân trẻ con, tinh nghịch, hay cười, có lẽ chỉ thể hiện trước mặt Tiểu Anh thôi. Và nhỏ cũng đã khéo léo nhận ra điều đó, nhưng cũng chỉ là nghi ngờ mà thôi

Nghi ngờ đó kéo dài cho đến khi tan học. Vừa về đến nhà là trêu đùa Tiểu Anh hết mực và cũng kèm không ít lời mắng yêu khiến Thanh Thanh cũng có đôi chút ganh tị. Hoàng Anh cũng không phải tên gốc mà không nhận ra vấn đề, chỉ là cảm thấy mọi thứ thật rồi

Thường thì trong các bữa cơm, Tiểu Anh, Hoàng Thiên và Thiên Ân luôn bàn tán chuyện sôi nổi còn Thanh Thanh chỉ im lặng mà ăn. Nhưng mà bây giờ thì nhỏ thỉnh thoảng lại cười, còn nói vài câu nữa làm Hoàng Thiên thật rất vừa lòng

Khi Thanh Thanh ra vườn, Hoàng Thiên cũng có bước theo sau. Cho đến khi xung quanh chỉ còn có 2 người, cậu mới xoa xoa đầu cô mà khen thưởng

_Ngoan, em làm tốt lắm

_Thật không - Mắt Thanh Thanh long lanh nhìn

_Uhm. Thật - Hoàng Thiên gật đầu và mỉm cười

_Hay quá

Vừa dứt lời, Thanh Thanh bỗng bước tới ôm chầm Hoàng Thiên khiến cậu đơ người. Vòng tay Hoàng Thiên và Thanh Thanh vô thức siết thật chặt

“Ấm quá”

15. Chương 15

Hoàng Thiên lại đưa Thanh Thanh đi chơi nhằm mục đích dạy dỗ. Mà chỗ đầu tiên cậu dẫn đến lại chính là cửa hàng hoa (hoa cắm chớ không phải hoa chậu nha)

Vừa mở cửa bước vào, tiếng chuông gió reo nhẹ khiến người khác dễ chịu vô cùng. Thanh Thanh tròn mắt nhìn xung quanh, cảnh sắc hoa với đầy đủ màu sắc pha trộn. Nào là trắng, hồng, vàng, đỏ, cam, xanh, tím,... với các loại hoa từ phổ biến đến quý hiếm. Hoàng Thiên biết chắc rằng đến nơi đây nhỏ sẽ thích mà

Cô gái bán hoa gật đầu nhẹ chào cậu. Hoàng Thiên vẫn nắm chặt tay Thanh Thanh, cùng nhau dạo ngắm những bông hoa xinh đẹp. Nhưng cho dù những đóa hoa kia xinh đẹp thế nào, trong mắt của cậu Thanh Thanh vẫn là nổi bật nhất, xinh đẹp nhất

Cô gái với mái tóc hồng ấy, từ lúc bước vào nơi đây đã tỏ ra vô cùng thích thú rồi. Có một loại hoa cô yêu thích nhưng trước giờ cũng chỉ xem trên tranh ảnh, hôm nay lại có cơ hội thấy tận mắt thật là quá tốt rồi. Hoàng Thiên nhìn chằm vào Thanh Thanh, tinh tế quan sát từng biểu hiện trên gương mặt của nhỏ. Và cậu nhận ra, nhỏ thích tulip. Những bông hoa tulip được bó lại thành một với các hoa màu trắng, hồng và tím. Hoàng Thiên vòng qua eo Thanh Thanh, kéo nhẹ nhỏ về phía mình rồi lại thì thầm vào tai nhỏ

_Em thích loại hoa nào

Với hành động có chút thân mật của cậu, Thanh Thanh có chút đỏ mặt. Nhỏ đặt một tay lên vai Hoàng Thiên rồi cũng thì thầm đáp trả

_Là hoa tulip

_Anh mua tặng em - Hoàng Thiên nhẹ nở nụ cười

_Không - Nhỏ lắc đầu - Em có thể tự mua được mà

—Em không nghe lời?

Hoàng Thiên nhìn trực diện nhỏ, Thanh Thanh không dám hó hé mà lắc đầu tỏ ý không phải không nghe. Cậu mỉm cười hài lòng cho sự ngoan ngoãn ấy, rồi bước lại chỗ cô gái bán hoa để mua hoa. Thanh Thanh đứng một mình, trên tay cầm lấy bó hoa tulip mà nhìn say đắm. Đôi môi nhỏ bé ấy vô thức nở ra một nụ cười thật đẹp

Trong khi đang say sưa ngắm nhìn bó hoa, Thanh Thanh cảm nhận được có cái gì đó đặt lên đầu cô. Vừa xoay người ra sau, Thanh Thanh lại nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Hoàng Thiên đang mỉm cười với mình.

—Cái gì vậy anh

—Là vòng hoa cài đầu, được kết từ hoa oải hương khô. Màu xanh tím của vòng hoa kết hợp với mái tóc hồng đỏ của tóc em, khiến em thật sự rất...

Lúc bấy giờ Hoàng Thiên đã nắm tay lôi nhỏ ra ngoài rồi. Đối với câu nói lấp lửng của cậu, trong đầu Thanh Thanh có không ít tò mò. Nhỏ nhẹn không được bèn mở miệng hỏi

—Em thế nào cơ

Nhìn thấy sự tò mò của Thanh Thanh, Hoàng Thiên không nhin được mà bật cười. Sau đó lại “thơm” nhẹ lên trán nhỏ

—Xinh lắm ...

Ai đó lại thoáng đỏ mặt

Hoàng Thiên chỉ mỉm cười rồi nắm tay Thanh Thanh lôi về

———Tôi là đường phân cách xuyên thời gian———

Một buổi tối trời có chút se lạnh , vì vốn dĩ trời mới tạnh mưa. Tiểu Anh vì mất ngủ mà đi lanh quanh trong vườn, càng đi càng cảm thấy thật nhàm chán...

Trời vừa mưa xong, không tránh khỏi việc đất bị ướt sẽ rất trơn. Mà Tiểu Anh nhà ta lại là cô nương hơi hậu đậu tí. Cho nên... Cho nên...

Cho nên cô đã trượt chân, bản thân ngã nhào ra phía trước

Thiên Ân này giờ luôn đi theo cô từ phía sau, lặng thầm quan sát nhất cử nhất động của cô. Không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng Tiểu Anh hậu đậu ngã nhào ra phía trước. Cũng may là Thiên Ân nhanh nhẹn, chứ nếu không là không đỡ cô kịp rồi

Tiểu Anh khi này đang té, cứ ngỡ rằng mình sẽ được đo đất, ai ngờ từ phía sau có ai đó nắm lấy tay cô, kéo mạnh khiến cô ngã nhào trong lòng người đó. Chỉ cần mất 1s suy nghĩ Tiểu Anh có thể đoán ra người đó chính là Thiên Ân. Tên đáng ghét này, là hắn không tha cho cô. Giúp cô khỏi ngã là được rồi, có cần ôm cô vào lòng, để cô úp mặt vào lồng ngực của anh hoài thế này không

—Buông tôi ra đi

Tiểu Anh đã lên tiếng rồi cơ mà Thiên Ân vẫn im lặng, vẫn tiếp tục ôm cô, còn ôm chặt hơn trước nữa. Thiên Ân còn giả bộ không nghe cô nói, thật là đáng chết mà

—Tôi nói...

—Xin em, chỉ một chút thôi - Thiên Ân lên tiếng cắt đứt câu nói đang dở của cô

Tiểu Anh đành im lặng cho tên Thiên Ân kia lợi dụng. Vòng tay cô cũng ôm lấy thân hình kia

Cô không phải có ý gì đó đâu. Chỉ là do Thiên Ân ra ngoài lạnh quá nên mới đòi ôm cô vậy thôi, còn cô thì rộng lượng cho ôm nhờ vậy đó. Đúng, sự thật là vậy đó (sự thật cái đầu chị á).

Cuối cùng, Thiên Ân nói là ôm một chút mà cái ôm kia lại kéo dài hơn nửa tiếng. Báo hại cho Tiểu Anh đứng đấy bị muỗi vs côn trùng cắn hết mấy cái, sang ngày hôm sau cô chuyển sang dỗ anh, cả ngày cũng không thềm nhìn mặt...

“Thiên Ân đáng ghét”

16. Chương 16

Vào một ngày khác, Hoàng Thiên nắm chặt tay Thanh Thanh đi dạo phố. Người ngoài nhìn vào đều bảo đây là một cặp đôi trời sinh, mà thật sự giống vậy mà

Tối qua trời mưa to, sáng nay nước rút không kịp làm cho hai bên đường đọng vũng nước. Mà nhờ vậy mới có một tình huống xảy ra. Một tình huống vệ sinh vô cùng a

Hoàng Thiên vốn dĩ định dắt Thanh Thanh đến khu vui chơi chơi. Đang trên đường đi thì có một chiếc xe tải chạy sát mép đường, khiến cho nước bắn kia văng tung toé. Đáng lẽ ra nước bắn ấy phải văng vào người Thanh Thanh rồi, nhưng mà Hoàng Thiên đã nhanh tay kéo nhỏ vào trong lòng, che chắn cho nhỏ. Chiếc xe tải kia chạy khuất dạng, bỏ lại thân thể Hoàng Thiên dính bắn đầy người. Thanh Thanh thấy thế lòng đầy lo lắng

_Anh... có sao không?

Hôm nay Thanh Thanh mặc áo tay dài cho nên bây giờ nhỏ đang nâng tay lên lấy tay áo chùi những vết bắn trên gương mặt anh tuần kia. Hoàng Thiên đột nhiên cầm lấy cổ tay đang lau của nhỏ, tay còn lại chạm nhẹ vào má của nhỏ

_Anh không sao, em có bị dính bắn không

_Em... em không có

Mắt Thanh Thanh long lanh ngấn nước, đầu khế lắc nhẹ. Sau đó, nhỏ ôm chặt lấy Hoàng Thiên, mặc cơ thể cậu đang dính đầy vết bắn. Nhìn thấy hành động kì lạ kia, Hoàng Thiên cũng có đôi chút hốt hoảng

_Đừng có làm vậy, sẽ bắn người em đấy. Buông anh ra đi

_Không. Hức... Không buông đâu. Hức... - Thanh Thanh dụi dụi đầu vào người anh, tiếng khóc nức khê vang lên làm cậu luống cuống

_Oái, nhóc con, sao em lại khóc rồi. Ngoan, anh không có gì hết đó. Nín khóc đi mà

Thanh Thanh vẫn cứ tiếp tục khóc, cậu đành phải ôm nhỏ để dỗ dành

Chuyến đi chơi cuối cùng lại bị hủy

Trong phòng Thanh Thanh

Thanh Thanh đang nằm trên giường vuốt ve con chó nhỏ của mình, trong lòng ngập tràn những suy nghĩ về hai người con trai. Nhỏ có chút không hiểu, tại sao khi cảm thấy Thiên Ân có tình cảm với Tiểu Anh, trong lòng Thanh Thanh không hề có một chút khó chịu hay ghen tức gì cả

Phải chăng... nhỏ không yêu Thiên Ân

Hoàng Thiên luôn đối xử tốt với nhỏ, luôn ân cần dịu dàng với nhỏ. Cậu hay dẫn Thanh Thanh đi ăn uống, dẫn nhỏ đi chơi, luôn quan tâm chăm sóc nhan sắc nhỏ cho thiệt dễ thương, vẫn luôn chọc cho nhỏ cười, luôn dỗ dành khi nhỏ mít ướt. Hoàng Thiên vẫn luôn đối xử tốt với Thanh Thanh như vậy

Không lẽ... nhỏ đã bị Hoàng Thiên làm cho rung động rồi

Không lẽ... nhỏ thích cậu rồi

Thanh Thanh nhìn chó con trên tay mà ngẩn người, đôi môi mấp máy thì thào một câu

_Lỡ thích rồi... Làm sao đây !

19:00 - Tại khu vui chơi

Hoàng Thiên và Thanh Thanh chỉ vừa mới bước chân tới nơi đông đúc này thôi. Nhưng cả hai chắc chắn sẽ không thể nào biết được, phía sau lưng họ có hai con người lén lút theo sau. Đương nhiên là Tiểu Anh và Thiên Ân rồi. Cái ý kiến đi theo dõi này cũng là do Tiểu Anh đề xuất đấy, do cô cứ thấy hai người kia cứ đi chơi riêng thôi

Hoàng Thiên nắm chặt tay Thanh Thanh, rồi mua cho nhỏ một cây kẹo bông gòn. Sau khi hai người này đi khỏi, Thiên Ân cũng bước tới mua một cây kẹo bông gòn đưa cho Tiểu Anh. Thế nhưng Tiểu Anh lại nhăn mặt lắc đầu

__Kẹo này ngọt lắm, tôi không muốn ăn đâu

Kế sách này Hoàng Thiên làm thì thành công, Thiên Ân thì lại thất bại thảm hại a

Chinh phục mỹ nhân đúng là không phải chuyện đơn giản

Về phía Hoàng Thiên, sau khi Thanh Thanh đã ăn hết kẹo bông gòn, cậu nhìn nhỏ dịu dàng lên tiếng

__Bây giờ em muốn chơi trò nào trước

Thanh Thanh đứng ngẩn người một lúc, sau đó gơ ngón tay bé nhỏ chỉ vào đu quay đứng. Hoàng Thiên nhìn ngón tay kia, sau đó nắm tay nhỏ đi tới chỗ đu quay đứng. Từ trước cho tới giờ, Thanh Thanh vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời của cậu mà

Có hai người từ phía xa khi thấy bóng dáng kia bước vào đu quay đứng, họ bắt đầu nhìn nhau không chớp mắt

__Hai đứa nó vào rồi, chúng ta có cần vào trong đó luôn không - Thiên Ân nhìn cô ngây ngô hỏi

__Đồ ngốc - Tiểu Anh cốc đầu anh - Chúng ta phải ở ngoài này quan sát chứ

Vì cái cốc đầu ấy, Thiên Ân chuyển sang trừng mắt với Tiểu Anh

Thôi dẹp cái tội rắc rối này sang một bên, chúng ta nói về mối lương duyên trên không trung kia đi

Đầu tiên, Hoàng Thiên bước lên đu quay trước, sau đó cậu để tay cho Thanh Thanh nắm tay cho nhỏ bước lên. Đu quay đứng nhẹ nhàng chuyển động, cả hai đang được đưa lên cao. Thanh Thanh chỉ lặng người suy nghĩ, nhỏ đang nhớ đến một quyển sách mà Hoàng Thiên từng đưa cho nhỏ coi. Điều này làm Thanh Thanh có chút phân vân

Mọi chuyện đều xảy ra khi đu quay quay hết một vòng, lúc này trong lòng Thanh Thanh đã có một chút can đảm. Nhỏ nhìn vào Hoàng Thiên, nhẹ nhàng lên tiếng

__Hình như mặt anh có dính cái gì đó này. Để em lau cho anh

Hoàng Thiên cũng chỉ ngồi im, miệng vẫn nở nụ cười nhẹ đối với nhỏ. Hình như Thanh Thanh có nghe thấy tiếng tim mình lệch nhịp thì phải

Khoảng cách được rút ngắn đi

Khi đu quay đã lên tới đỉnh, nhỏ liền lau thứ kia. Chỉ có điều là môi Thanh Thanh lau môi Hoàng Thiên mà thôi

Truyền thuyết có kể rằng, khi đu quay chạm đến đỉnh cao, hai người hôn nhau sẽ mãi mãi được hạnh phúc. Cơ mà nhỏ nhớ, rõ ràng khi này nhỏ cúi người xuống, đơn thuần chỉ là môi chạm môi. Sao bây giờ lại...

17. Chương 17

Thanh Thanh mở to mắt nhìn Hoàng Thiên. Rốt cuộc là từ lúc nào mà nhỏ bị Hoàng Thiên kéo xuống ngồi trên chân của cậu, từ lúc nào mà Hoàng Thiên đã tách môi nhỏ ra rồi, từ lúc nào mà môi nhỏ đã bị cậu chiếm. Gương mặt Thanh Thanh càng lúc lại càng đỏ

“Đây là nụ hôn thật sự sao”

“Ngọt quá”

Hai tay Thanh Thanh từ từ vòng sang cổ Hoàng Thiên

Ai nào biết được từ phía xa, mắt Tiểu Anh long lanh mở to tròn hết cỡ, Thiên Ân đứng kế bên cũng ngạc nhiên không kém

_A... Hôn rồi kia kìa

_Chắc, tiến triển nhanh vậy. Còn chúng ta thì sao - Thiên Ân chăm chú nhìn cô

_Chúng ta cái đầu anh á. Tôi và anh thì có quan hệ gì chứ - Tiểu Anh nhìn anh vô cùng cau có

_Thì quan hệ người từng hôn - Thiên Ân nhếch môi cười gian tà

_Ax. Từng hôn cái đầu anh, đồ biến thái, đồ sắc lang. Nè nè, đứng lại. Không được chạy...

Trong lúc Tiểu Anh đang mắng, Thiên Ân đã nhanh chóng chạy biến đi mất làm cô cũng phải đuổi theo anh, không những thế cô còn không ngừng la mắng nữa. Trong lòng Thiên Ân cảm thấy vô cùng vui vẻ. Thế cơ mà cả hai càng chạy lại càng ra xa chỗ đu quay đứng

Sau khi đu quay quay hết hai ba vòng, Hoàng Thiên mới từ buông tha cho đôi môi bé nhỏ kia, nhưng Thanh Thanh vẫn còn ngồi ngoan ngoãn trên chân của cậu. Cả hai đều thoáng đỏ mặt, giọng Hoàng Thiên cũng trở nên lắp bắp

_Em... Khi này là em... Là em bị vấp ngã phải không? Anh... Anh xin lỗi. Hành động của anh... Hành động của anh thật đúng là... Đúng là đáng trách mà... Xin lỗi, xin lỗi em

Sau khi nghe hết những lời Hoàng Thiên nói, Thanh Thanh không nhịn được mà phì cười. Hoàng Thiên này, có cần thiết phải đáng yêu đến như vậy không. Khi Thanh Thanh cười, gương mặt cậu có hơi ngây ngốc một chút. Nhỏ bèn vòng tay ôm eo cậu, đầu nghiêng tựa vào vai cậu khiến cho Hoàng Thiên ngạc nhiên vô cùng

_Không phải vấp ngã đâu. Sao anh ngốc vậy

_Là...

Đối với người khác thế nào không biết, chứ đối với Hoàng Thiên mà nói, tình yêu đã làm cho cậu bị ngu ngốc rồi. Phải mất vài giây, cậu mới có thể hiểu rõ ràng sự việc xảy ra từ đầu tới giờ

_Thanh Thanh - Hoàng Thiên nhẹ giọng hỏi

_Vâng - Thanh Thanh ngược lên liền chạm phải ánh mắt ôn nhu của cậu

_Anh yêu em

Tiếng nói ấy phát ra không kịp để người nghe đáp trả thì Hoàng Thiên đã cúi xuống găm lấy đôi môi bé nhỏ của Thanh Thanh. Nhỏ vốn dĩ không có kinh nghiệm nên chỉ ngoan ngoãn tận hưởng vị ngọt trong nụ hôn ngọt ngào kia. Từng phút từng giây đều thật hạnh phúc

Khung cảnh lãng mạn này vô tình bị cắt ngang bởi...

_E hèm, quý khách, đã hết vòng quay rồi

Theo phản xạ, cả hai lập tức buông nhau ra, gương mặt Thanh Thanh thoáng đỏ bừng. Hoàng Thiên bèn nắm tay dắt Thanh Thanh đến một nơi vắng vẻ để yên tĩnh nói chuyện. Cả hai dừng chân ngồi tại một cái ghế đá không xa lắm. Ngồi đấy rồi lại im lặng một thời gian, không ai nói với ai cả. Rồi sau đó, Hoàng Thiên là người mở lời trước, nhưng lại nói một câu hết sức là...

_Em khát rồi phải không? Để anh mua nước cho em

Vừa dứt lời, Hoàng Thiên ngay lập tức bước đi mua nước ngay. Tự dưng cậu lại trở thành người thích trốn tránh. Đúng là lạ mà

Nhưng Hoàng Thiên vừa bước được 3 bước, Thanh Thanh đã chạy tới ôm chầm cậu từ phía sau. Hôm nay, Hoàng Thiên từ ngạc nhiên này lại tới ngạc nhiên khác. Căn bản là xem rồi nào rồi

_Sao anh lại bỏ đi. Ghét em sao

Qua lời nói đó, Hoàng Thiên nhanh chóng xoay người lại, ôm nhỏ mà dính chính

_Nhóc, sao lại nói thế. Yêu em còn không hết thì sao ghét em

_Thật không

Thanh Thanh đưa đôi mắt long lanh nhìn, đáp trả chính là cái gật đầu của cậu. Sau đó, nhỏ dụi dụi đầu vào lồng ngực Hoàng Thiên, cảm nhận từng hơi ấm trên cơ thể cậu rồi thì thầm

_Em nhận ra rằng, em yêu anh. Rất yêu, rất yêu

Cả hai đứng đó ôm nhau rất lâu, khoảng khắc ấy như ngưng đọng lại, bản thân đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Mặc kệ xung quanh là bất cứ thứ gì, chỉ cần trái tim của hai người hướng về nhau. Như vậy là đủ rồi.

Cơ mà mới ôm có 5' , Hoàng Thiên lại buông nhỏ ra, khuôn mặt ngây ngốc mà hỏi một câu

_Nhóc, không phải em thích Thiên Ân sao

_Hết thích rồi, thích anh cơ - Thanh Thanh nhẹ lắc đầu - Anh sao lại ngây ngốc đến như vậy

_Em thật to gan, còn dám mắng anh. Xem anh trừng trị em đây

Hoàng Thiên biến thái lại còn bị cuồng hôn (như papa) cho nên cậu mới cúi người xuống lại tiếp tục chiếm hữu đôi môi anh đào của Thanh Thanh. Con bé chỉ vòng tay qua cổ Hoàng Thiên, hai bên ngọt ngào tận hưởng

Vậy là... từ bây giờ cả hai đã có một mối quan hệ, một mối quan hệ mang tên tình yêu

Mối lương duyên này liệu có được trường tồn mãi mãi hay không đây

(Trong 1/2 chap đã hôn hết 3 lần rồi, Hoàng Thiên đừng có mà cuồng hôn giống như papa Hoàng Anh, biến thái sao di truyền quá vậy)

18. Chương 18

Xin nhắc lại, bây giờ vẫn đang là buổi tối

20:30

Thể chất Tiểu Anh có chút yếu ớt, cho nên vừa rượt Thiên Ân mới hơn 1km đã cảm thấy bản thân vô cùng mệt mỏi. Tiểu Anh đành ngồi lên một cái ghế đá gần đấy, tiếng thở dồn dập dần dần trở nên đều lại

Trời đột nhiên rơi vài hạt mưa lất phất, đương nhiên không thể thấm ướt người cô được. Nhưng Thiên Ân đã biến mất rồi, Tiểu Anh rất lạnh, rất sợ, rất cô đơn. Tiểu Anh, cô... cô muốn khóc. Vào chính lúc này, cô thật sự rất cần anh.

_Thiên Ân đáng ghét, ai cho phép anh bỏ rơi tôi. Vào lúc tôi cần sao anh lại mặc kệ tôi chứ. Anh... anh...

Nước mắt Tiểu Anh rơi không ngừng, vì trong tim cô hiện đang có một cảm giác, một cảm giác “bị bỏ rơi”

Nước mắt cứ tiếp tục rơi như thế khi Tiểu Anh thấy một bàn tay giơ lên trước mặt cô. Ngược đôi mắt long lanh đầy nước lên nhìn, Tiểu Anh cuối cùng cũng đã nhìn thấy bóng hình Thiên Ân đứng trước mặt mình. Không không nổi xúc động mà nhảy vào trong lòng ôm chặt lấy anh. Không những chỉ ôm mà còn mắng người nữa...

_Anh... cái đồ đáng ghét. Sao anh bỏ tôi lại một mình. Anh có biết tôi... tôi...

Thiên Ân này giờ vẫn yên lặng, chỉ vòng tay ôm lấy thân hình bé nhỏ của cô. Nhìn thấy cô gái của mình khóc, anh cũng thấy đau lòng lắm chớ bộ. Thiên Ân cố gắng dùng những lời nói để xoa dịu tâm hồn kia

_Không sao nữa. Có tôi ở đây rồi. Tôi vẫn sẽ luôn bên em, mãi không xa rời. Em đừng lo, có tôi ở đây sẽ không còn thứ gì đáng sợ nữa

Thiên Ân ôm thật chặt cô, còn Tiểu Anh, cô trở nên trầm tư hết 10'. Sau đó, đưa gương mặt đã trở lại bình thường kia lên nhìn Thiên Ân, Tiểu Anh thì thầm

_Chúng ta về thôi

_Ừ, về nhé

Xuyên suốt chặn đường không hề có ai nói với ai câu nào. Cho đến khi Tiểu Anh định bước vào trong nhà lại bị Thiên Ân kéo ngược trở ra. Cô nhìn anh với ánh mắt đầy thắc mắc nhưng anh vẫn nắm chặt tay cô

_Anh bị sao vậy

_Em thật sự không hiểu hay cố tình không hiểu tình cảm của tôi dành cho em

Tiểu Anh có cái gì mà hiểu với không hiểu cơ chứ. Cô vốn trước giờ vẫn luôn có hành động thân thiết với em trai, cho nên cư xử của cô hay Thiên Ân cũng không hẫng là có gì đặc biệt. Tiểu Anh vốn đã quen vậy rồi mà, cho nên cô chỉ có thể cảm nhận một chút xúu tình cảm từ Thiên Ân mà thôi

_Cái gì mà hiểu với không hiểu chứ - Tiểu Anh ương bướng nói

_Em... - Thiên Ân bị chọc cho tức chết - Hừm, tôi yêu em đó. Vậy đã biết chưa

Hai đứa này mở miệng không bao lâu thì đã cãi nhau rồi. Khung cảnh lãng mạn của người ta mà...

Sau câu nói ấy, tim Tiểu Anh bị chấn động nhẹ. Còn Thiên Ân thì lại hồi hợp muốn nghe câu trả lời từ phía cô. Vì đây có thể xem như một câu tỏ tình mà.

_Anh muốn thích thì thích, muốn yêu thì cứ yêu. Đó vốn là chuyện của anh, không hề liên quan đến tôi. Anh chỉ cần biết rằng, tôi không có yêu anh

Nói xong câu nói ấy Tiểu Anh liền bước vào nhà và nhanh chóng trở về phòng mình. Cô có liếc sang phòng khách, hình như không có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy Hoàng Thiên và Thanh Thanh đã trở về nhà. Có lẽ hai đứa này đi hẹn hò tiếp nữa rồi

Thiên Ân trước khi bước vào nhà, anh cười nhếch môi cùng với những lời nói

_Hừ, được lắm. Tiểu Anh, em đừng hòng thoát khỏi tay tôi

23:00

Tiểu Anh cứ lẩn qua lẩn lại trên cái giường bé nhỏ của mình. Cô đắm chìm trong những cửa bản thân, đương nhiên là có liên quan tới Thiên Ân. Cảm giác mà cô chứa nhiều nhất chính là có lỗi...

Tiểu Anh có chút lo sợ những lời nói mà cô dùng khi này có thể làm tổn thương đến Thiên Ân. Nếu mà anh trở nên siêu ghét cô thì thật đúng là có chút không tốt. Trong trái tim Tiểu Anh sẽ hiện lên một chút mất mát.

Nhưng Tiểu Anh chưa hề hỏi trái tim mình về tình cảm của cô dành cho Thiên Ân. Tiểu Anh không hề biết rằng, nếu cô hỏi, trái tim cô sẽ hiện lên một cảm giác thoáng rung động (giống như một cơn say nắng nhẹ vào ban đêm mà thôi)

Nói tới chuyện của Hoàng Thiên và Thanh Thanh. Sau khi họ ra khỏi khu vui chơi thì đi ăn uống, xong lại xem phim, rồi lại tiếp tục ăn uống nữa. Hình như Hoàng Thiên rất có tâm hồn ăn uống thì phải, quen với Hoàng Thiên lâu ngày, không khéo Thanh Thanh thành heo con mất thôi. Nhưng mà có thành heo thì Hoàng Thiên vẫn yêu mà

Cơ mà đúng là lạ thật, Hoàng Thiên tỏ tình thì thành công, Thiên Ân đây lại cứ thất bại liên tiếp

19. Chương 20: Chương 19

Lời thoại lại dài dòng nữa rồi...

Chapter 10: Ryan (Hoàng Nguyên) và mối quan hệ rắc rối (1)

Lướt nhẹ nhé

Hoàng Thiên và Thanh Thanh chưa kịp thông báo về mối quan hệ của cả hai thì đã thấy Tiểu Anh và Thiên Ân nhìn họ rất thờ ơ, không những thế mà còn nói một câu khiến cho Hoàng Thiên và Thanh Thanh tròn mắt nhìn nhau

_Khỏi cần phải nói, tụi này biết hai đứa quen nhau rồi

Nhưng mà điều khiến cho tụi này đau đầu nhất chính là có nên công khai tình cảm của Hoàng Thiên với Thanh Thanh hay không. Mà nếu công khai thì Tiểu Anh phải làm sao đây, dùng một cái “bạn trai” lại quen với “bạn thân”, muốn người khác không nói này nói nọ cũng thật khó. Mà không công khai thì đúng là tội nghiệp cho Thanh Thanh. Vấn đề thật nan giải mà...

7:00

Thanh Thanh thì ngồi bàn trên cùng Hoàng Thiên, Tiểu Anh đành cuốn gói xuống dưới ở chung với Thiên Ân. Tối hôm qua cô đã đăng hình Hoàng Thiên với Thanh Thanh ở Page của trường đính kèm vài lời nhắn “Hai đứa này chính thức trở thành một đôi/Ta dành FA tiếp vậy”. Cũng bởi vì tấm ảnh đó, cả 4 đứa bị các học sinh nhìn dưới con mắt không bình thường

Phiền phức thật

Cơ mà hôm nay trong lớp có thành viên mới. Nghe thiên hạ đồn rằng tên đó khá là đẹp trai, là hotboy nha. Ngay cả Tiểu Anh cũng có chút hứng thú với khuôn mặt của chàng hotboy kia.

Giáo viên đứng trên bục giảng, trầm giọng kêu tên hotboy kia vào

_Hoàng Nguyên, em vào đi

* tiếng Nhật

_Hai* [vâng] - Một giọng nói trầm ấm vang lên

(Gọi Hoàng Nguyên là hấn nữa nhé)

Một thanh niên 17t bước vào, hấn cao to (1m80), mái tóc có màu bạch kim lấp lánh, Hoàng Nguyên vừa bước vào đã nở nụ cười toả nắng khiến cho các bạn nữ xịt máu mũi. Trong số đó cũng có cả Tiểu Anh, nhưng xém xịt máu mũi vì ngạc nhiên chứ không phải mê trai. Mà Hoàng Thiên ngồi phía trên cũng ngạc nhiên không kém

Hấn đứng phía trên nhếch môi cười

_ Yuri, hisashiburi* [Yuri, đã một thời gian dài rồi]

_ Ryan, anata ga mododda dono yo* [Ryan, làm thế nào mà người trở lại đây rồi] - Tiểu Anh không nhận được mà đứng lên

_ Hai, odoroku hodo no hoshi?* [Đúng vậy, ngạc nhiên sao?] - Ryan cười đắc ý

_ Naze anata wa koko ni i* [Tại sao người lại ở đây] - Hoàng Thiên đứng kế bên cũng không kìm được mà lên tiếng

Ryan không thèm liếc nhìn Hoàng Thiên cái nào mà cứ nhìn chằm chằm vào Tiểu Anh mà nói chuyện

_ Sore wa anata o teikyō shite imasunode, Yuri* [Vị nơi đây có em đấy, Yuri]

_ Anata wa sugu ni koko o de* [Người nhất định sẽ phải sớm rời khỏi đây] - Lần này cả Tiểu Anh và Hoàng Thiên đều đồng thanh

Nãy giờ bọn này dùng ngôn ngữ Nhật để đối đáp với nhau mà dường như quên mất rằng ở đây còn có giáo viên và học sinh - những người không quá rành tiếng Nhật

(*: câu tiếng Nhật và tiếng Việt không khớp nghĩa 100% đâu)

_E hèm, Hoàng Nguyên em nên nói tiếng Việt cho các bạn hiểu. Với lại, em với Tiểu Anh và Hoàng Thiên là quan hệ gì vậy

Giáo viên này có phải là hơi tò mò rồi không, chuyện của người ta mà cứ hỏi nhiều. Mà dường như giáo viên này định thay lời muốn nói của tất cả các học sinh nơi đây thì phải. Ai ai cũng đầy dấu chấm hỏi trên đầu

_À, em với Yuri chỉ là bạn cũ mà thôi

Hoàng Nguyên là tên tiếng Việt của Ryan (Kawatoshi Ryan), bạn học lúc bên Nhật của Tiểu Anh. Khi còn bên đó, Tiểu Anh tên Yuri (Shibazeki Yuri) còn Hoàng Thiên là (Shibazeki Henri). Ryan đã yêu đơn phương Tiểu Anh gần 2 năm rồi, cũng đã tỏ tình và bị từ chối luôn rồi. Thế nhưng hắn cũng khá lì lợm theo đuổi Tiểu Anh và theo tới Việt Nam luôn. Tính cách Ryan khá phong lưu, đào hoa, khí chất đôi khi có vài phần kiêu căng cho nên hai chị em Tiểu Anh không ưa cho lắm

Mà hiện tại, Thanh Thanh và Thiên Ân đang rất cần một lời giải thích về Ryan..

Giáo viên đang tìm một chỗ ngồi thích hợp cho thành viên mới thì Ryan đã nhanh chóng lên tiếng

_Em ngồi cùng bàn với Yuri-chan được không thầy

Trong lúc ông thầy còn đang ú ớ định trả lời thì Thiên Ân phía dưới đã nhanh chóng đáp trả

_Xin lỗi Hoàng Nguyên, tôi không có ý định đổi bàn (Hàm ý: Tôi không có ý định nhường Tiểu Anh cho cậu)

Ryan đành nhẹ nhàng đến cái bàn phía bên trái cạnh Tiểu Anh, trên gương mặt hắn còn nở nụ cười đầy thách thức

_Vậy sao, rồi sẽ có lúc tôi ngồi ở vị trí đó mà thôi (Hàm ý: Rồi sẽ tới lúc tôi chiếm trọn trái tim Yuri mà thôi)

Hai chàng trai yêu thích chung một người con gái, họ hiện đang nhìn chăm vào nhau, ánh mắt như tóe lửa
Góp ý nho nhỏ: Có tình địch rồi đó, Thiên Ân cẩn thận

20. Chương 21

Cái tên Ryan ấy luôn quấy rối Tiểu Anh từ lúc học cho đến tận giờ nghỉ trưa, hôm nay đúng lúc lại học cả buổi trưa. Cô đúng là bị phiền chết luôn rồi

Khi vừa bước vào căn teen, Tiểu Anh và Thanh thì ngồi vào bàn để cho hai chàng ta mua đồ ăn. Ryan từ lúc bước vào đã đảo mắt tìm vị trí của Tiểu Anh. Khi bóng dáng hắn đứng trước mặt cô, Tiểu Anh cứ tỏ ra hồ hững không xem hắn ra gì, tai cô đeo headphone vào để lờ đi tiếng nói Ryan

_Yuri, tớ ngồi đây được không

_... - Một khoảng im lặng không hồi kết

Tiểu Anh vờ nghe nhạc mà không thèm để tâm tới hắn, Thanh Thanh thì thấy Ryan đứng hoài tội quá nên đành lên tiếng

_Anh ngồi đi

_Cảm ơn nhé cô bé - Ryan nhếch môi nói

Nhưng sau câu cảm ơn của Ryan là một tiếng la nhỏ của Thanh Thanh. Nhỏ xoay sang nhìn chăm chăm vào cô rồi phun ra một câu vô cùng ngây thơ vô số tội

_Sao chị đá em

Thấy Thanh Thanh mời Ryan ngồi, Tiểu Anh khó chịu mà đá nhẹ vào chân nhỏ. Hình như chỉ số EQ của Thanh Thanh không cao lắm thì phải. Nhỏ vừa phát ngôn là cái tên trời đánh kia cười sặc sụa rồi. Tiểu Anh cố nắm chặt bàn tay mình lại để khống chế bản thân vì lúc này cô đang rất muốn đâm vào cái mặt hần. Thật quá khó ư mà

Hoàng Thiên và Thiên Ân vừa trở về đã thấy Ryan khiến cho tâm trạng khó chịu thấy rõ. Mà khi Ryan nhìn thấy cả hai cũng đã nở nụ cười thích thú

_Henri, nghe nói cậu và nhóc này đang quen à. Sao chị em mấy người bỏ trò loạn luân đó rồi

_Loạn luân cái đầu người

Hoàng Thiên vừa dứt lời thì đã thấy một cây nĩa sáng bóng đang kề gần mặt hần. Người cầm không ai khác chính là Tiểu Anh dịu dàng của chúng ta. Thế loại hăm dọa như thế này không phải Ryan chưa từng nếm trải qua, nhưng trong lòng vẫn không thoát khỏi nỗi sợ hãi

_Người có ngồi im cho ta không thì bảo, muốn chết lắm phải không

Thái độ hiền hoà của Tiểu Anh làm Ryan có chút ngoan ngoãn hơn trước một chút

_Ừ ừ, tớ không nói nữa. Yuri-chan bỏ cái tay xuống dùm tớ

Thật ra thì cái nĩa kia của Thiên Ân chứ không phải của cô, hôm nay Tiểu Anh vẫn uống sữa như thường. Nhưng thói quen ăn ké thì vẫn không bỏ được. Tiểu Anh liếc nhìn Hoàng Thiên, lòng khê thở dài. Em trai của cô, bạn trai của cô... bây giờ nó theo bạn gái bỏ cô rồi, có muốn làm nũng đòi đồ ăn cũng không được. Trong lòng thiệt là khổ tâm hết sức

Khê liếc trộm thấy cô đang khê thở dài. Động não một chút, Thiên Ân nhanh chóng lên tiếng

_Ăn chung với tôi đi

_Anh bỏ độc rồi phải không - Tiểu Anh lườm nhẹ nhìn anh đầy nghi ngờ

_Anh mà làm vậy sao

_Đương nhiên rồi

Tiểu Anh phồng má chu mỏ trông cực kì đáng yêu để đối đáp với anh. Nhìn biểu cảm ấy, Thiên Ân cầm lấy cây muống mà mình đang ăn để gõ vào trán cô. Mặt Tiểu Anh có chút nhăn nhó, không khống chế mà hét vào mặt anh

_Cái tên mất vệ sinh, anh đi chết đi

Cô giậm chân anh một cú đau điếng, Ryan ngồi đối diện cũng bật lên tiếng cười làm Thiên Ân bực cả mình

_Hai người thú vị thật đấy... Tình địch sao... căng thật đấy. Haha...

Tiểu Anh có chút thắc mắc, lâu ngày không gặp không lẽ tên Ryan này mất thêm bệnh tự kỉ nữa sao “...”

Trong lúc ăn, Ryan hay nhảm lảm, phiền người khác vô cùng. Chẳng hạn như

“Nhà tớ mới nuôi cho chó xinh lắm. Nó..”

“Ca sĩ Michiyo đang lưu diễn kệ nhà tớ này. Cô ấy...”

“Cái quyển sách mà mấy tháng trước tớ nói ấy, hôm nay nó đã...”

“Mà nè Yuri”

Tiểu Anh nắm chặt tay thành nắm đấm thật mạnh lên trên bàn. Cô ghét nhất là ai lải nhải bên tai mình nha, tên Ryan này muốn được yêu hay bị ghét đây. Mà trông mặt hần đang hoảng sợ thế này cũng đáng yêu lắm nha...

Một khoảng im lặng nhanh chóng đến hồi kết vì tội nhiều chuyện Ryan. Con trai hay bà tám vậy ???

Không khí bỗng trở nên tĩnh lặng sau khi Tiểu Anh nhẹ nhàng buông một câu hỏi

_Người có nghe thông tin Aya không

Hoàng Thiên cũng khẽ thở dài sau khi nghe câu hỏi đó, trong lòng Ryan cũng chấn động nhẹ. Aya chính là bạn thân của cô, nhưng 3 năm trước thân thể của Aya đột nhiên lâm trọng bệnh khiến cho ngày tháng sau này sống mãi trong bệnh viện. Từ lúc về Việt Nam, Tiểu Anh chỉ thỉnh thoảng gọi cho Aya nhưng cô bé ấy không chịu nói thành thật bệnh tình của mình. Trong lòng Tiểu Anh không khỏi lo lắng

_Nghe nói nặng lắm

_...

_Không thể sống quá 3 năm đâu

_Ừ - Đôi mi cong cong khẽ khép hờ ánh lên tia buồn bã

“Aya-chan phải sống tốt nhé”

Tất cả những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, phải khó khăn lắm Thiên Ân mới có thể nặn nỉ Hoàng Thiên kể nghe về Ryan và Aya. Anh dùng hết cả đêm để xâu chuỗi hết những thông tin ấy

Rắc rối lắm

21. Chương 22

Đêm nay lại là một đêm mưa lất phất, Tiểu Anh lặng lẽ đứng ngoài ban công ngắm nhìn cảnh đêm tối om trước mặt. Những ngôi sao cũng vì mưa mà nhạt nhoà đi. Tâm trạng dù có muốn hay không cũng không thể không trùng xuống. Chính khoảnh khắc này, Tiểu Anh trở nên yếu đuối vô cùng

Bỗng từ đâu xuất hiện một thân hình ôm cô thật chặt từ phía sau, hơi thở phả qua tai Tiểu Anh kèm theo lời nói

_Ngoan, có anh ở đây rồi

Tiểu Anh không nói lời nào cũng không tỏ ra sự chống cự nào cả. Cả hai lại cứ tiếp tục chìm trong im lặng. Cơ mà cảm giác lúc này ấm áp hơn trước rất nhiều. Tiểu Anh không còn cô độc nếm trải nỗi đau nữa, ít ra thì bây giờ cũng còn có Thiên Ân ở bên

Sau một hồi được ôm từ phía sau, cho dù có cảm thấy ấm lên nhưng Tiểu Anh lại cảm thấy có chút trống trống vắng vắng. Cô đột ngột xoay ra sau làm Thiên Ân thoáng giật mình. Tiểu Anh nhanh chóng ôm lấy phần eo của anh, đầu khẽ dụi dụi vào lồng ngực anh, hít một hơi thật sâu hương trên thân thể anh. Thiên Ân thấy thế phì cười

_Em đang dề xồm tôi đấy à

_Hứ, ai sàm sỡ tôi trước chứ. Tại tôi cảm thấy hơi lạnh tí thôi mà. Không cho ôm à

Tiểu Anh phồng má giận dỗi, vòng tay giả vờ níu lỏng ra thì Thiên Ân ôm chặt lại

_Không sao, không sao. Tôi rộng lượng cho em sưởi ấm đây

Tiểu Anh vừa ôm vừa thầm chửi rủa anh. Thiên Ân này được ôm là sướng rồi mà còn bày đặt làm ra vẻ cao thượng này nọ. Cô hận đời vì bây giờ không thể đâm chết anh...

Cơ mà ôm Thiên Ân hoài cũng sẽ cảm thấy chán cho dù nó có ấm đi chăng nữa. Cho nên Tiểu Anh nhanh chóng lôi Thiên Ân ra khỏi phòng một cách không thương tiếc. Trong khi đó Thiên Ân lại không kịp thời phản ứng nên đã bị cô lôi đi dễ dàng

_Cái con bé này, em “lợi dụng” tôi cho đã rồi quăng tôi vậy đó hả

Nghe Thiên Ân nói từ bên ngoài, Tiểu Anh ở bên trong không thể không uất ức mà nói vọng ra

_Cái tên chết tiệt này, anh biến ngay cho tôi. Anh mà còn nói nhảm nữa tôi sẽ xé xác anh ra đó

Anh chỉ biết đứng đó mà phì cười với cô bé đáng yêu này, thỉnh thoảng sự thay đổi của Tiểu Anh khiến Thiên Ân khó lòng bắt kịp được. Anh chỉ còn biết đi bắt nạt cô mà thôi.... (rảnh nhở)

Sau những hành động lạ lùng của Thiên Ân và Tiểu Anh, cô cảm thấy nỗi đau đã vơi đi không ít. Dù sao thì đêm nay, tất cả sẽ cùng có một đêm ngon giấc

Tính ra thì Tiểu Anh về nước được hơn 2 tháng rồi, coi như cả 4 người sống chung một mái nhà được 2 tháng. Ai mà có thể ngờ được trong 2 tháng ngắn ngủi này mà Hoàng Thiên và Thanh Thanh đã thành một cặp cả rồi, trong khi tình cảm của Thiên Ân và Tiểu Anh chưa tiến triển được bao nhiêu thì tên phá rối Ryan lại xuất hiện (những chap sau Hoàng Thiên và Thanh Thanh sẽ ít xuất hiện hơn trước nhá)

Vài ngày sau...

21:30 - Lại đi xem phim

Nhưng lần này không phải chỉ có mình Hoàng Thiên và Thanh Thanh đi xem phim, có cả Tiểu Anh và Thiên Ân đi chung nữa. Cơ mà Tiểu Anh không thích xem phim tí nào, rất rất rất ư là nhàm chán luôn. Cô chẳng thể nào hiểu được mấy thứ này có gì hấp dẫn ba đứa kia đến thế, cô thật muốn về nhà

_Em cứ coi đi Hoàng Thiên, chị đi về đây

Hoàng Thiên nghe cô nói liền thở dài ngao ngán

_Lại nữa. Chẳng khi nào chị chịu đi xem phim với em cả

_Chị không thích mà - Tiểu Anh đưa đôi mắt long lanh dụ dỗ cậu

_Tao đi mua vé trước. Mày nhớ lôi kéo chị tao vào xem đấy Thiên Ân

Hoàng Thiên nói xong lôi Thanh Thanh đi sên sệt để mua vé, không thèm để ý tới câu trả lời của Thiên Ân là gì. Mà dù sao thì cậu cũng biết sẵn Thiên Ân không thể từ chối mà. Đi xem phim với người mà mình thích, không phải rất tuyệt sao. Cơ mà... Tiểu Anh bướng lắm

_Nhóc, theo tôi vào xem phim đi - Thiên Ân lôi lôi kéo kéo cô đi

Sức anh sức trâu mà (Tiểu Anh bảo vậy á) cho nên Tiểu Anh không chống cự nổi cứ để anh lôi đi. Nhưng ông trời sinh cô ra vẫn còn có cái miệng nha, Tiểu Anh cứ la hét mắng chửi Thiên Ân cho thỏa tức giận

_Cái tên xấu xa, buông ra buông ra

_Em đúng là lì thật đấy

Thiên Ân nhanh chóng chuyển thành tư thế vác cô lên vai. Cái này không phải bé cũng không phải công, vừa lằng xẹt lại còn khiến cô đau đau cái bụng nữa. Chân Tiểu Anh muốn đá nhưng đá không được vì đang bị tay anh đè chặt, cô chỉ có thể đánh thật mạnh vào cái lưng cứng ngắc của Thiên Ân. Cơ mà... thật đau tay nha

Từ phía xa, một thanh niên anh tuấn ngắm nhìn hình dáng cô mà bật cười. Chả trách sao hán lại không thể không yêu cô gái đáng yêu kia được chứ. Cho dù con đường chinh phục mỹ nhân không phải dễ dàng, Ryan cũng sẽ không bao giờ bỏ cuộc

Rạp chiếu phim... xem ra cũng là thời cơ tốt

22. Chương 23

Trong lúc Tiểu Anh đang thối vào lòng bàn tay bé nhỏ của mình (do đau) thì nghe có tiếng người gọi mình. Cô vừa ngước lên chưa kịp nhìn xem ai đang kêu thì bản thân đột nhiên xoay vòng. Là do Thiên Ân đột nhiên xoay ra sau làm cô cũng bị xoay theo luôn. Còn anh, sau khi thấy Ryan anh đã lườm hán ta một phát. Đúng là tên phiền phức mà

_Là cậu

_Là tôi thì không được sao chứ - Ryan cười đầy kiêu ngạo mà nói

Cho dù vẫn còn ở trên vai Thiên Ân nhưng chỉ cần mất vài giây, Tiểu Anh đã đoán ra được giọng nói kia chính là của tên khốn kiếp Ryan. Hắn đúng là oan hồn đeo bám mà. Sao cho dù cô ở đâu cũng bắt gặp hắn cơ chứ. Nhưng mà bị Ryan bắt gặp khi đang bị Thiên Ân vát lên vai thế này thì đúng thật là... ngượng chết đi được. Cả Thiên Ân và Ryan đều là những tên xấu xa >

_Thiên Ân, buông tôi ra mau, buông ra, nhanh !!!

Dù sao Ryan cũng ở trước mặt, Thiên Ân đành lòng thả cô xuống nhưng lúc chân Tiểu Anh vừa mới chạm đất là anh vòng tay ôm chặt lấy eo của cô ngay. Nắm giữ chặt thế như sợ báu vật bị đánh cắp vậy. Trong khi đó, Tiểu Anh liếc xéo Ryan, cô cất lên tiếng nói lộ rõ sự khó chịu

_Sao người lại ở đây

_Sao tớ lại không thể ở đây chứ. E hèm, mà quan hệ của hai người là cái gì vậy Yuri

Ryan sau khi thấy cử chỉ thân mật của Thiên Ân và Tiểu Anh, bản thân không tránh khỏi thắc mắc. Mà sau khi nghe lời nói của Ryan, Tiểu Anh khẽ chớp chớp mắt hết mấy cái. Sau đó bỗng đứng lại vòng tay ôm lấy Thiên Ân đầy tình cảm như thách thức hắn vậy

_Nếu là bạn trai ta thì sao chứ. Người chịu buông tha ta sao

Nhìn thấy thái độ thay đổi chóng mặt của cô, Ryan càng cảm thấy thú vị. Càng lúc càng muốn chinh phục cô hơn.

_Dù là bạn trai thì đã sao. Có là chồng đi chăng nữa thì tớ cũng cướp cậu về tay tớ thôi

_Đồ điên - Càng lúc càng cảm thấy tên Ryan biến thái, Tiểu Anh rút rút mồ hôi liền nắm tay lôi Thiên Ân vào rạp - Thiên Ân, nào, vào coi phim đi. Cứ mặc kệ hắn ta, đi đi nào

Ít ra thì trong lòng Thiên Ân cũng thầm cảm ơn Ryan, nhờ hắn ta mà Tiểu Anh mới chịu ngoan ngoãn theo anh xem phim mà. Thế nhưng thật chẳng ai ngờ...

Ai mà ngờ được vào trong xem phim chưa đầy 5' là Tiểu Anh đã ngủ ngất ngậy trên vai Thiên Ân rồi. Đúng thật là cô gái kì lạ, nhưng mà ai bảo kì lạ sẽ không có người thích chứ... (Còn những đứa kì lạ thì FA đây nhỏ)

_Cứ để chị ấy ngủ vậy hay sao - Hoàng Thiên nhìn cô đầy suy nghĩ

_Dù sao tao cũng không mê phim này, để tao đưa cô ấy về cho - Thiên Ân thở dài nhìn cô, nhẹ nhàng bế cô đi ra ngoài

Đêm tối, từng cơn gió nhẹ khẽ lùa qua góc phố. Thiên Ân từ từ bước đi vì thể xác ai kia không hề nhẹ. Tiểu Anh khi ở trong lòng Thiên Ân nhẹ nhàng cử động, chớp chớp mi mấy cái là thấy mặt Thiên Ân xuất hiện ngay. Thế nhưng cả hai vẫn chìm trong im lặng, không ai nói ai câu nào. Nhưng mà Tiểu Anh nghịch ngợm cứ khều khều anh, chọc chọc vào người anh khiến cho người ta có muốn im cũng không im được. Bản thân cũng không nhịn được mà phì cười.

_Thức có cần phải nghịch vậy không

Tiểu Anh phồng má, dụi đầu vào lồng ngực Thiên Ân như trốn tránh

_Không có, không có ai thức hết á

Cho dù biết lời mình nói ra anh sẽ không tin, cơ mà Tiểu Anh vẫn cứ nói ra thử xem sao. Ai mà ngờ được Thiên Ân nhỏ mọn lại không chịu bẽ cô tiếp chứ, đi bộ thật rất mỗi chân nha. Thả cô xuống dưới đường thiệt là nhẫn tâm quá mà.

Sau khi bị bỏ xuống dưới lòng đường, Tiểu Anh nhanh chóng bám chặt lấy thân thể anh mà không buông. Thiên Ân đành lắc đầu ngao ngán, cô công chúa nhỏ này đúng thật là... toàn làm điều quái dị không thôi

_Không biết đâu, anh phải công tôi về cơ. Đừng có bắt tôi đi bộ mà...

_Không được - Thiên Ân cố nhịn cười, khuôn mặt vờ tỏ vẻ nghiêm nghị

_Đi đi mà - Tiểu Anh vẫn cứ nũng nịu mà không nhận thấy được cái nhìn nguy hiểm của Thiên Ân

Ai muốn nói gì với Thiên Ân thì phải nhớ suy nghĩ trước sau kĩ càng hết nghe chưa. Anh hơi bị biến thái lắm đó, suy nghĩ không có được bình thường đâu. Trong khi đó, Tiểu Anh bé nhỏ của chúng ta lại trưng ra cái mặt ngây thơ vô cùng (mà ai ngây thơ hơn ai cũng chưa có biết đâu)

__Được rồi, nhưng phải có điều kiện mới được - Thiên Ân khế nhếch môi lên

__Điều kiện? Anh muốn làm cái gì cơ

Nghe thấy câu nói của anh có chút không bình thường, Tiểu Anh ngược đôi mắt long lanh lên nhìn anh. Đáp lại từ Thiên Ân chỉ đơn giản là cái nhìn hờ hững thật xa xăm. Chứ nếu nhìn vào gương mặt ấy, anh không nhịn được mà cười mất. Vì trông Tiểu Anh lúc này thật ngốc vô cùng

__Chủ động hôn tôi, được chứ? Hay muốn đi bộ về

Tiểu Anh thoáng sững sờ với yêu cầu của anh. Cô buông cả thân thể anh ra, đi tới đi lui xung quanh Thiên Ân hết mấy vòng. Điều kiện này có nên chấp thuận hay không

Cơ mà Thiên Ân biết lợi dụng thật đấy

23. Chương 24

Sau vài vòng, Tiểu Anh dừng lại ở trước mặt anh, cô nhìn chăm chăm Thiên Ân rồi khế cất lên một tiếng thở dài khiến cho anh phải nhíu mày

__Được, tôi sẽ hôn anh coi như phí anh công vậy

Suy nghĩ cô có lúc thì rắc rối, có lúc lại rất đơn giản. Mà đối với nụ hôn lần này, suy nghĩ của cô chính là đơn giản. Chỉ đơn giản là một nụ hôn thôi mà, không có gì lớn lao hết (à ừ, hôn k có lớn lao gì đâu nhỏ). Cho nên đêm nay Tiểu Anh chính là từ bi rộng lượng “ban tặng” cho Thiên Ân một nụ hôn.

Hai tay cô vòng qua cổ Thiên Ân, nhẹ kéo anh xuống thấp hơn. Đôi môi anh đào bé nhỏ nhẹ lướt chạm vào môi của anh khiến cho Thiên Ân có chút tê tê. Nụ hôn đầu tiên của anh và cô là ở trong phòng của cô, là khi Tiểu Anh bị cảm. Còn bây giờ là ở trên đường, mà Tiểu Anh lại chủ động hôn anh. Khó trách Thiên Ân không thể không cảm thấy hạnh phúc

Vừa chạm, Tiểu Anh “găm nhắm” đôi môi của Thiên Ân, tuy động tác rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến anh lưu luyến rất sâu. Và khi Tiểu Anh đưa lưỡi mình vào trong miệng anh, kĩ thuật lại điều luyện vô cùng khiến Thiên Ân không khỏi ngạc nhiên. Lưỡi Tiểu Anh nghịch ngợm dò xét bên trong miệng anh, rồi nhẹ nhàng quấn lấy lưỡi anh. Bởi vì Thiên Ân rất khó ưa, cho nên lần này Tiểu Anh cướp nước bọt coi như trả thù vậy

Nụ hôn mà cô chủ động kéo dài không quá 3' làm Thiên Ân quả thực có chút khó chịu. Chỉ có 3' căn bản là quá ít. Đối với đôi môi anh đào đầy quyến rũ kia, Thiên Ân chỉ muốn chiếm hữu lấy nó mãi mãi thôi. Cơ mà Thiên Ân lại không hôn cô thêm cái nữa vì anh... sợ sẽ bị cô đánh tan nát nát. Thôi thì thời gian còn rất dài, Thiên Ân còn có rất nhiều cơ hội để lừa gạt Tiểu Anh mà

__Được rồi, leo lên lưng tôi mau

Sau nụ hôn táo bạo ấy, Tiểu Anh vô thức mà ngây người, cô cảm thấy bản thân có chút rung động nên mới ngây người vậy đấy. Mà biểu cảm đó thật quá đáng yêu khiến Thiên Ân không nhịn được mà trêu chọc

__Đứng đó nhìn cái gì chứ. Em mà không leo lên thì tôi đi trước đó

Vừa dứt lời, Thiên Ân giả vờ bước đi để hăm dọa cô gái bé nhỏ kia. Ai ngờ cô sợ thật

__Không được bỏ mặc tôi. Nè nè, anh chờ đã...

Phù... Cuối cùng thì Tiểu Anh cũng đã ngự trị trên lưng của anh an toàn. Cơ mà công như vậy, có những chỗ không nên va chạm lại va chạm khiến cho cả hai cùng thoáng chút ngượng ngùng. Cơ mà có những chuyện vô cùng thắc mắc, phải nói ra mới có thể thoải mái bản thân

Thiên Ân rất tò mò, tại sao cô lại dễ dàng chấp thuận yêu cầu vô lí của anh đến thế chứ. Mà nụ hôn của Tiểu Anh vừa vô cùng điêu luyện khiến người ta thật hấp dẫn vô cùng. Trông thật rất giống như Tiểu Anh đang dụ dỗ anh nha. Nhưng nếu như không có tình cảm với anh tại sao lại có hành động đó chứ

_Nè Tiểu Anh

_Hả? Oái...

Do cả hai này giờ cứ chìm trong im lặng nên khi Thiên Ân đột nhiên lên tiếng khiến cho cô có chút giật mình. Đầu cô va vào anh một phát rõ đau, Tiểu Anh theo phản xạ liền xoa xoa đầu, mặt mày nhăn nhó mà trách mắng anh

_Đáng ghét. Gọi tôi cái gì

Đối với hành động đáng yêu của Tiểu Anh, Thiên Ân chỉ biết cười trừ dù trong lòng thật rất muốn cắn vào môi cô một cái. Nhưng mà anh phải dằn nén ước muốn đó để hỏi Tiểu Anh một vấn đề hết sức quan trọng

_Tiểu Anh, em có chút tình cảm nào với tôi hay không

_Hả ???

Tiểu Anh thật không ngờ anh sẽ hỏi câu như vậy, bản thân không tránh khỏi ngạc nhiên. Tiểu Anh lặng người 30s để suy nghĩ, để tự hỏi bản thân mình. Rốt cuộc cô có thích Thiên Ân hay không, dù chỉ là một chút..

30s trôi qua, Tiểu Anh chu mỏ trả lời với một chất giọng vô cùng trẻ con

_Không có. Ai thèm ưa tên đáng ghét như anh chứ

Cảm thấy ngữ điệu nói chuyện của Tiểu Anh giống như đang không thành thật. Thiên Ân gơ tay lên捏 mũi Tiểu Anh rồi lắc qua lắc lại để trách phạt

_Rõ là không thành thật. Nguyễn Tiểu Anh, em không mau nói thật thì tôi thả em xuống ngay đó

Thiên Ân chỉ nói vậy ai ngờ Tiểu Anh lại rung sợ mà ngoan ngoãn nói ra

_Oái, được rồi. Đúng là tôi có chút tình cảm với anh. Nhưng chỉ một tí xíu thôi, như thế này này

Vừa nói, Tiểu Anh vừa gơ tay lên, gơ lên hai ngón trỏ và ngón cái tạo khoảng cách với nhau là 2 cm. Thiên Ân nhìn vào những ngón tay ấy, tuy rằng tình cảm có ít nhưng vẫn đỡ hơn là không có, anh còn có cơ hội chinh phục cô. Thiên Ân nhếch môi nở lên một nụ cười thích thú

_Em nói có tình cảm với tôi. Vậy là em tỏ tình với tôi rồi đấy nhé

Nghe anh nói, Tiểu Anh ngẩn người ra rồi lại đấm anh hết mấy phát

_Đồ đáng ghét. Là anh ép tôi nói mà. Ax, cái tên xấu xa này, tôi giết chết anh >

Tiếp theo là một tràng đánh đập không thương tiếc

24. Chương 25

Thiên Ân vẫn bước đều đều trên con đường vắng. Ai cũng đều phải công nhận thể lực của anh thật tốt vì quãng đường đã trải qua vốn rất dài. Trong khi đó Tiểu Anh vì ngồi trên lưng Thiên Ân mà rảnh rỗi nghịch tóc anh. Thế mà ai kia chẳng hề bực mình, mà trong lòng lại có chút vui vẻ

_Em chỉ cần biết tôi yêu em là được rồi

Câu nói của Thiên Ân có chút ngọt ngào, có chút yêu thương nhưng qua tai Tiểu Anh thì lại là một câu nói bình thường vô cùng. Chớ sao không bình thường cho được trong khi cô nghe câu nói này rất nhiều lần rồi. Tiểu Anh vốn là cô gái xinh đẹp được nhiều người mến mộ mà

_Ờ kệ anh - Tiểu Anh đáp trả hờ hững

_Cái gì???

Đối với thái độ của cô, Thiên Ân không thể thích ứng kịp. Bây giờ muốn tìm một cô gái kì lạ đến khó ưa như thế thì cũng hiếm lắm nha. Giống như là... Tiểu Anh sinh ra để làm khắc tinh của Thiên Ân vậy. Lời nói của cô thốt ra làm đứt hết dây thần kinh lãng mạn của anh vậy

_Thích hay không là chuyện của anh. Tôi cảm thì anh sẽ nghe sao. Cho nên kệ anh

Lời nói trên chính là chân lí đúc kết qua quá trình bị cưa cẩm của Tiểu Anh. Trước đây từng có nhiều thằng vừa điên vừa lì nói yêu cô, cho dù cô mắng chửi thế nào cũng không chịu nghe nên Tiểu Anh đành lơ hết tụi nó. Cho nên đối với câu nói của Thiên Ân, cô cũng không có thêm bận tâm

_Em đúng là con bé đáng ghét >

Ừ, đáng ghét, đáng ghét thì kệ anh chứ

Đừng có thắc mắc tại sao Ryan xuất hiện quấy phá Tiểu Thiên chỉ có một chút rồi lại mất tăm. Hôm nay hẳn đi chơi với một cô gái. Lúc Ryan nói chuyện với Tiểu Anh có chút xiu thôi mà cô gái kia đã ghen chết luôn rồi. Cơ mà cô gái này cũng giống như những cô gái khác của Ryan mà thôi, đều là vui chơi qua đường. Nhưng mà cũng cần phải chiều lòng cô gái kia để chơi đùa một tí chứ nếu không là hẳn đã phá Tiểu Anh với Thiên Ân rồi

Còn Hoàng Thiên và Thanh Thanh thì thôi khỏi nói luôn đi. Cặp đôi này cứ coi mọi thứ xung quanh như không khí, coi như thế giới này chỉ còn có 2 người họ. Cho nên cả hai chính là tình cảm ngọt ngào lãng mạn, lại còn chẳng thêm để tâm tới Tiểu Anh và Thiên Ân

Tiểu Anh ơi, em cô bị người ta cướp rồi...

6:40 tại phòng học

Tiểu Anh vừa bước vào lại vô tình nhìn thấy Ryan đang tình tứ với một cô gái (khác với cô gái đi xem phim), nhìn thấy những hình ảnh như thế này, hôm nay cô đúng là bị xui xẻo cả ngày rồi. Cơ mà Tiểu Anh cố làm như không thấy gì, để mặc Thiên Ân lồi lõm ngồi vào bàn. Nhưng mà hôm nay cũng có nhiều thứ lạ lắm a, ai cũng nhìn Tiểu Anh và Thiên Ân với đôi mắt thẫn thướt vô cùng. Tuy rằng trước giờ đã từng bị như vậy nhưng thật thấy khó chịu a

Tiết học đã trôi qua nhẹ nhàng với sự làm ồn tích cực của Ryan... Vẫn là những câu chuyện nhảm chán

Và khi ra về, câu chuyện nhảm chán vẫn chưa dứt. Nhưng cho cùng thì lại có một tin rất thú vị...

_Thiên Ân, không ngờ nha. Cậu là tình địch sao. Haha

Thái độ mà Ryan nói chuyện, thật rất giống như người bị động kinh ^^, Tiểu Anh thấy câu nói tầm xàm này không thể không lên tiếng la mắng _Cái tên điên này, người lại lảm nhảm thứ gì thế

Nhìn thấy thái độ cau mày, phồng má rồi lại chu mỏ của Tiểu Anh, không ai mà không cố nhịn cười. Thiên Ân và Ryan thật muốn nhéo má cô mấy cái (Mà có người còn muốn cắn môi cô nữa cơ á)

_Trên trang web của trường á, có hình hai người đang kiss nhau vô cùng lãng mạn a

Ryan bé bỏng tội nghiệp bị Tiểu Anh nhà ta kí ột phát vào đầu vì tội nói năng lung tung. Nhưng khi cô dùng điện thoại vào xem thử thì thật không ngờ nha, đúng là có hình thật. Đây là hình mà hai đêm trước Tiểu Anh bị ép buộc chủ động hôn tên Thiên Ân xấu xa mà. Rốt cuộc là tên ác ôn nào nhanh tay chụp rồi đăng thế này, cô trù cho chết luôn.

Có 3 cái đầu bé bé xinh xinh ngó vào xem thứ gì đó trong điện thoại, không nhìn được mà thốt lên

_Woa... - Đây vốn là tiếng của Thanh Thanh và Hoàng Thiên cùng đồng thanh

Trong khi đó Thiên Ân lại im lặng. Còn Tiểu Anh thì tỉnh bơ đối phó tình huống này một cách vô tội nhất có thể

_Đây rõ ràng chính là ảnh ghép mà. Tên xấu xa như Thiên Ân ai mà yêu chứ

Thiên Ân thở dài trong lòng, cô quả là nói dối không chớp mắt. Còn Thanh Thanh thì tròn mắt ngơ ngác, Hoàng Thiên lại đồng tai nghe ngóng tình hình

_Trước đây cậu có nói Thiên Ân là bạn trai mà. Còn chổi sao - Ryan nhếch môi tỏ ý không tin

Lắng nghe lời nói của hắn, Tiểu Anh lặng thầm suy nghĩ không biết có nói câu đó hay không. Nhưng nhanh chóng cô đã nhớ rõ tình hình

_Lúc đó tôi bảo là “nếu như” mà - Tiểu Anh nhất mực chu mỏ cãi vã

_Ai tin được chứ. Tổ đây cũng không thích có tình địch đâu

Tình địch? Nếu Ryan và Thiên Ân là tình địch có phải sẽ thâm thù hằn không?

Trong lúc Tiểu Anh đang ngăn người suy nghĩ, Thiên Ân đã nhanh chóng lôi cô lên xe đạp

_Về nhà thôi, tôi đói rồi

25. Chương 26

Một buổi sáng chủ nhật thật hiếm hoi

Thanh Thanh ở trong phòng đã chỉnh chu bản thân thật dễ thương. Với chiếc áo sơ mi màu trắng đơn giản kết hợp với váy xếp li màu hồng, cùng đôi giày búp bê màu hồng phấn và chiếc nơ trắng trên đầu (vì tóc Thanh Thanh đã là màu hồng rồi). Hoàng Thiên cũng khá đơn giản với áo pull trắng, quần jean xanh đậm, kèm đôi giày thể thao xanh - trắng cá tính vô cùng. Hôm nay hai đứa có hẹn đi chơi nên mới ăn mặc vậy nha, mà lại hẹn hò rủ nhau đi ăn uống nữa chứ (Hoàng Thiên rủ rê á)

Thế là ngày chủ nhật này, có hai đứa rủ nhau lên đi chơi riêng

Trong khi đó... 9:00 am rồi mà Tiểu Anh vẫn còn chăm chỉ ngủ nướng (gọi 114 đi nha, khét tới sắp cháy nhà rồi đó). Còn một nhân vật quan trọng nữa, chính là Thiên Ân. Anh đang ở đâu ấy hả, một nơi cực kì khó đoán luôn nha.

Khói bay bay bay, đây không phải khói từ vụ “khét giường” đâu nha, là khói bếp đó. Thiên Ân đang ở trong bếp nấu ăn cơ mà. Vốn dĩ lúc ngôi nhà này chỉ có mỗi Thiên Ân và Hoàng Thiên, cả hai đều tự mình vào bếp nấu ăn. Mà khi Thanh Thanh và Tiểu Thiên về thì điều đó cũng không thay đổi, hai chàng trai vẫn tự mình nấu ăn. Nữ nhi trong nhà này thành thạo lắm nha, toàn ăn với chơi thôi

Sau khi bày dọn đồ ăn lên cái bàn bé nhỏ, món ăn chính là mì Ý. Thiên Ân lon ton bước đến phòng Tiểu Anh

cốc cốc - một tiếng động vang lên và vô tình chìm trong im lặng

cốc cốc - gõ cửa lần hai mà vẫn không ai trả lời, Thiên Ân đành nhẹ nhàng rón rén bước vào phòng

Tiểu bảo bối của nhà chúng ta - Tiểu Anh đang nằm trên giường, nệm và gối phồng chung màu tím - trắng. Cô thì mặc cái váy ngủ màu trắng dài trên đầu gối, tay còn ôm chặt lấy con thú bông trông yêu cùng. Thiên Ân nhẹ nhàng bước lại gần, cánh tay khẽ nâng lên và... néo má cô thật đau...

_Tiểu Anh, mau thức dậy rồi ăn sáng nào

Theo bản năng, Tiểu Anh khẽ nhắm mắt rồi lại ngủ tỉnh bơ khiến lòng Thiên Ân thầm thở dài. Anh liền mạnh tay néo má cô mạnh hơn nữa, đôi má hồng trở nên thoáng ửng hồng. Cảm thấy trên mặt có cái gì đó “hơi” đau đau, miệng Tiểu Anh không nhịn được mà vang lên vài tiếng

_Oái, đau - Nhưng đôi mắt vẫn nhắm nghiền

_Em có thức dậy không thì bảo - Lời nói Thiên Ân có nét nghiêm nghị, nhưng ai kia có thèm nghe đâu

_Không đấy - Giọng nói pha chút ngáy ngủ, cô chưa thức dậy hoàn toàn đâu

Tiểu Anh ương bướng kéo chăn lên che kín cả mặt, tiếp tục vùi đầu trên gối mà ngủ. Trong khi đó Thiên Ân đã lộ ra một nụ cười đầy tia gian ác với những suy nghĩ đầy tà ác trên đầu. Hành động tiếp theo của anh, chắc mọi người cũng không khó đoán đâu.

_Em không thức thì đừng trách tôi độc ác

Bỏ ngoài tai lời nói của Thiên Ân, Tiểu Anh vẫn tiếp tục ngủ say như chết. Ngủ ngoan, ngủ ngoan, rồi mơ thấy hoàng tử... Cơ mà cũng có một hoàng tử ngay trước mặt cô đây mà, lưỡi thức gây ra hậu quả nghiêm trọng lắm đó

Thiên Ân nhanh chóng kéo mạnh cái chăn xuống, khuôn mặt đang say ngủ dần hé lộ ra, Tiểu Anh nhũn mày vài cái. Vì không chịu mở mắt ra nên cô không thể nhìn thấy được gương mặt Thiên Ân đang tiến sát gương mặt cô. Mà địa điểm mà anh nhắm đến chính là đôi môi anh đào kia

Đúng như bạn dự đoán, Thiên Ân đang định cưỡng hôn Tiểu Anh

Nụ hôn của anh không phải nhẹ nhàng nhưng lại không quá cuồng nhiệt, nó như chất chứa tất cả tình cảm mà anh đè nén lâu nay (ngụy biện, anh mà đè nén cái gì đâu). Chỉ có điều tình huống này là Thiên Ân đang đè Tiểu Anh ở trên giường a

(Trước giờ tác giả đã miêu tả nụ hôn nhiều rồi nên bây giờ lướt qua nhé)

Trong giấc ngủ của Tiểu Anh, cô mơ thấy ác mộng nha, một đám sâu từ đâu lại bò lúc nhúc trong miệng cô, mấy con bọ còn cạp cạp cái môi cô. Đôi mắt to tròn đột nhiên mở ra, ác mộng quái gở này làm cô đột ngột tỉnh giấc. Tiểu Anh cảm giác có cái gì đó hơi sai sai, tại sao cô lại thấy rõ đôi mắt Thiên Ân ở cự li gần thế chứ. Cảm giác “lúc nhúc” trong miệng vẫn còn, Tiểu Anh thầm nghĩ đây không lẽ vẫn còn là giấc mơ. Câu hỏi ấy thật khó hiểu, Tiểu Anh ngăn người suy nghĩ một thời gian... Nhưng mà suy nghĩ mãi vẫn không thể nào hiểu được, cô định tặc lưỡi vài cái ai ngờ không làm được, lưỡi còn chạm cái gì mềm mềm a

Đừng có nói là... sâu nhá

Mà hình như không phải nha

Tiểu Anh định vùng vẫy ngồi dậy nhưng lại không được, thân thể nặng nề không cử động được tí nào. Rốt cuộc là cái gì đè cô vậy

Chớp chớp mắt mấy cái. Đừng có nói là Thiên Ân đang đè cô nha

Chớp chớp mắt thêm mấy cái. Oa, đừng có nói là Thiên Ân cưỡng hôn cô nha

Oa, mới sáng sớm thôi mà, chuyện gì đang xảy ra vậy (ừ, sớm lắm chị ạ)

26. Chương 27

Tiểu Anh dùng hết sức lực mà cô có để xô anh ra. Thiên Ân thoáng giật mình vì cô thức, nhưng anh lại nhanh chóng tạo ra một nụ cười hoàn hảo vô cùng

__Cuối cùng em cũng chịu thức rồi

Nụ cười hoàn hảo của Thiên Ân là để che giấu sự luồn cuồn ở trong người anh. Trong khi đó Tiểu Thiên lại liếc xéo anh, còn đắm vào ngực anh mấy cái, trong miệng lại không ngừng la mắng anh. Cơ mà Thiên Ân cũng đành nhìn một tí, dù nghe mắng một chút nhưng lợi lộc lại không ít, phí là một nụ hôn là quá tuyệt rồi.

__Anh đúng là đồ sắc lang, biến thái, cưỡng hôn mà. Lợi dụng người ta ngủ mà hôn lén, thật đáng chết. Vả lại tôi còn chưa đánh răng a, anh đúng là...

Thiên Ân nghe cô la mắng mà thầm suy nghĩ vài điều, chỉ là thứ Tiểu Anh nghĩ không trùng với thứ anh nghĩ mà thôi. Nếu như trong lời nói của cô mà phân tích vài chữ ra có thể tạo ra những nghĩa vô cùng thú vị, dù điều đó thật không thú vị lắm nhưng do suy nghĩ “biến thái” của anh cho nên mới như thế. Mà Tiểu Anh ngây thơ vẫn chưa nhìn ra được đôi mắt hắc ám của anh...

Thiên Ân cúi người xuống, mặt đối mặt với Tiểu Anh rồi nhếch môi lên thì thầm vài câu

__Em không muốn hôn lén, vậy thích hôn công khai sao. Em còn chưa đánh răng, vậy muốn đánh răng xong thì hôn tôi sao

Tiểu Anh liếc xéo anh thêm mấy cái, Thiên Ân đúng là tên bá đạo mà, dám cưỡng hôn người ta mà còn nói mấy cái lời bá đạo đó. Tiểu Anh vốn là một người ương bướng, và dưới sự giáo dục của một số người không bình thường (cha Hoàng Anh, mẹ Tiểu Thiên và cậu Thiên Kỳ) cho nên đôi lúc sẽ hơi có chút...

Cô định trả thù anh bằng một cách rất đặc biệt, rất quái gở khiến cho cả Thiên Ân cũng phải kinh ngạc

Môi chạm môi

Nhưng cô không phải hôn anh

Mà là cắn môi anh

Còn rướm cả máu nữa

_Cho bỏ cái thói hư của anh - Nói xong Tiểu Anh liền đi đánh răng, mặc Thiên Ân đang ngấn người trên giường

Là Tiểu Anh chủ động môi chạm môi với anh, dù chỉ là cắn, dù có hơi đau nhưng cũng khiến tâm tình Thiên Ân trở nên vui vẻ. Mà cũng phải công nhận tính cách Tiểu Anh có chút kì quái, mà Thiên Ân thì hơi biến thái có phải khá hợp nhau hay không. Cứ lừng chừng như vậy mà không đến với nhau, đúng là uổng phí tài nguyên quốc gia mà...

Tiểu Anh ngược nhìn bản thân mình trong gương, cảm thấy đôi môi mình có chút hơi sưng đỏ liền nhớ đến khung cảnh kẻ trên người dưới khi nãy mà đỏ mặt. Nụ hôn khi nãy kéo dài quá lâu đi, cho nên mới còn lưu luyến đến tận bây giờ, ngọt ngào trên môi vương vấn rất sâu

Mà đột nhiên Tiểu Anh lại ngấn người suy nghĩ thêm một vấn đề

_Thiên Ân giống cha mình thiệt a, đều là những tên mắc bệnh cuồng hôn...

Tại phòng ăn

Tiểu Anh vẫn tỏ ra bình thường mà ăn mì Ý trong khi Thiên Ân cứ thường xuyên liếc trộm cô. Mà đâu phải Tiểu Anh không biết đâu, cô đẹp thì phải cho người ta ngắm chớ (đạo lý sống của cô đó)

_Không thực hiện lời nói sao

Không khí đang im ắng thì Thiên Ân bỗng đứng lên tiếng, anh không phải là đòi hôn “công khai” chớ. Câu nói phát ra làm Tiểu Anh đờ người, mồ hôi lạnh lẽ rơi ra. Nhưng thái độ của cô vẫn là ương bướng chống trả anh

_Không dư hơi mà đùa với anh

Tiếng chuông báo tin nhắn vô thức lại vang lên, Tiểu Anh liếc nhìn cái điện thoại bằng một ánh mắt vô cùng oán giận. Thiên Ân tò mò cũng nghiêng người xem thử, đôi môi nhếch lên đầy thích thú. Người gửi tin nhắn không ai xa lạ mà chính là Ryan. Ngày ngày hắn ta đều gửi mấy tin nhắn phá rối cô, khiến Tiểu Anh càng lúc càng cảm thấy phiền phức. Cách giải quyết chính là lơ tin nhắn, không thèm trả lời hắn. Cho hắn tốn tiền chơi

_Lại nữa sao, tên này có phải rảnh quá hay không - Thiên Ân nhiều chuyện lên tiếng

_Kệ tôi - Tiểu Anh ương bướng hậm hực cho vào miệng đầy ắp mì

Ăn mì nhiều cho cổ vào khiến cho nước sốt dính tùm lum ở khóe môi của Tiểu Anh, Thiên Ân không nhịn được cười. Khoảnh khắc này làm anh nhớ đến trước đây, đã từng giống như bây giờ. Cảm giác thật sự rất phấn khích, anh muốn làm điều đó, rất thú vị nha

Thiên Ân rón rén rón rén ngồi xuống ghế bên cạnh Tiểu Anh, hai tay áp vào má cô xoay về phía mình. Mà Tiểu Anh lại nhìn anh rất ngây ngô, khóe miệng còn dính nước sốt trông thật rất mắc cười. Đôi mắt long lanh nhìn Thiên Ân đầy thắc mắc, anh không thể không động lòng a

_Em xem, dính đến như thế này, để tôi lau cho em

Đôi mắt ấy vẫn to tròn long lanh, Thiên Ân nhẹ cúi đầu xuống gặm lấy cánh hoa anh đào đầy hấp dẫn kia. Thời gian quá nhanh làm Tiểu Anh không thích ứng được

Oa, cô lại bị cưỡng hôn rồi nha

Oa, bây giờ đúng là hôn công khai rồi

Khi này là chưa đánh răng, giờ là đang ăn dính đầy nước sốt. Thiên Ân thật mất vệ sinh nha

27. Chương 28

Tiểu Anh khẽ thở dài

Một nụ hôn cuồng nhiệt kéo dài hơn 5', cô và anh xém chết vì thiếu oxi nên mới chịu buông nhau ra đó. Chứ không thôi thì đã quyến luyến không rời rồi

Thái độ của Tiểu Anh trong nụ hôn đó, không hợp tác cũng chẳng kháng cự. Cô cứ để mặc Thiên Ân muốn quậy phá trong miệng mình thế nào thì tùy, còn có một chút hưởng thụ nữa. Còn Thiên Ân thấy cô ngoan như thế lại càng điên cuồng chiếm hữu môi Tiểu Anh hơn. Sáng nay môi cô đã hơi sưng tí rồi, thêm nụ hôn cuồng nhiệt này lại càng sưng đỏ hơn thôi

Tiểu Anh đưa đôi mắt long lanh ngấn nước nhìn anh rồi lại đấm anh vài phát

_Đáng ghét, lại cưỡng hôn tôi - Tiểu Anh chu môi phồng má tỏ vẻ tức giận

Khi này đang hôn thì không thèm chống cự, hôn xong lại mắng anh. Kì lạ

Mà trong lúc hôn khi này, Tiểu Anh đã bị Thiên Ân đặt 6gọn lên chân mình, ai bảo cô “cao” chi. Tư thế hiện tại chính là Thiên Ân ôm chặt cô, đầu Tiểu Anh tựa vào vai để nghe anh thì thầm. Những câu thì thầm đầy sự ôn nhu yêu thương

_Tiểu Anh, tôi yêu em

_Biết rồi - Thái độ đáp trả vô cùng hồ hững

Tuy thái độ đó anh cũng đã quen rồi, nhưng vẫn thật bó tay với Tiểu Anh

_Em có để tâm đến tôi không

Câu hỏi của Thiên Ân làm mắt cô sáng rực lên, mà câu trả lời của cô thật rất quái dị, khiến anh chắc chắn không thể không bất ngờ.

_Đương nhiên luôn phải để tâm đề phòng xem anh có giở trò biến thái với tôi không. Thật không ngờ trình độ anh quá cao, không thể đề phòng được

Nghe cô nói xong, Thiên Ân nhéo mũi Tiểu Anh mấy cái coi như cảnh báo. Ai bảo cô nói năng hồ đồ làm gì. Anh biến thái? Cho dù có cũng chỉ biến thái với một mình Tiểu Anh mà thôi. Thiên Ân yêu thương Tiểu Anh nhiều như vậy mà cô còn nói kiểu đó, thật đáng trách phạt mà

Anh phạt cô, ôm thật chặt cô vào lòng, mà cô cũng im lặng không kháng cự

_Nói cho tôi biết, tại sao khi tôi ôm em, hôn em em lại không có chút kháng cự

_Tại sao ???

Tiểu Anh cũng tự hỏi chính mình, lý do là vì sao vậy ???

Đúng là vào những lúc Thiên Ân hôn cô, ôm cô, cô đều không kháng cự, chỉ là sau khi ôm hôn xong thì cô sẽ đánh đập la mắng anh mà thôi

Lúc Thiên Ân ôm cô, cô cảm thấy mình ấm áp hơn, bớt cô đơn hơn, những buồn phiền trong lòng cũng dần bị xua tan đi. Anh rất ấm. Là anh giúp cô ổn định tâm trạng của mình

Lúc Thiên Ân hôn cô, cô bị chính sự ngọt ngào trong nụ hôn đó thu hút khiến cô không kháng cự lại mà hưởng thụ. Ngay cả khi cô chủ động hôn anh, môi vừa chạm vào như dòng điện tê giật khiến cô không thể rời bỏ môi anh

Cô không hề hay biết rằng, trong những giây phút đó, tim cô đã vô tình lỡ nhịp

Đừng có nói là cô thích anh đó chứ

Tiểu Anh nhanh chóng xua đi những suy nghĩ trong lòng, nhanh chóng chạy về phòng mình

_Đồ điên, tôi không rãnh mà thích anh

Thiên Ân ngồi ngẩn ngơ giữa bàn ăn, khê thở dài. Cô thật rất kì lạ mà

Trưa hôm đó, Tiểu Anh không ăn trưa (9h mới ăn sáng cơ mà) cô cứ ở lì trong phòng

15:00 - Tiểu Anh lặng lẽ đi ra khỏi nhà

Cô đi dạo chơi cho khuây khỏa tâm trạng, đầu tiên là đi đến thư viện đọc sách, thật lâu sau đó lại đi ăn kem. Đi chơi, tâm tình cũng khá vui vẻ

15:45 - Thiên Ân vẫn ở trong nhà cứ lo lắng không biết cô như thế nào. Anh nhẹ gõ cửa phòng Tiểu Anh, không gian vô cùng yên lặng, không có bất kì tiếng trả lời nào cả. Thiên Ân đành to gan bước vào phòng cô, thật đúng là không có cô ở nhà. Anh lo lắng, không biết cô ở đâu lại không muốn Tiểu Anh trốn tránh anh. Và thế là Thiên Ân đi ra khỏi nhà để tìm cô.

Dù đang đọc sách, trong suy nghĩ của Tiểu Anh đôi khi lại xuất hiện hình bóng anh. Cô cảm thấy anh thật phiền phức, thật đáng ghét làm Tiểu Anh xém xé nát cuốn sách ở thư viện nhưng may là chưa xé. Dù sao thì khi cô ăn kem, tâm trạng cũng khá hơn một chút

Vừa ăn kem, vừa ngồi trên ghế đá của công viên, tâm trạng Tiểu Anh đương nhiên sẽ tốt. Trời có nắng nhạt, gió thổi mạnh dần, không khí cũng dần se lạnh. Cô biết chắc rằng thế nào cũng sẽ có mưa thôi, nhưng cô chưa muốn về. Tiểu Anh còn phải bận suy nghĩ

Cô tự hỏi tim mình có phải thích anh không

Tim cô im ru... Đương nhiên nói không biết nói chuyện rồi

Tiểu Anh nhớ về quá khứ... Từng khoảnh khắc trôi qua, khi nhớ lại không tránh khỏi khiến con tim lệch nhịp, rồi lại đập thành thịch, rồi mặt cô cũng đỏ lên. Tiểu Anh khê thở dài...

_Haizzz... Vậy là thích thiệt rồi

Nhưng cô suy nghĩ mãi vẫn không hiểu, tại sao một tên đáng ghét như vậy mà cô có thể thích được chứ. Có lẽ... bởi vì tình yêu thật sự xuất phát là không có lí do

Đáng chết, làm sao cô dám đối mặt với Thiên Ân đây. Tiểu Anh đang ngại...

28. Chương 29

Từ giọt nước nhẹ chạm vào cơ thể khiến Tiểu Anh rùng mình. Hình như là trời bắt đầu mưa rồi. Cho dù cảm thấy hơi lạnh, cho dù biết rằng bản thân sẽ bị ướt mưa, nhưng cô vẫn ngồi lì ra đó. Từng chiếc, từng chiếc xe lướt qua. Từng người, từng người lại vội vã đi qua. Chỉ còn mình cô ngồi trên ghế đá trong công viên, chỉ một mình

Rồi mưa cũng lớn thêm, quần áo thấm ướt hơn, lạnh hơn

_Em đúng là lì lợm mà. Mưa thế còn chưa chịu về

Nghe thấy giọng nói phát ra, Tiểu Anh vô thức nhìn lên trên liền chạm ngay ánh mắt của anh. Nhìn thấy người mà trong lòng mình suy nghĩ bấy giờ, Tiểu Anh bối rối cúi xuống đất. Mà Thiên Ân thì lại dễ gì buông tha cho cô, anh nhanh chóng lôi Tiểu Anh đứng dậy để mặt đối mặt với mình. Nhìn đôi mắt tròn xoe long lanh ngấn nước kia, thách Thiên Ân không thể không xiêu lòng

_Buông ra - Tiểu Anh cố vùng vẫy nhưng không thể nào thoát ra khỏi anh được

_Không bao giờ. Cho đến chết tôi vẫn sẽ không buông em ra - Thiên Ân một tay cầm đùi, một tay vẫn nắm chặt cổ

Tiểu Anh vẫn không thể nào hiểu được, tại sao Thiên Ân chỉ nắm cô bằng một tay nhưng cô lại không thể nào thoát ra được. Là do sức cô không bằng anh hay trong lòng không muốn thoát ra khỏi anh. Haizzz.... cái gì dính tới Thiên Ân đều thật rối rắm...

_Anh... anh thật đáng ghét

Tiểu Anh dùng tay còn lại đánh tới tấp vào người anh, đau lắm đó nha nhưng Thiên Ân vẫn cắn răng chịu đựng. Rồi những hành động chớp nhoáng xuất hiện, Tiểu Anh nằm gọn trong lòng anh, Dù bên ngoài hiện đang có mưa, nhưng trong lòng hai người đều cảm thấy thật ấm áp

_Cô nhóc này, em có biết là tôi yêu em nhiều thế nào hay không. Phải luôn ở bên tôi, không được rời khỏi, nghe chưa

Cho dù vẫn đang tựa đầu vào lồng ngực anh, nhưng Tiểu Anh vẫn nghe rõ những câu nói đầy tia ôn nhu của Thiên Ân. Cô khẽ ngọ nguậy, nhẹ nhàng cất lên một giọng nói tưởng chừng như êm dịu nhưng thật ra là...

_Tai có điếc đâu mà không nghe - Ngữ điệu lời nói của Tiểu Anh quá ư là ương bướng

Thiên Ân không nhịn được mà phì cười, tay lại càng ôm chặt cô hơn. Mà Tiểu Anh trong này lại khẽ cười trộm, ánh mắt hiện rõ tinh ranh ma. Suy nghĩ của cô so với Thiên Ân thật không thua sự biến thái cho lắm. Phải chăng là do ở chung lâu ngày nên lây nhiễm...

Tiểu Anh vội xô Thiên Ân ra dưới đôi mắt ngỡ ngàng của anh. Anh đương nhiên không thể đoán được cô định làm gì rồi

Tiểu Anh nhanh chóng nhón chân lên, vòng tay ra sau cổ để kéo Thiên Ân cúi người xuống. Anh chưa kịp thích nghi thì đã thấy mình bị “cướp răng” rồi.

Cô nhắm nháp đôi môi của anh, rồi nhẹ nhàng tiến vào trong tách răng Thiên Ân ra. Cái lưỡi nghịch ngợm của Tiểu Anh lướt qua hết từng ngõ ngách trong miệng anh. Từng giọt nước bọt ngọt ngào của cả hai trao đổi cho nhau. Hai cái lưỡi lại quấn lấy nhau không rời

Thiên Ân bị cô dọa cho ngẩn người, chiếc dù trên tay cũng bị rớt ra. Nhưng anh cũng thích ứng rất nhanh, một tay vòng qua eo, một tay vòng qua cổ cô rồi ôm ấp thân mật. Lúc đầu là chính Tiểu Anh nắm thế chủ động, bây giờ đổi ngược lại, Thiên Ân cướp thế chủ động của cô

Ở đây tuy có mưa nhưng không nghĩa là không có người qua lại. Đây là công viên nha, là nơi công cộng nha. Tình cảm lãng mạn thân mật như thế này không ngại cơ à

Cơ mà... hôn này giờ cũng hơi bị lâu đó, cuồng nhiệt vừa vừa thôi

_Em đúng thật là kì lạ mà - Cho đến khi xém bị đứt hơi, Thiên Ân mới buông ra mà thì thâm vào tai cô

Tư thế hiện tại vẫn là ôm nhau dưới mưa...

_Ừ, kì lạ vậy đó. Bởi vậy mới đi thích một tên như anh

Nghe thấy một câu na ná như tỏ tình, Thiên Ân vui sướng mà buông Tiểu Anh ra, nhéo lấy cái mũi bé nhỏ của cô

_Nhóc, chờ đợi mãi mới nghe được em nói thích anh

Cả hai lại tiếp tục rơi vào tình trạng ôm hôn kịch liệt. Hôn rồi lại buông, buông nhau vài giây rồi lại hôn tiếp. Rốt cuộc cũng không biết hai người bị nhốt đói khát bao nhiêu năm mà lại...

Cho đến lâu thật lâu sau, Tiểu Anh mới xô anh ra, dấn vào lồng ngực Thiên Ân hết mấy cái cho bõ ghét. Rồi lại chu mỏ phồng má trách mắng anh, làm nũng với anh

_Trời lạnh lắm, anh còn để em ở ngoài này tới khi nào chứ, tên đáng ghét này

Nhờ vậy mà Thiên Ân mới chịu đem cô về nhà. Mà về đến nhà ôm hôn thêm mấy phút cuồng nhiệt mới chịu tha Tiểu Anh ra mà đi tắm. Phải chăng vì hạnh phúc quá lớn mà Thiên Ân bị cuồng hôn siêu cấp thế này...

Bởi vậy, đi dầm mưa mà không chịu tắm nước ấm sớm sớm, báo hại cả hai cùng nhau bị cảm. Còn Hoàng Thiên và Thanh Thanh vừa mới đi chơi về mà đã cực khổ nuôi hai người bệnh rồi. Mà hai bệnh nhân này lại ương bướng vô cùng. Tiểu Anh thì không chịu uống thuốc, Thiên Ân thì lại không thích ngủ một mình. Phương pháp giải quyết cuối cùng là cho anh nằm chung với Tiểu Anh. Ngày ngày cho uống vào miệng Thiên Ân rồi lại hôn truyền thuốc sang cho cô. Hai bệnh nhân ôm ôm ấp ấp ở cùng nhau hết 3 ngày 3 đêm...

Còn Thanh Thanh cứ khi thấy hai người kia thân mật lại đỏ mặt. Hoàng Thiên thấy thế liền lúi nhúi về phòng mình, rồi lại oanh liệt gặm môi Thanh Thanh hết mấy phút ^^...

29. Chương 30

Sau ba ngày bệnh vật vã, Tiểu Anh dần ra lờ anh. Ai bảo cái tên Thiên Ân cứ hay cuồng hôn thế cơ chứ. Anh bèn ngày ngày dỗ ngọt làm nũng với cô, cuối cùng cũng thành công. Cơ mà Tiểu Anh không cho anh ôm hôn bừa bãi, Thiên Ân đành phải cắn răng đè nén cảm xúc rất thảm thương. Thiệt tội nghiệp a

Sáng của mấy hôm sau...

Tiểu Anh liếc nhìn sơ qua thông tin mới nhận được, đôi môi không nhin được mà hé ra một nụ cười đầy thích thú. Ryan, hẳn chết chắc rồi. Khắc tinh của hắn sắp đuổi đến nơi rồi

Sáng hôm đó là lần đầu tiên Tiểu Anh chủ động bắt chuyện với Ryan. Hắn ta đương nhiên rất ngạc nhiên, cứ tưởng đã một bước bước vào trái tim cô. Nhưng toàn là tưởng bở. Còn Thiên Ân, anh ghen vô cùng. Ở trong lớp không cho đụng chạm thân mật, không cho công khai quan hệ. Thiên Ân đau lòng chết rồi này. Vậy mà Tiểu Anh còn vui vẻ nói chuyện với người con trai khác, anh có thể không ghen sao !!!

Cuối cùng Tiểu Anh cũng đi vào vấn đề chính mà cô muốn nói tới

_Ryan, nghe nói người sắp đính hôn phải không

_Cậu... cậu... Sao cậu biết... - Mồ hôi Ryan bắt đầu rơi lã chã

Đôi môi tuyệt mỹ của Tiểu Anh nhếch lên một nụ cười đầy tuyệt sắc

_Misara nói cho ta biết, mà cô ấy lại là bạn thân của Hina tiểu thư. Chúc mừng người nhé - Tiểu Anh vỗ vỗ vào vai Ryan

Mặt hắn tái mét, mồ hôi rơi dường như nhiều hơn. Hina tiểu thư mệnh đang là người phách lối nhất. Nếu sau này cưới cô ta về, cô ấy quả nghiêm khắc như vậy Ryan làm sao lăng nhăng với mỹ nhân đây

Chuyện về Hina cách cá tính vô cùng

Ryan nhìn thấy, thầm đổ mồ hôi

Mà Tiểu Anh lại bước đến gần cô gái đó, nhẹ nhàng thốt lên tiếng gọi

_Hina

Bắt đầu từ đây Hina, Yuri (Tiểu Anh), Henri (Hoàng Thiên) và Ryan sẽ giao tiếp bằng tiếng Nhật nhưng mà thôi cứ ghi tiếng Việt cho dễ đọc nhé. Còn Thanh Thanh với Thiên Ân thì ngu ngơ khỏi nói rồi, chớ có hiểu gì đâu

Ryan đang định chạy trốn thì Hoàng Thiên nhanh chóng lôi hắn lại gần Hina tiểu thư

_Hina, nơi đây đông người như vậy em không sợ báo chí viết sao. Vào trong xe đi, chúng ta tới nơi khác nói

_Ai cần nói chuyện với tụi chị. Em tìm anh Ryan mà

_Thôi nào, vào đi. Chị lái xe cho

Thật may mắn khi đây là xe bảy chỗ, chớ không thì không đủ chỗ người rồi

Ryan nhắc quyết không chịu chui vào trong xe, Hoàng Thiên và Thiên Ân phải hợp sức với nhau để lôi hắn vào và còn kèm theo một sự trợ giúp của Hina nữa

__Anh còn không mau vào, đứng đó làm gì hả - Thái độ dọa nạt rất đáng sợ a

6 người bước vào một quán cà phê, trong khi đó 5 người vẫn đang mặc trên người bộ đồng phục

Nhân vật chính Ryan vẫn luôn im lặng, còn Hina thì nói không ngừng nghỉ. Cả 3 ôn lại chuyện xưa khá hào hứng. Hina còn trách mắng Hoàng Thiên vì lúc trước cậu bảo Yuri là bạn gái, nhóc không thích theo đuổi bông đã có chủ nên nghỉ cửa luôn. Sau này khi biết chuyện liền muốn đập cậu mấy phát vì dám lừa gạt trẻ nhỏ

__Anh Henri đúng là đáng ghét, nhưng cũng nhờ vậy mà em có thể gặp Ryan

__Em suy nghĩ chính chắn chưa mà đòi đính hôn rồi đấy - Tiểu Anh chỉ sợ nhóc này trẻ con cách cá tính vô cùng

Ryan nhìn thấy, thầm đổ mồ hôi

Mà Tiểu Anh lại bước đến gần cô gái đó, nhẹ nhàng thốt lên tiếng gọi

__Hina

Bắt đầu từ đây Hina, Yuri (Tiểu Anh), Henri (Hoàng Thiên) và Ryan sẽ giao tiếp bằng tiếng Nhật nhưng mà thôi cứ ghi tiếng Việt cho dễ đọc nhé. Còn Thanh Thanh với Thiên Ân thì ngu ngơ khỏi nói rồi, chớ có hiểu gì đâu

Ryan đang định chạy trốn thì Hoàng Thiên nhanh chóng lôi hắn lại gần Hina tiểu thư

__Hina, nơi đây đông người như vậy em không sợ báo chí viết sao. Vào trong xe đi, chúng ta tới nơi khác nói

__Ai cần nói chuyện với tụi chị. Em tìm anh Ryan mà

__Thôi nào, vào đi. Chị lái xe cho

Thật may mắn khi đây là xe bảy chỗ, chớ không thì không đủ chỗ người rồi

Ryan nhắc quyết không chịu chui vào trong xe, Hoàng Thiên và Thiên Ân phải hợp sức với nhau để lôi hắn vào và còn kèm theo một sự trợ giúp của Hina nữa

__Anh còn không mau vào, đứng đó làm gì hả - Thái độ dọa nạt rất đáng sợ a

6 người bước vào một quán cà phê, trong khi đó 5 người vẫn đang mặc trên người bộ đồng phục

Nhân vật chính Ryan vẫn luôn im lặng, còn Hina thì nói không ngừng nghỉ. Cả 3 ôn lại chuyện xưa khá hào hứng. Hina còn trách mắng Hoàng Thiên vì lúc trước cậu bảo Yuri là bạn gái, nhóc không thích theo đuổi bông đã có chủ nên nghỉ cửa luôn. Sau này khi biết chuyện liền muốn đập cậu mấy phát vì dám lừa gạt trẻ nhỏ

__Anh Henri đúng là đáng ghét, nhưng cũng nhờ vậy mà em có thể gặp Ryan

__Em suy nghĩ chính chắn chưa mà đòi đính hôn rồi đấy - Tiểu Anh chỉ sợ nhóc này trẻ con quá suy nghĩ bông bột thôi

30. Chương 31

Hina nhìn chăm chăm vào tên Ryan đang cố gắng lảng tránh mình, lườm hắn một phát

__Đương nhiên rồi - Hina chắc nịch

Ryan vốn cũng rất phong độ, nghe nói hắn qua tới tận đây để cứu cậu Yuri, Hina lại lườm Tiểu Anh một phát. Cô nhóc này sợ Tiểu Anh giật mất Ryan, bản thân nâng cao cảnh giác để phòng. Mà Tiểu Anh đương nhiên nhận ra nét ghen tuông trong đôi mắt của Hina, bản thân không nhận được mà phì cười. Chỉ là Hoàng Thiên đã nhanh miệng nói trước cô

__Em ghen cái gì. Chị ấy có bạn trai rồi

Ryan liếc nhìn Thiên Ân, hẳn nhớ rõ Tiểu Anh có bảo Thiên Ân không phải bạn trai cô mà. Không lẽ bây giờ là thật rồi, hay là một tên nào đó mà Ryan chưa gặp mặt. Vốn dĩ hy vọng cuối cùng là quen Tiểu Anh để tránh khỏi Hina phách lối kia, ai mà ngờ hy vọng tiêu tan hết rồi

Hina nhìn Hoàng Thiên, rồi lại xoay sang nhìn một nam nhân vô cùng xa lạ rồi chỉ tay vào mặt anh

_Là cái tên gốc đang tự kỉ chơi game sao

Đúng. Đúng là Thiên Ân gốc đang tự kỉ chơi game. Bởi vì hiện nay ai cũng nói bằng tiếng Nhật, mà anh lại không hiểu được từ nào. Nãy giờ bị đám người này bỏ rơi, Thiên Ân đành tự kỉ chơi game thế nhưng trong lòng giận dữ vô cùng khi bị thất sủng. Vậy mà khi anh ngoan ngoãn ngồi im như vậy lại đột ngột cảm giác có gì đó kì kì. Bèn ngược mặt lên

Gì vậy? Tại sao cô gái tên Hina tiểu thư lại chỉ vào mặt anh. Nãy giờ anh ngồi ngoan như vậy, có ai đắc tội với cô ta đâu chứ.

_Cái gì đang xảy ra vậy - Thiên Ân trưng bộ mặt ngây thơ hỏi Tiểu Anh

_Haizzz... Không có gì đâu, anh chơi game tiếp đi

Xua đuổi, xua đuổi. Trông thái độ của Tiểu Anh thật rất giống xua đuổi anh mà

Thiên Ân đành tiếp tục chơi game, nuốt nước mắt ngược vào trong lòng. Anh lại bị thất sủng nữa rồi

Tiểu Anh xoay sang trả lời cho câu nói của Hina, kèm theo vài giọt mồ hôi lặn lẽ rơi

_Đúng, đúng rồi. Là anh ấy

_Thật tốt, không ai tranh giành Ryan của em - Lời nói của Hina làm mọi người bật cười, rồi nhóc lại chỉ vào một cô gái - Chị ngu ngơ đang coi kè bạn trai chị chơi game là ai vậy. Tình địch sao ???

Hina đang nói về Thanh Thanh. Nhỏ cũng không hiểu mọi người nói gì, cũng không biết mình nên làm cái gì nên đành ngồi coi kè Thiên Ân chơi game. Hina 15t và cao 1m57, Thanh Thanh cũng 15t nhưng đã cao hơn 1m6 lâu rồi. Thấy cao quá Hina mới gọi nhỏ là chị ấy

Thanh Thanh cũng nhìn chằm chằm vào cô gái đang chỉ mình. Gì vậy ta ???

Hoàng Thiên khẽ thở dài, kéo Thanh Thanh vào trong người mình. Nhỏ khẽ ngo nguậy, giọng nói nỉ non nhẹ nhàng cất lên

_Anh...

_Ngoan - Hoàng Thiên thì thầm vào tai Thanh Thanh, nhỏ ngoan ngoãn không cử động nữa

Thiên Ân thở dài. Thanh Thanh người ta không có bị thất sủng. Chỉ có mỗi mình anh thôi a

Lúc này Hoàng Thiên mới trả lời Hina, cũng kèm theo một tiếng thở dài ngao ngán

_Không. Là bạn gái của anh

_Woa...

Cả đám hàn huyên gần 10' nữa. Mà 10' này Ryan chẳng nói tí tẹo nào. Tiểu Anh cảm thấy mình không nên ở đây cản trở hai người họ, bèn dắt tay lúi cầm đám đi về. Khi này đi xe của Hina tới đây, xe đạp của họ vốn vẫn ở trường. Đành phải cuốc bộ về nhà mà thôi. Ít ra còn may vì nhà cách đây còn không xa đó

Cả đám người ra về, Ryan cũng đứng lên định về luôn ai ngờ bị kéo ngược trở lại. Hina không muốn bị hắt bỏ rơi ở đây, nhóc nhóm người lên một chút, dùng đôi môi thanh khiết này nuzzle Ryan ở lại. Hẳn cũng bị nụ hôn này làm cho ngạc nhiên nhưng ai ngờ kĩ thuật của Hina vụng về như vậy. Nụ hôn này có chút hấp dẫn nhưng lại chưa đủ ngọt ngào làm Ryan có hơi bực, hẳn đành chủ động hôn ngược lại nhỏ. Cả hai vô tình chìm đắm trong nụ hôn ấy

_Thế mới gọi là hôn, hiểu chưa nhóc

Ryan nhanh chóng bước đi bỏ mặc Hina đang ngẩn ngơ...

Về tới nhà, Hina chui vào phòng tắm rửa

Sau đó Ryan cũng về tới nhà mình, đặt lưng lên chiếc giường êm ấm rồi chợp mắt vài giây để nghỉ ngơi. Tiếp đó cũng định đi tắm

Ai ngờ được, khi vừa mở cửa phòng tắm Ryan đã nhìn thấy hết phía sau trần trụi của một cô gái (chỉ thấy sau lưng thôi). Hina bị tiếng mở cửa liền giật mình nhìn ra sau, không ngờ lại nhìn thấy hắn. Toi rồi...

_Anh ra ngoài ngay cho em

Ryan thảm rửa cha mình, tại sao con nhóc này sẽ ở đây mà không cho hắn hay. Để hắn vô tình thấy thân thể Hina như thế này thật là...

Vậy mà sau cảnh tượng đó, đến tối Hina lại đòi ngủ chung giường với Ryan. Với tính cách cứng đầu này, Ryan nói không chịu nhóc con cũng không thèm nghe đâu. đành chịu vậy

Thói quen của hắn khi ngủ là nằm nghiêng qua bên phải và không mặc áo. Thói quen chính là thói quen, dù có Hina ở đây thì cũng vẫn diễn ra. Và hắn còn ngủ rất sâu nữa

Thế là 30' sau, nhân lúc Ryan ngủ say, Hina chui vào lòng hắn để ngủ. Nhóc này ôm thật chặt hắn, dụi đầu vào lồng ngực hắn. Phải công nhận là rất ấm áp luôn

Vào lúc giữa khuya Ryan có thức dậy một chút. Hắn nhìn thấy vẻ đẹp yêu kiều kia đang nằm gọn trong lòng mình, bản thân không xô ra mà còn ôm chặt hơn nữa

Nếu Hina đang dùng nhan sắc dụ dỗ Ryan thì coi như dần thành công rồi đó

Mà cặp này thành với nhau coi như Tiểu Anh bớt đi một tên đáng ghét khó ưa rồi nhỉ

31. Chương 32

Quay trở lại chiều hôm qua, Thiên Ân lúc ra về vô cùng im lặng, không hó hé quấy rối Tiểu Anh một tiếng nào. Ngoan một cách kì lạ đến Tiểu Anh cũng có thể dễ dàng nhận ra. Về tới nhà cũng lơ cô mà chui vô phòng luôn.

Tiểu Anh thấy kì lạ liền chủ động chui vào phòng dỗ ngọt anh. Đừng có nói là cái tên trẻ con này dối đó nha

_Anh sao vậy - Tiểu Anh nhanh nhẹn nhảy vào lòng ôm chặt lấy anh, mà ai kia lại xoay mặt ra chỗ khác

_Không có - Câu trả lời rõ ràng không thành thật tí nào

Tiểu Anh ngược mặt lên nhìn chăm chăm vào anh, thái độ có chút giống như đang đe dọa

_Không có? Anh còn dám nói dối. Thiệt đáng chết mà

Cô phụng phịu giận dỗi lên tiếng trách mắng nhưng lại nhón chân lên chiếm đoạt lấy đôi môi của Thiên Ân. Bị quyến rũ thế này anh không thể không chìm đắm trong nụ hôn đầy mật ngọt, Thiên Ân từ thế bị động liền chuyển sang chủ động. Hiếm lắm mới có dịp Tiểu Anh hôn anh thế này, Thiên Ân đương nhiên tận dụng cơ hội rồi.

Trải qua trên 3' mới có một giọng nói cất lên

_Trả thù việc em lơ anh - Thiên Ân dùng hai ngón tay nhẹ nhàng捏 mũi cô một phát

_Đồ trẻ con. Anh không thấy Ryan có bạn gái sẽ không còn làm phiền em nữa không, ghen tuông hoài

Tiểu Anh phồng má rồi lại chu mỏ, cô nhanh chóng giải thích cho tên khó ưa này hiểu rõ ràng. Chớ nếu không anh lơ cô hoài mất

Cặp này thì phiền phức, Thanh Thanh và Hoàng Thiên đỡ hơn nhiều

Tối đó, Hoàng Thiên bế nhỏ lên giường, nhẹ nhàng đắp chăn cho ngay ngắn rồi cậu hôn nhẹ vào môi nhỏ thì thầm câu nói "ngủ ngon". Thấy không, cặp đôi này ít náo loạn hơn Thiên Ân nhiều

Quay trở lại với chap trước

Lúc Ryan bước vào phòng tắm, nhìn biểu hiện trẻ con quát nạt của Hina khiến hắn không thể không bật cười và còn có chút ngượng ngùng nữa

Từ lúc giật mình tỉnh giấc, nhìn thấy gương mặt nhóc con này rất hiền dịu lại còn dễ thương nữa. Trông lúc thức thì lại năng động phách lối, khó ưa vô cùng, hoàn toàn khác xa với lúc này. Ryan muốn kéo Hina ra nhưng cô nhóc lại ôm chặt lấy mình không buông. Hắn thở dài rồi đành ôm lấy Hina mà ngủ

“Ấm thật”

Sáng hôm sau, Hina từ từ nâng mi mắt lên, đập vào mắt của nhóc là khuôn mặt anh tuấn của Ryan, tim Hina bỗng nhiên lại đập nhanh hơn bình thường. Cảm giác đầu tiên cho ngày mới thật tuyệt vời

Nhóc con nghịch ngợm này to gan chọt chọt vào má hắn, vuốt vuốt mũi hắn. Cuối cùng chính là hôn lên đôi môi hắn (sáng sớm bọn họ chưa đánh răng bà con ạ). Ryan vẫn không có tí động tĩnh gì, Hina lại nghịch ngợm trong miệng hắn hơn

Đột nhiên trời đất xoay vòng vòng, Ryan nằm đè lên người Hina đe dọa

_Em cứ nghịch nữa đi, anh kêu ba lòi về liền - Hắn bỏ đi chuẩn bị đi học

Khiến Ryan yêu cô bé này chỉ trong một ngày thì quá gấp rồi. Ngày tháng còn dài, cả hai từ từ bù đắp tình cảm. Tính tiểu thư có thể thay đổi được mà. Dù sao thì Ryan cũng có chút rung động rồi mà

7:00 sáng hôm đó, Tiểu Anh ngồi học trầm tư suy nghĩ rồi đưa ra một câu nói rất quyết đoán

_Ryan nghỉ học, chắc chắn là bị Hina lôi đi đâu chơi rồi

Hôm đó Ryan nghỉ học và đúng là bị Hina lôi kéo đi chơi thật. Tuy ngoài miệng hắn cứ bảo phiền phức này nọ, nhưng trong lòng lại có chút vui vui

3 ngày sau, Ryan xin phép nghỉ học (hắn học ở đây chưa đầy một tháng nữa mà), hắn về Hokkaido đính hôn rồi ở đó luôn, không về đây nữa

Mối tình duyên ấy lúc đầu là gượng ép, thế nhưng sau này ai mà biết được. Nó có thể trở thành chân tình rồi sao

Vào một ngày thứ 6, bốn đứa trốn học đi chơi. Bọn này đến một nơi chứa đầy trang phục độc đáo và đẹp mắt. Nhưng trước hết phải vào một công ti cái đã

Đây là một công ti tương đối lớn, những nhân viên nhìn đám nhóc con dám ngang nhiên bước vào thì rất chướng mắt. Nhưng mà đối với Hoàng Thiên thì họ có chút quen quen. Châu cưng của tổng giám đốc đến, ai dám ngăn cản

Không khí im lặng bao trùm 4 con người này, cho đến khi vào trong thang máy Thanh Thanh mới rụt rè lên tiếng hỏi

_Đến đây làm gì. Còn đi học... - Thanh Thanh vẫn còn nói ít lắm

_Đến thăm bác của chị. Lâu lâu mới ra ngoài chơi mà, em thư giãn chút đi

Lời nói của Tiểu Anh vừa dứt, cửa thang máy cũng từ từ mở ra, Thanh Thanh nắm tay Hoàng Thiên để cậu dắt đi. Còn Tiểu Anh vs Thiên Ân không chạm nhau một cái. Chạm, ai bảo Thiên Ân không muốn chạm. Chỉ có Tiểu Anh hăm he không cho anh chạm thôi

Trước lúc đi, Tiểu Anh và Hoàng Thiên cùng thống nhất với nhau sẽ không tiết lộ chuyện mình đang hẹn hò. Lí do? Lí do chính là đề phòng bác của cô nói ra ẹ, cha cô biết. Hai bậc làm cha làm mẹ này thật rất biến thái, họ nghe tin này không biết sẽ gọi về tra tấn bao nhiêu lần, không khéo còn lôi về Hokkaido để hỏi cho ra lẽ. Tóm lại là kiếp nạn này từ từ hãy tới, bọn này còn muốn một cuộc sống thanh bình

32. Chương 33

Thư kí ngồi bên ngoài gặp Hoàng Thiên chỉ gật đầu nhẹ cho có lệ rồi bỏ mặc đám tiểu quỷ này muốn vào đâu thì vào

Đứng trước cửa, Hoàng Thiên nhanh chóng buông tay Thanh Thanh ra. Nhỏ cúi xuống nhìn bàn tay trống rỗng của mình, trong lòng có chút thương tổn. Có một lời khuyên chân thành gửi đến Hoàng Thiên, về tới nhà là cậu tiêu chắc rồi

Cánh cửa từ từ mở ra, một người đàn ông trung niên 45t đang ghi ghi kí kí mấy cái hợp đồng gì đó. Bọn này lại rón rén rón rén đi vào như một kẻ trộm, thật ra là không muốn làm phiền người đàn ông này. Nhưng Tiểu Anh lại khác, cô từ từ lại gần người đó, đứng ở phía sau rồi ôm chầm lấy cổ ông ta. Tiểu Anh không biết rằng Thiên Ân đang ghen, dù là ghen vs người bác ruột của bạn gái

_Bác Thiên Kỳ, lâu ngày không gặp nhớ bác chết đi được

Tiểu Anh không phải chỉ ôm cổ thôi đâu, cô còn kiss nhẹ vào má của Thiên Kỳ nữa chứ. Còn người bác kia thì dịu dàng xoa đầu cô, sao đó lại la lên tổng cổ Tiểu Anh lại chỗ bọn nhóc kia. Con người hai mặt a

Thiên Kỳ đi tới đi lui trước mặt bọn trẻ, cố ra vẻ trầm tư suy nghĩ rồi đột ngột khựng lại, trừng mắt nhìn chúng

_Từ lúc (Tiểu Anh) đến nước này chẳng có đứa nào đến thăm hỏi ta cả. Tự dưng hơn 3 tháng sau đến đây làm gì - Thiên Kỳ nhũu mày nói

_Bác cao cao tại thượng thế này, không nên trách trẻ nhỏ như tụi cháu chứ - Giọng này của Hoàng Thiên, cậu đưa đôi mắt long lanh ngây thơ nhìn người bác của mình

Tiểu Anh thì hành động khác hơn em trai nhiều, cô chạy lại tiếp tục đu bám Thiên Kỳ, gương mặt lại tươi cười hơn hở vô cùng. Khỏi nói cũng biết lại nịnh nọt dễ dàng người bác rồi

_Bác thương cháu nhất mà, bác không được giận, mau già lắm đó

Tiểu Anh dùng ngón trỏ vuốt vuốt chân mày đang nhũu lại của Thiên Kỳ, đôi môi cô vẫn trưng ra bộ mặt cười trừ. Coi như vấn đề không chịu lại chào hỏi, người bác này đã bỏ qua rồi.

Hai đứa cháu này từ nhỏ tới lớn vẫn luôn đeo bám Thiên Kỳ vô cùng, làm nũng vô cùng. Người bác này đương nhiên rất cưng chiều hai cháu, chỉ là có chút không ưa Hoàng Anh (Cha Tiểu Anh vs Hoàng Thiên). Hoàng Anh chính là tên cướp Tiểu Thiên (Mẹ hai đứa) - cũng là em gái yêu quý của Thiên Kỳ. Nghĩ thử xem hai anh em sống với nhau 15 năm, dùng một cái ở đâu lôi ra Hoàng Anh cướp em gái mình đi, Thiên Kỳ không thể không ghi hận sao

Hận. Ừ, ghi hận. Thiên Ân cũng đang ghi hận. Người con gái mà anh yêu thương đang “đeo bám” một người đàn ông mà. Dù là ruột thịt cũng không tha

Vậy mà trên gương mặt Tiểu Anh vẫn rất vui vẻ, cô đưa tay giới thiệu từng người cho bác Thiên Kỳ

_Đây là Lâm Thanh Thanh, là cháu gái của chú Lâm Hàn gì đó đó

Thiên Kỳ cốc vào đầu cô một cái rõ to

_Lâm Hàn gì đó cái đầu cháu. Đã không nhớ thì đừng có mà nói chứ

Tiểu Anh phồng má chu môi tỏ vẻ đáng thương, cô buông tha người chú mà chạy lại đám nhóc kia. Dám bắt nạt cô, nghĩ chơi luôn

Vì bác Thiên Kỳ ở phía trước nên sẽ không biết chuyện gì diễn ra sau lưng tụi này. Thiên Ân vòng qua chạm tay vào lưng Tiểu Anh. Sau đó, sau đó rất tốt. Tiểu Anh cũng đặt tay lên lưng Thiên Ân, và còn nhéo anh một phát coi như cảnh báo. Bởi vậy bác cháu nhà này đã man như nhau

Hoàng Thiên ngây thơ không có để ý chuyện hai đứa kia cho lắm, cậu thay lời Tiểu Anh giới thiệu đến Thiên Ân. Cho dù đã là bạn thân một năm nhưng Hoàng Thiên chưa dắt anh đến đây một lần. Dù sao thì cũng có phải cháu dâu đâu mà đi gặp mặt người nhà. Bây giờ giới thiệu cũng chỉ là sẵn tiện mà thôi à

_Còn đây là Thiên Ân, bạn tốt của cháu

Thái độ của bác Thiên Kỳ thân thiện vô cùng, bởi vậy mà không thèm đếm xỉa với Thiên Ân tí nào, chỉ thăm hỏi cháu gái Thanh Thanh thôi

_Cháu đúng là lớn thật đấy. Nhớ khi xưa gặp cháu lúc 5t chỉ bé xíu chùng này mà bây giờ đã lớn đến thế kia. Càng lớn lại càng xinh đẹp hẳn ra... (và tùm lum tà la những lời lảm nhảm mà tác giả không kể hết)

Đám trẻ gật gù theo kiểu buồn ngủ khi nghe lời bác Thiên Kỳ nói. Chào hỏi thì đã chào hỏi rồi, bây giờ bọn này đang định tẩu thoát đến nơi mình muốn. Ngồi ở đây nghe bác Thiên Kỳ nói chán chết luôn á

_A... Tụi cháu còn phải đi thăm bác gái nữa. Không phiền bác làm việc. Tụi cháu đi đây

về - Thiên Kỳ đứng ngơ ngác một mình. Cái đám nhóc kia đi đâu hết rồi, người bác này còn chưa hỏi thăm được bao nhiêu câu mà...

Tụi này đi gặp một người phụ nữ tên Tuyết Phương (38t) là vợ của Thiên Kỳ. Bà là thiết kế thời trang, bọn nhóc này đi lại đây để lấy một số sản phẩm chưa được tung ra thị trường, người bác này cũng hào phóng lắm. Đặc biệt đối với các bạn trẻ xinh đẹp mặc đồ của bà, Tuyết Phương càng cảm thấy vui hơn rất nhiều. Cho nên cả 4 đứa có một buổi chọn đồ vui vẻ

Dù là bác Thiên Kỳ hay Tuyết Phương, tụi này vẫn không nói cho ai biết Tiểu Anh & Thiên Ân, Hoàng Thiên & Thanh Thanh đang quen nhau. Thiên Ân đương nhiên rất giận dữ mà cả Thanh Thanh cũng giận dữ

Cái đám này càng lúc càng tùm lum mà

33. Chương 34

Trong đêm tối tĩnh mịch, một tin nhắn bất ngờ được gửi tới. Tiểu Anh tuy đã ngủ nhưng vị giác lại rất nhạy, cô nhanh chóng đọc tin nhắn rồi nhanh chóng rời khỏi nhà, rời khỏi đất nước này. Tiểu Anh đến một nơi, một nơi có người cần cô.

Sáng sớm tỉnh giấc, người đã biến mất rồi. Ít ra Tiểu Anh có gửi lời nhắn “Chị có việc bận đi mấy hôm. Mọi người đừng lo lắng”. Đừng lo lắng, Thiên Ân có thể không lo lắng sao. Trước đây cho dù Tiểu Anh không cho anh công khai quan hệ đi chăng nữa, cả hai đi đâu cũng có nhau. Bây giờ không biết cô ở đâu, rời xa vài phút cũng đã thấy lo lắng rồi

Hoàng Thiên lại rất điềm tĩnh tỏ ra không lo lắng gì cả. Vì có thể cậu đang biết cô ở đâu

Một ngày trôi qua rất nhẹ nhàng, nhưng những cuộc gọi điện vẫn không hề có hồi âm

Từng ngày rồi lại từng ngày, chẳng mấy chốc đã qua 1 tuần

Thiên Ân khó khăn lắm mới kiềm chế bản thân không được điên lên. Nhưng mà nhìn thái độ thờ ơ của Hoàng Thiên đúng là chọc tức mà

Ai ngờ được trong buổi chiều hôm đó, sau khi nghe xong một cú điện thoại từ quốc tế, Hoàng Thiên lại nhanh chóng lôi Thiên Ân và Thanh Thanh rời khỏi đây, kèm theo một lời nói gấp rút “Không xong rồi, Tiểu Anh chị ấy ngã bệnh rồi”

Hoàng Thiên bắt một chiếc taxi

Trong lòng Thiên Ân nóng như lửa đốt, anh chỉ mong cô gái anh yêu được bình an. Nhưng mà hình như có chút kì lạ, Tiểu Anh đang bệnh thì đáng lý ra phải đến bệnh viện. Ai ngờ vừa mở cửa xe ra thì lại thấy sân bay trước mặt. Trong lòng Thanh Thanh còn thắc mắc hướng gì Thiên Ân

Nhưng nào Thiên Ân nhanh nhạy hơn Thanh Thanh nhiều. Anh có chút suy đoán nhỏ, có lẽ là chính xác

Hoàng Thiên đi mua 3 vé máy bay sớm nhất để đi đến Nhật Bản - Hokkaido. Sau khi máy bay đã khởi hành yên ổn, Thiên Ân cất lên câu hỏi

_Tiểu Anh đã đến Hokkaido sao - Tuy trong lòng nóng như lửa đốt, anh vẫn cố tỏ ra bình tĩnh

_Ừ - Hoàng Thiên đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ

_Mong chị ấy không sao -Thanh Thanh khe khẽ nói rồi tựa vào vai cậu để ngủ

Thiên Ân cũng muốn ngủ nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng đến không ngủ được. Cô gái mà anh yêu mong là không sao. Nếu không... anh đau lòng chết mất

Mà tội này nghiêm trọng hóa vấn đề thật. Mẹ Tiểu Thiên điện về cho Hoàng Thiên bảo Tiểu Anh bị bệnh. Thật ra chỉ là bị cảm nhẹ mà thôi, tâm bệnh quá nặng nên mới khiến bệnh cảm nặng hơn một tí. Không hiểu sao chui qua não Thiên Ân lại giống như nan y sắp chết vậy

Có những điều thật sự rất trùng hợp. Tiểu Anh và Tiểu Thiên đều đến Hokkaido vào đầu tháng 5 - là lúc những bông hoa anh đào ở vùng đất này dần hé mở

Chuyến bay thuận lợi, cuối cùng cũng nhanh chóng đến nơi

Cho dù nóng ruột cũng không thể nào vừa tới nhà là xông thẳng vào kiểm cô được. Hoàng Thiên thì chạy lại ôm lấy mẹ mình, Thiên Ân và Thanh Thanh gật đầu chào hỏi

_Tiểu Anh ở trên tầng 2, con dẫn bạn lên đó đi Hoàng Thiên - Mẹ (Tiểu Thiên) ân cần chỉ dẫn mọi người

Từng bậc từng bậc thang cuối cùng cũng đã đi qua. Cánh cửa cũng đã đối diện trước mặt, chỉ cách mấy bước nữa là có thể nhìn thấy mặt cô rồi

Cánh cửa gỗ nhanh chóng hé mở ra, người ngoài có thể dễ dàng nhìn thấy được một cô gái nhỏ nhắn đang ngồi trên chiếc giường trắng, nhưng cô ấy đang xoay lưng về phía họ. Là Tiểu Anh ngồi đấy, thơ thơ thần thần

Cánh cửa được mở ra, tuy rất nhẹ nhưng Tiểu Anh có thể tinh tế nhận ra được. Cô xoay sang nhìn, vừa nhìn thấy Hoàng Thiên tâm tình lại có chút biến động. Tiểu Anh đột ngột chạy tới ôm chầm lấy cậu. Cô không khóc nhưng trong lòng có muôn ngàn thương tổn. Trái tim nhỏ bé yếu ớt sắp không trụ vững được nữa rồi

Hoàng Thiên chỉ dám thăm thở dài trong lòng, bàn tay nhẹ xoa đầu cô

_Cậu ấy sao rồi

Không gian yên tĩnh bao trùm 30s rồi Tiểu Anh mới lên tiếng trả lời

_Đi rồi, xa lắm...

Hoàng Thiên đặt cô lên giường ngồi, mọi người cũng ngồi xung quanh cô

Một tuần trước, trong đêm tối, một cô gái đã gửi tin nhắn cho Tiểu Anh. Cô gái đó là Aya - bạn thân của Tiểu Anh

“Gặp tớ, tớ sắp không chịu được rồi”

Aya bị mắc bệnh nan y từ khi mới bước vào lớp 11. Đáng lẽ ra vào đầu năm Tiểu Anh phải về Việt Nam với Hoàng Thiên rồi, nhưng vì bệnh tình của Aya mà phải ở lại bên cô gái này. Kéo dài đến tháng 1 cô mới rời khỏi nơi đây.

Tiểu Anh đến bệnh viện thăm Aya, thăm được hơn một ngày nhưng đến ngày thứ ba Aya-chan lại không qua khỏi. Tiểu Anh phải ở lại, hai ngày sau cùng gia đình cõng gái kia lo liệu đám tang. Trải qua 5 ngày mệt mỏi về tinh thần lẫn thể xác, Tiểu Anh về nhà nghỉ ngơi khoảng một ngày rồi định về nước, ai ngờ lại đổ bệnh.

34. Chương 35

Mọi người đều thể hiện sự quan tâm đối với cô rõ ràng trên nét mặt. Thiên Ân kéo cả người Tiểu Anh vào trong lòng mình, nhẹ nhàng vuốt lưng cô. Tiểu Anh cũng ngoan ngoãn im lặng không nói tiếng nào, vẫn cứ dựa đầu vào đấy. Rồi từ từ sau đó, Hoàng Thiên mới kể lại đầu đuôi cho Thiên Ân và Thanh Thanh nghe

Khóc, cô đã đau buồn tới mức không còn khóc được nữa rồi

Tiểu Anh gặp cô gái ấy vào một ngày đầy nắng. Nụ cười của cô ấy cũng như những tia nắng rực rỡ

Chỉ tiếc là không còn có cơ hội gặp lại nụ cười ấy rồi

Thời gian lặng lẽ trôi, rồi cũng tới giờ cơm tối. Hoàng Thiên xuống phụ mẹ nấu ăn, Thanh Thanh thì ngồi chơi với Roku (con của Ichi) (Ichi: số 1; Roku: số 6). Bỏ lại Thiên Ân vẫn đang ở trong phòng săn sóc cho Tiểu Anh

Ngoài lề: Người ta có bảo trực giác của người mẹ tốt lắm ấy

Tình trạng của Tiểu Anh đã ổn hơn nhiều rồi, bệnh tình cũng giảm đi khá rồi. Cho nên tên Thiên Ân cứ đeo bám hoài làm cô có hơi cáu tí xú. Anh khóa chốt cẩn thận, rồi lại trèo lên giường ôm chầm lấy cô, cọ cọ mũi vào cổ cô, để đầu cô tựa vào lồng ngực mình (máu bt của anh ấy đã trở dậy) và...

Chưa đầy 5s sau, Tiểu Anh liền cắn anh một phát thật đau

Đáng đời !!!

*cốc*cốc*cốc* - Thanh Thanh gõ nhẹ

_Anh, chị... ăn cơm - Cô bé này còn khá ít nói lắm

_Ừ, chị xuống ngay - Tiểu Anh nói lớn vọng ra rồi đập Thiên Ân một phát vào bụng để anh tránh xa ra - Đi ra, ăn cơm kìa

Thiên Ân lì lợm bám víu lấy cô, nhưng Tiểu Anh nhà ta cao tay hơn nhiều, cuối cùng thì cũng lôi anh xuống dưới ăn cơm

E hèm, Thiên Ân thấy có chút không tự nhiên cho lắm. Chẳng thể nào hiểu được tại sao mẹ Tiểu Thiên cứ nhìn anh chằm chằm thế không biết khiến cho Thiên Ân ăn có chút không được tự nhiên. Còn cha Hoàng Anh thì cũng bình thường lắm (cha về trước giờ cơm rồi)

Mà Tiểu Anh thoát nhìn đang ăn uống rất bình thường, trông như vô cùng ngon miệng. Nhưng chỉ Hoàng Thiên mới có thể nhìn ra được nỗi buồn chứa trong đáy mắt cô. Tiểu Anh vui hay buồn, chỉ có Hoàng Thiên là biết rõ nhất. Chị em song sinh có một sợi dây liên kết vô hình mà

Tiểu Anh và Hoàng Thiên kén ăn giống mẹ cho nên có khá ít rau trên bàn ăn, thịt cá thì đầy. Mà Hoàng Thiên thấy Thanh Thanh chỉ cầm đầu ăn mỗi rau nên cậu có hơi xót tí

_Cái con bé này làm gì ăn mỗi rau thế ai dám tranh thịt cá với cháu đâu. Nè nè, ăn tí thịt vô - Mẹ Tiểu Thiên niềm nở gắp cho Thanh Thanh miếng thịt bò to đùng

_Vâng...

Hoàng Thiên thở dài yên lòng

“Con trai thân yêu, con nghĩ có thể qua mắt mẹ được sao. Hắc hắc, mẹ của các con có cái nhìn tốt lắm. À... còn con nữa, con gái à...”

Sau bữa cơm chính là một sự tra khảo nhẹ. Thì hỏi cũng ít lắm vì mẹ Tiểu Thiên cũng có biết ít nhiều về nhỏ rồi

”_Thanh Thanh, cháu thích cái gì vậy

_Gì cũng được ạ”

...

”_Cháu sống ở đây thế nào rồi

_Cũng ổn ạ”

... và...

”_Cháu có bạn trai chưa

__Dạ, cháu... cháu...

Có tiếng ho của Hoàng Thiên

__Vâng, chưa... ạ”

” __Cần ta làm mai cho không. Nghe nói con trai của bác...

__Mẹ, từ khi nào mẹ chuyển sang mai mối vậy

Mẹ Tiểu Thiên khẽ cười trộm

__Được rồi, không ai giành vợ con đâu. À nhầm... không ai giành Thanh Thanh của con đâu. A... lại nhầm...

__MẸ !!! ”

Chắc mọi người dễ dàng nhận ra được đâu là lời của ai mà nhỉ. Công nhận mẹ Tiểu Anh tinh mắt ghê, lại còn trẻ con và hay đùa nữa. Mà lại già lắm cảm cứ “nhầm” suốt. Còn Hoàng Thiên thì thật là quá lộ liễu, mẹ Tiểu Thiên cảm thấy con trai mình nói chuyện dễ thương như con gái í. Oa, lại còn đỏ mặt nữa nè

Hoàng Thiên đã lộ tẩy trước mẫu thân đại nhân. Tính cách mẹ như thế cậu mới không dám giới thiệu bạn gái ấy. Nhưng mà dù sao thì mẹ cũng còn đỡ hơn cha nhiều. Cha Hoàng Anh biến thái lắm cơ á

Tối đó, Thanh Thanh ngủ cùng phòng Tiểu Anh còn Hoàng Thiên và Thiên Ân ngủ ở phòng dành cho khách. Tại sao không có phòng của Hoàng Thiên ư? Hoàng Thiên với Tiểu Anh từ nhỏ tới lớn đều sống cùng một phòng, đem phòng dư kia làm phòng cho khách, còn mấy phòng trống khác thì làm phòng sách và nhà cho thú cưng. Thật ra Hoàng Thiên định ngủ chung với chị nhưng không thể nào chịu đựng được khi để Thanh Thanh ngủ chung với Thiên Ân. Mà đôi mắt long lanh của nhỏ và đôi mắt hình viên đạn của Thiên Ân khi nhìn hai người họ chung phòng khiến cho Hoàng Thiên không nở và không dám...

Tóm lại, buổi tối của hai ngày sau đó, Tiểu Anh mất tích tiếp. Ngoại trừ Thiên Ân ra, cả nhà ai cũng biết cô ở đâu, nhưng chẳng ai chịu nói ra cả

Tiểu công chúa Tiểu Anh này, càng lúc lại càng thích chơi trốn tìm mà. Trốn hoài thế này Thiên Ân sẽ đau lòng chết đi được.

35. Chương 36

Tất cả mọi người trong nhà như đang có âm mưu

Anh chỉ biết là tự dưng cha Hàng Anh đưa anh một bộ Kimono truyền thống màu xanh dương, thể hiện sắc màu của bầu trời, để đi dự lễ hội vào đêm nay. Thật may là nó vừa với Thiên, vì trang phục này đã từng được cha Hoàng Anh mặc từ gần 40 năm trước. Cũng thật may đây là vải cao cấp nên còn dùng tốt

(Ai đọc truyện “Nhóc kì lạ, anh lỗ yêu em mất rồi” liệu có còn nhớ...)

Hoàng Thiên thì có bộ Kimono màu xanh lục nhạt, thể hiện sự tươi tắn của thiên nhiên. Còn Thanh Thanh chính là màu tím, mang nét lãng mạn của ánh hoàng hôn. Mỗi màu là mỗi họa tiết khác nhau, đều mang những nét đẹp huyền bí khác nhau

Bây giờ chính là thời gian đặc biệt ở Hokkaido, hoa anh đào ở đây nở vào tháng 5. Thời gian này có rất nhiều người đi tản bộ, vì những cánh hoa đào bé nhỏ luôn tung bay ven đường tạo nên một cảnh đẹp lung linh vô cùng

Nhưng mà không có Tiểu Anh ở đây, anh còn tâm trạng gì mà đi chơi nữa chứ. Cái con nhóc này khiến anh lo lắng vô cùng

Và thế là đã bị lôi kéo đi chơi. Trên xe Hoàng Thiên lại nói năng luôn miệng

__Cái áo đó... À... Cha giờ 42t trừ cho lúc 15t thì... a đến tận 37 năm luôn. Mà không biết đâu, bộ đồ này đang mặc đã tồn tại 37 năm rồi đó, 37 năm trước cha tao mặc nè. Ui, mà không biết đâu, lúc đó lãng mạn lắm cơ... - Hoàng Thiên cứ thao thao bất tuyệt

—Ax... Nếu mặc ra đường mà bị rách thì tao lấy cái gì thay đây. Cha mày có cần chơi ác vậy không chứ -
Trần Thiên Ân lặng lẽ rơi mấy giọt mồ hôi

—
Cô gái ấy chính là người em bạn tâm nhất, cô gái ấy chính là quan tâm em nhất. Nếu như không phải em có bạn trai thì không chừng người khác lại nghĩ em với cô ấy là một cặp

Khoảnh khắc cô ấy khó khăn, em lại không thể nào ở mãi bên cạnh. Nếu không phải lời hứa đã thốt ra rồi, chắc em đã không rời khỏi đây, rời khỏi cô ấy. Vì lúc này cô ấy rất cần em

Lần đầu tiên gặp gỡ cô ấy, cô ấy vô tình hé nở ra nụ cười rực rỡ làm ấm áp lòng người. Cô ấy luôn bên cạnh nghe em tâm sự, cho dù em rất thân với em trai nhưng có một số thứ vẫn không tiện nói ra được nên vẫn chính là tâm sự với cô ấy. Thỉnh thoảng chị em em có gây gổ, cũng chính là cô ấy hòa giải, không khí mới êm dịu hẳn đi.

Cô gái có nụ cười tỏa nắng ấy thật ra là một người rất cô độc. Nhưng cho dù cô ấy có muộn phiền thế nào cũng chưa một lần nói cho em nghe

Thế nhưng cô ấy đã đi rồi. Bây giờ tới lượt cô ấy rời bỏ em.

Cho dù em đã đau buồn tới đổ bệnh, nhưng bây giờ em đã suy nghĩ thông suốt hết rồi

Điều em muốn nói ra chính là...

—
Hoàng Thiên cứ lôi kéo Thiên Ân tới một địa điểm nào đó. Có vẻ như rất thần bí. Phố xá đông đúc như thế này Thiên Ân không thể không bám theo, bị lạc thì nguy to

Anh đặc biệt chú ý tới những cây anh đào ven đường, chúng to và nở đầy hoa. Những cơn gió xuân nhẹ nhàng khẽ lay động khiến cho những cánh hoa cũng khẽ tung bay theo. Chúng cứ vương vẩn trên vai áo và trên tóc của những người đi đường

Nhưng cảnh đẹp nhưng thế này, tại sao lại không có sự xuất hiện của cô.

—Cái thằng này, mày có cần phải thắng gấp vậy không. Định ám sát tao à - Thiên Ân lên tiếng la mắng

—Haizzz... - Hoàng Thiên buông nhẹ tiếng thở dài - Làm điều tốt mà còn bị mắng nữa sao. Nè Thanh Thanh, chúng ta ra chỗ khác chơi, mặc kệ tên đáng ghét này. Đi, đi nào - Nói xong Hoàng Thiên lôi Thanh Thanh đi thật

Thiên Ân thầm chửi rủa trong lòng. Anh mà có bị người ta bắt cóc thì đều là lỗi của Hoàng Thiên hết đây (Anh xem lại mình đi, bao nhiêu tuổi mà còn sợ bị bắt cóc chứ)

Nhưng ai mà ngờ được, cậu vừa khuất dạng là anh đã gặp người mà mình thương nhớ, Thiên Ân cứ ngỡ mình bị hoa mắt không

Là Tiểu Anh, có phải không?

Anh tìm ra rồi, cô thua rồi, có phải không?

Câu trả lời: Không !!!

Anh tìm được cô bởi vì có được sự trợ giúp thôi. Có gì hay ho chứ

Ui, nhưng mà cái tên này có phải sắc lang không vậy. Vừa mới gặp Tiểu Anh đã xông vào gặm lấy môi cô rồi

Oa, phóng viên. Có một tên phóng viên đang chụp cảnh đẹp hoa anh đào nhưng lại vô tình bắt gặp cặp đôi đang hôn nhau đẹp đẽ này. Và thế là...

Hôm sau, trang bìa của tờ báo có hình của họ

E hèm, quay lại buổi tối hôm đó

Tiểu Anh nhìn anh rồi phì cười. Đôi môi bé nhỏ chu chu lên mà nói với Thiên Ân vài câu

_Cha sẽ thích anh à coi

Nhìn đôi mắt lém lỉnh tinh nghịch kia, Thiên Ân cũng ngờ nghệch trong giây lát

Thích anh? Không phải Hoàng Thiên nói cha Hoàng Anh còn nguy hiểm hơn mẹ hay sao? Sao lại dễ dàng thích anh cho được

_Tính cường hôn của anh thật rất giống cha

Tóm lại là cha vợ con rể nhà này biến thái y như nhau

_Nhưng mà... - Tiểu Anh nói tiếp - Cho dù có thích anh, cha cũng không nường tay cho anh cướp con gái đầu a

Trên trán Thiên Ân đột nhiên lấm tấm mồ hôi. Cửa ải cha vợ này thật quá gian nan quá đi. Ngày tháng sau này... haizzz... thật không dám nghĩ tới luôn

Oa, thật ra thì... nụ hôn đầu của Tiểu Anh chính là bị cha cướp mất...

36. Chương 37

Sau khi nghe lời Tiểu Anh nói, mặt Thiên Ân có chút khó coi, trong lòng anh lại âm thầm suy nghĩ... có phải gia đình cô quá biến thái rồi hay không. Mà công nhận họ có chút biến thái thật

Tiểu Anh nhìn Thiên Ân rồi bản thân lại lặng người suy nghĩ. Đôi mắt đột nhiên lộ rõ sự tinh ranh ra. Cái cô nhóc này, Thiên Ân đúng là khó lòng hiểu được cô

Tiểu Anh gờ bàn tay bé nhỏ lên làm ám hiệu cho anh cúi người xuống. Tuy rằng Thiên Ân không rõ ý đồ cô là gì nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo. Cho đến khi hơi thở của anh phả vào tai cô, Tiểu Anh mới nhẹ nhàng “thơm” vào má anh một phát. Nhưng mà cái tên này gian manh lắm, Thiên Ân đột nhiên xoay mặt qua, một lần nữa môi lại chạm môi với cô.

Thiên Ân thật sự rất giống Hoàng Anh về vụ cuồng hôn

E hèm, từ nơi cách đó không xa...

_Oa, bộ Kimono của anh cậu ấy mặc vừa quá. Trong khi đó bộ của Tiểu Anh lại phải cắt lên một tí. Mà bọn trẻ mặc hợp thật

Trong khi đang tay trong tay với Hoàng Anh, Tiểu Thiên nhìn bọn trẻ mà nói không ngớt lời

Tiểu Thiên à, mama thật là vĩ đại quá đi. Đưa con gái với con rể đồ của 37 năm trước rồi mấy người mặc đồ mới đi chơi. Thiệt là vĩ đại quá rồi

Còn Hoàng Anh á, nếu không có vợ kế bên thì chắc là xông vào túm cổ cái tên kia rồi. Thiên Ân có cái quyền gì mà chiếm hữu con gái của papa chứ, đó thuộc quyền sở hữu của nam nhân trong nhà này cơ mà >

Haizzz... cưng con quá riết khùng ấy

Và cách nơi đây cũng không quá xa...

Hina cứ nhìn điện thoại chăm chăm mà cắn thù. Cái tên Ryan đáng ghét đó, hần làm cái quái gì mà nhóc này gọi hoài mà không được. Mấy chục cái cuộc gọi nhỡ rồi đó

Ừ, mấy chục cái cuộc gọi nhỡ rồi. Ryan cầm điện thoại mà mồ hôi cứ khế rơi. Hần thầ cầu nguyện cho số phận mình... Cái tính tiểu thư kia thật sự rất phi thường nha

Từng phím từng phím nhẹ nhàng chuyển động

[...Cái tên khốn kiếp nhà anh sao không chết luôn đi cho rồi mà còn gọi cái gì...]

Đấy, lại giở tính tiểu thư ra nữa rồi

—Vợ yêu à, xin lỗi. Không có lần sau đâu. Anh đến chỗ em ngay đây. Pái pai, yêu em.

Ryan nói kha khá câu, dù đó là những câu không quá dài. Những câu nói trên không phải là gượng ép nói ra mà là lời thật tâm trong lòng. Trải qua những ngày tháng bị đeo bám dữ dội kia, Ryan cũng chỉ đành chịu thua cuộc để mặc con tim mình chỉ hướng về Hina

Tình yêu tốt cuộc là thứ phiền toái đến như thế nào

Nếu như muốn ném trái sự ngọt ngào trong tình yêu nhất định phải nhờ Hoàng Thiên và Thanh Thanh chỉ giáo rồi

Bọn họ á, quá ư là ngọt ngào luôn, tâm hồn ăn uống cũng dữ dội luôn

Hoàng Thiên cắn một nửa viên chả cá, sau đó dùng miệng truyền nửa viên còn lại vào miệng Thanh Thanh

Hoàng Thiên uống một ngụm nước ngọt rồi dùng miệng truyền nước vào miệng Thanh Thanh

Hoàng Thiên ăn một miếng kem lớn rồi không nuốt vào, cậu nhẹ nhàng kéo Thanh Thanh lại hôn nhau say đắm quần quýt chớ không còn truyền đơn thuần như những lần trước. Một nụ hôn đầy vị kem (chắc không phải kem sầu riêng nhỏ)

Túm lại là còn vô vàn cảnh ngọt ngào biến thái được Hoàng Thiên thực hiện nữa. Còn Thanh Thanh, đứng trước những nơi đông người mà Hoàng Thiên lại tự nhiên như vậy, nhỏ ngại chết luôn rồi

Haizzz... nhưng mà dưới sự hướng dẫn tận tình của Hoàng Thiên thì không bao lâu nữa đẳng cấp biến thái kia cũng sẽ cao lên mà thôi

Nhập gia tùy tục cơ mà

Và... quay lại khung cảnh nhân vật chính nào

—Em khát...

Tiểu Anh chu mỏ, nũng nịu vùi vỉnh Thiên Ân với đôi mắt long lanh đáng yêu siêu cấp. Đương nhiên với chiêu thức “mỹ nhân kế” này thì anh không thể không nghe lời rồi. Thiên Ân dùng hai tay bẹo má cô hết mấy phát rồi mới ngoan ngoãn làm việc

Nhưng lúc anh vừa xoay lưng bước đi, một giọng nói trong trẻo lại cất lên

—Cổng em cơ

Ai đó cũng đành đành ngoan ngoãn cúi người xuống để cổng cô tiểu công chúa lên

Con đường phía trước dù ngắn hay dài, chỉ cần họ có nhau là đủ

Trên đôi vai rộng lớn ấy, cô đã suy nghĩ rất nhiều điều... Cho dù không giống như cha mẹ mãi mãi ở bên nhau và sinh ra những đứa con đi chẳng nữa, chỉ cần giây phút này họ bên nhau

—

Cho dù cái chết của cô ấy làm em đau khổ rất nhiều. Nhưng khi đặt mình vào vị trí đó, chắc hẳn cô ấy mong muốn em được hạnh phúc mà, có phải không.

Vậy thì hà cớ gì em phải để bản thân đau buồn thêm nữa. Em phải sống tốt phần mình và cả phần của cô ấy mới đúng chứ

Và...

Em chỉ mong những kí ức của chúng ta đều là kỉ niệm ngọt ngào. Cho dù đôi lúc gặp khó khăn trắc trở, anh có muốn cùng em xây dựng một đoạn kết đẹp không

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-con-em-chang-bao-gio-chiu-nghe-loi>